M.J. ARLIDGE

CASA PĂPUȘILOR

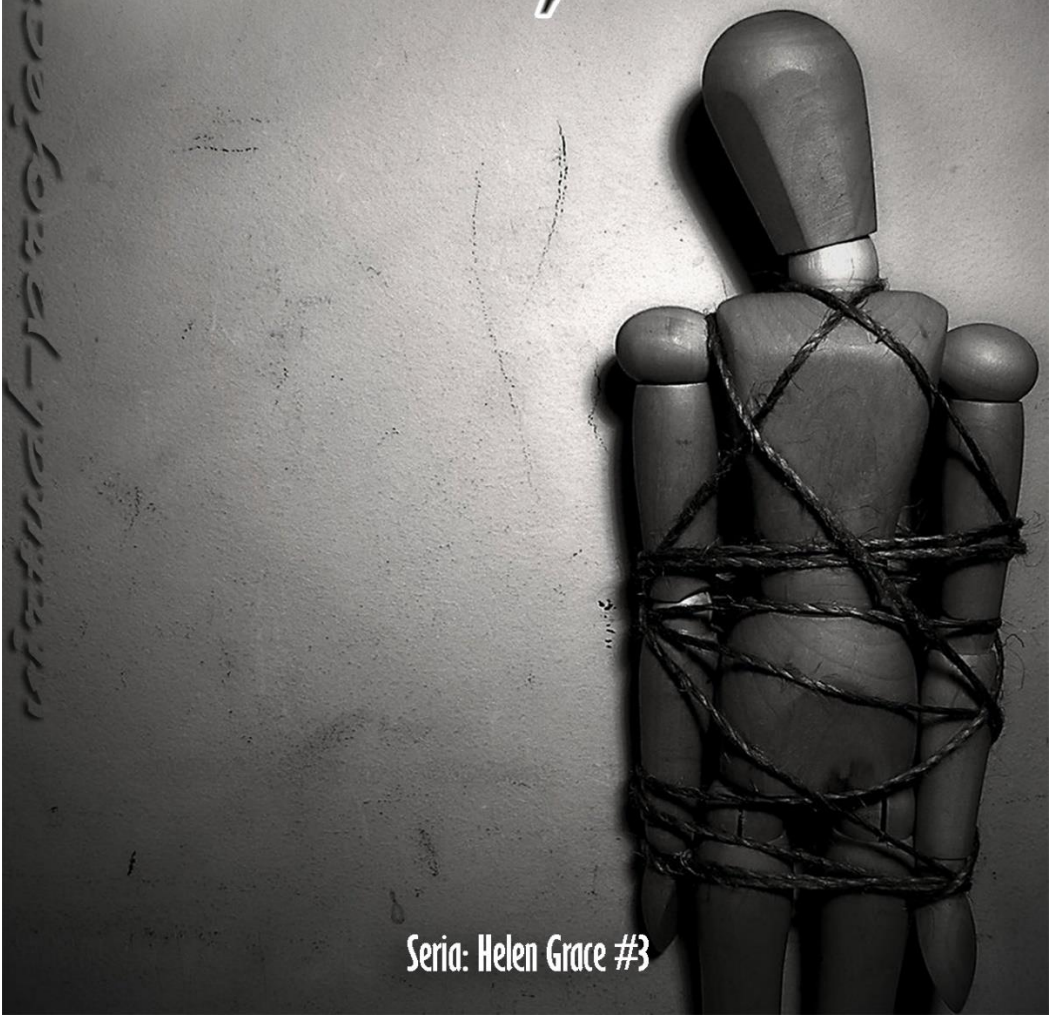

Seria: Helen Grace #3

M.J. ARLIDGE

Seria: Helen Grace

Volumul 3

CASA PĂPUȘILOR

Original: *The Doll's House* (2015)

Traducere din limba engleză și note de:
LAURA KARSCH

virtual-project.eu

3
TREI

2016

1.

Ruby se zvârcolea în pat după o noapte agitată. De câteva ceasuri bune, părea că ba-și pierdea, ba-și recăpăta cunoștința – nu era nici complet trează, nici pe de-a-ntregul adormită. Vise neliniștite, înspăimântătoare se încrucișau cu senzația bizară că era purtată în pat, pe brațe, de către mama ei. Ceea ce ar fi fost plăcut, dar era, desigur, imposibil. Ruby locuia singură și trecuseră mai bine de cincisprezece ani de când părinții ei fuseseră nevoiți să facă așa ceva.

Ruby regreta că-și făcuse de cap cu o seară înainte, în Revolution. Supărată pe viață, fusese într-o dispoziție autodistructivă, lipsită fie de voința, fie de dorința de a refuza băuturile pe care i le oferiseră diverși tipi cu anumite așteptări. La mijloc mai fuseseră și ceva pastile, și cocaină – toată chestiunea se cam pierduse în ceață. Dar oare chiar băuse atât de mult, se amețise în asemenea hal, încât să se simtă *atât* de rău?

Se întoarse iarăși de pe-o parte pe alta și-și îngropă în așternut capul care-i bubuia. Avea tot felul de chestii importante de rezolvat în ziua aceea – curând avea să vină și mama ei – dar brusc avu sentimentul că nu le va putea face față. Nu voia altceva decât să se ascundă de lume, să se lase învăluită de mahmureala ei ca de un cocon, la adăpost de intervenția nedorită a familiei, a responsabilităților, a trădării și lacrimilor. Voia ca viața ei să dispară – măcar pentru două ceasuri.

Își vârî capul sub pernă și gemu ușor. Era surprinzător de răcoros dedesubt – mai răcoros decât de obicei – și pentru o clipă se simți înviorată și alinată. Era un ascunziș bun, cel puțin pentru o…

Ceva nu era în regulă. Mirosul. Ce naiba era cu mirosul așternuturilor? Miroseau… greșit.

O senzație de spaimă începea să răsară din mahmureală. Așternuturile ei miroseau întotdeauna a citrice. Folosea același balsam de rufe ca mama ei. Atunci de ce mirosea acum a lavandă?

Ruby își ținea ochii închiși, cu perna trasă peste cap. Creierul, care derula cele întâmplate în cursul nopții, o durea cumplit. Se linsese cu un tip, mai flirtase și cu alții… dar nu se dusese acasă la niciunul, sau? Nu, se întorsese acasă la ea, singură. Își amintea că-și aruncase cheile pe masă, băuse apă direct de la robinetul din bucătărie, luase un Nurofen și se trântise în pat. Toate acestea *se petrecuseră* noaptea trecută, nu?

Începu să respire greu, simțea cum i se strânge pieptul. Avea nevoie de inhalatorul pentru astm. Întinse un braț, bâjbâind după noptieră – beată sau nu, își punea întotdeauna la îndemână inhalatorul. Dar nu era acolo. Mai întinse puțin

brațul. Nimic. *Noptiera* nu era acolo. Mâna i se lovi de perete. Cărămidă aspră. Peretele ei nu era de…

Ruby dădu perna la o parte și se ridică în capul oaselor. Deschise gura să spună ceva, dar nu scoase decât un sunet slab – corpul îi împietrise de spaimă. Se dusese la culcare în patul ei plăcut, confortabil. Dar se trezise într-o pivniță rece, întunecoasă.

2.

Soarele era sus pe cer, iar plaja Carsholt arăta splendid, o lungă fâșie de nisip auriu care se îngemăna cu apele line ale strâmtorii Solent. Andy Baker se felicită în sinea sa – Carsholt era la propriu la capăt de drum, prin urmare, deși plaja era minunată, nu prea venea nimeni până aici. Tot locul le aparținea lor, lui Cathy, lui și copiilor. Ideal pentru o sâmbătă perfectă la mare. Un picnic, câteva jocuri de frisbee, câteva beri – și grijile din timpul săptămânii se topeau deja.

Lăsându-i pe băieți să-și sape șanțul – preludiul unor bătălii aprige între gemenii lui zvăpăiați – Andy porni singur către marginea apei. Oare ce făcea locul acesta atât de liniștitor? Faptul că era izolat? Priveliștea? Sunetul valurilor care se loveau de țărm? Andy lăsă apa să-i ude degetele de la picioare. Venea aici de când era copil. Își adusese nevasta – prima nevastă – și băieții aici. Sigur, povestea nu se sfârșise bine, dar acum, privind spre Cathy, care glumea și săpa împreună cu Tom și Jimbo, se simțea binecuvântat.

Locul acesta era sanctuarul lui, după care tânjea toată săptămâna. Să fii patronul unei firme de pază și protecție suna bine în teorie, dar nu era altceva decât o mare bătaie de cap. Mai demult nu era greu să angajezi niște tipi cumsecade, acum lucrurile stăteau altfel. De vină era poate afluxul de străini sau, pur și simplu, se schimbaseră vremurile, dar fiecare al treilea angajat ori era amestecat în afaceri cu droguri, ori era mereu cu ochii după fete. Luna trecută fusese dat în judecată de către un patron de club care-l prinsese pe unul dintre băieții lui vânzând ketamină în toaletele clubului. Era prea bătrân pentru astfel de încurcături – poate că sosise momentul să iasă la pensie.

Un zgomot îl făcu pe Andy să-și întoarcă privirea. Venise din spatele lui. Din direcția băieților. Strigau. Ba nu, urlau.

Andy traversa deja în goană fâșia de nisip, cu inima bătând mai să-i sară din piept. Îi atacase cineva? Pe Cathy o vedea, dar unde erau băieții?

— Cathy?

Femeia nici măcar nu se întoarse spre el.

— CATHY?

În sfârșit, își ridică privirea. Era lividă. Încercă să vorbească, dar înainte de a apuca să-i spună ceva, băieții veniră în goană și se agățară disperați de ea.

Andy se holba la ei, derutat și înfricoșat. Cathy îi strângea pe băieți la piept, cu privirea ațintită asupra șanțului. Era ceva acolo, înăuntru, care-i băgase în sperieți? Vreun animal mort sau…

Andy se apropie de marginea șanțului. Presimțea peste ce avea să dea acolo. Parcă și vedea cu ochiul minții. Dar chiar și așa, inima îi stătu în loc când privi în groapă. Pereții erau abrupți, șanțul era adânc – cam de un metru – și acolo, la fund, perfect încadrat de nisipul ud, se găsea chipul palid al unei tinere.

3.

Era orbită ca de sclipirea zăpezii și gheara din piept i se strângea tot mai rău. Ruby avea o criză puternică de astm, iar panica o făcea să respire sacadat și neregulat. Își auzea inima bătând într-un ritm necruțător, de parcă ar fi fost pe punctul de a exploda. Ce dracu' se întâmpla cu ea? Era *real*?

Își înfipse dinții în braț. Durerea o străfulgeră; își descleștă apoi dinții și încercă să tragă mai mult aer în piept. *Era* real. Ar fi trebuit să-și dea seama, după cât de al dracu' de frig îi era. Tremurând, se întinse pe pat și încercă să se liniștească. Gândul că nu avea la ea inhalatorul o scotea din minți, dar trebuia să încerce să-și controleze panica, fiindcă altfel și-ar fi pierdut cunoștința. Or, asta nu-și putea permite. Nu aici.

Calmă. Încearcă să fii calmă. Gândește-te la lucruri plăcute. Gândește-te la mama. La tata. La Cassie. La Conor. Gândește-te la pajiști. La râuri. La lumina soarelui. Gândește-te la copilărie. La locurile de joacă. La verile în grădină. La cum alergai pe sub instalația de irigație. Gândește-te la lucruri fericite, fericite.

Acum, pieptul lui Ruby se ridica și cobora mai puțin violent, respirația ei era ceva mai puțin disperată. Păstrează-ți cumpătul. Va fi bine. Trebuie o explicație simplă pentru toate acestea. Sprijinindu-se de perne, Ruby inspiră adânc și deodată strigă:

— Hei!

Glasul îi sună ciudat, cuvântul lovindu-se parcă cu un ecou înfundat de pereții goi din cărămidă. Încăperea era cufundată în întuneric, cu excepția luminii care se strecura pe sub marginea de jos a ușii, suficientă să o facă să-și înțeleagă situația. Încăperea avea cam cinci pe cinci metri și ar fi arătat ca orice altă cameră mobilată – un pat, o masă cu scaune, o mașină de gătit și un ceainic, câteva rafturi pentru cărți – numai că nu avea ferestre. Tavanul scund de deasupra ei era din scânduri, dar, în mod ciudat, nu se strecura lumină prin nicio crăpătură sau fisură.

— Hei!

Glasul îi tremură, în timp ce Ruby se străduia să înăbușe spaima care pusese stăpânire pe ea. Niciun răspuns, niciun semn de viață.

Deodată sări în picioare – orice era mai bine decât să stea nemișcată și să se gândească la lucruri oribile. Traversă încăperea și apăsă clanța ușii grele din metal, dar era încuiată. Înnebunită, înconjură o dată mica încăpere, căutând vreo cale de evadare, dar nu găsi nimic.

Tremura. Era speriată de moarte și înghețată bocnă. Privirea i se opri asupra mașinii de gătit. Era un aragaz vechi, cu două cuptoare și patru ochiuri. Îi trecu prin minte c-ar putea să-l aprindă. Cele patru ochiuri ar încălzi spațiul și l-ar mai și lumina puțin. Răsuci butonul de gaz și apăsă butonul de aprindere. Nimic. Ruby îl încercă pe următorul. Și pe următorul. Nimic.

Înconjură aragazul, pentru a vedea ce era în spate. Nu se pricepea deloc la aragaze, dar poate era ceva evident?

Nu era conectat. În spate nu era nicio țeavă care să-l fi conectat la gaz. Era doar de formă. Ruby se prăbuși pe podea. Lacrimile îi șiroiau acum, când nedumerirea se contopea cu frica.

Ce era cu locul ăsta? De ce se afla ea aici? Întrebările îi luau cu asalt mintea, care încerca să proceseze această realitate stranie. Simțea cum o cuprinde disperarea, iar lacrimile îi picurau de pe bărbie pe podea.

Brusc, un zgomot undeva aproape o făcu să ridice privirea.

Ce se auzea? Era de sus sau de jos, de-acolo?

Același zgomot. Pași. Erau pași, mai mult ca sigur. Se apropiau. Se opriră în fața ușii. Ruby sări în picioare, conștientă de primejdie.

Tăcere. O ferestruică se deschise apoi în ușă și doi ochi umplură deschizătura. Poticnindu-se, Ruby se dădu înapoi și se lipi de colțul încăperii – voia să fie cât mai departe posibil de ușă.

Cineva deschidea niște zăvoare.

— AJUTOR! strigă Ruby.

Dar altceva nu mai apucă să spună. Ușa se deschise larg, revărsând lumină în încăpere. Orbită de explozia de lumină, Ruby închise ochii. Apoi încet, cu prudență, îi redeschise.

Un bărbat înalt stătea în ușă. Încadrat de lumina din spatele lui, Ruby nu-i putea distinge trăsăturile. Era doar o umbră – plana deasupra ei, o observa.

Pe urmă, la fel de brusc cum se deschisese, ușa grea se trânti la loc. Acum se aflau amândoi în întuneric.

Ruby își acoperi fața cu mâinile și se rugă unui Dumnezeu în care nu credea, implorându-l să se îndure de ea. Dar, în pofida rugăciunilor, nu putu să facă abstracție de sunetul pașilor care se apropiau.

4.

Vântul o lovea în rafale pe inspectorul de poliție Helen Grace, care gonea pe șoseaua de coastă. Nu mai fusese niciodată aici, pe această limbă de pământ izolată, dar îi plăcea ceea ce vedea. Sălbăticia, izolarea – era locul ideal pentru ea. Cum drumul se întindea pustiu înaintea ei, Helen mări viteza, luptându-se cu vântul puternic care o lovea din față.

Curând se ivi înaintea ei locul crimei și Helen lăsă mai domol maneta de accelerație, reducând viteza motocicletei ei Kawasaki la respectabilul nivel de 50 km/h. Agentul-șef Lloyd Fortune o aștepta în dreptul benzii de protecție a poliției, care flutura în vânt. Tânăr, chipeș, băiatul-model pentru integrarea minorităților etnice în structurile poliției din Southampton, Lloyd era sortit unor lucruri mărețe. Helen îl simpatizase și-l respectase dintotdeauna, și totuși era o senzație ciudată să-l aibă drept adjunct. Charlie fusese promovată temporar la gradul de agent-șef pe perioada urmăririi Ellei Matthews, însă ridicarea ei în grad nu rămăsese definitivă. Și apoi, de îndată ce anunțase că este însărcinată, devenise un fapt general recunoscut că în viitorul apropiat avea să-și păstreze gradul inițial, de agent. Nu era drept, dar așa merg lucrurile în lume, mamele care lucrează vor fi întotdeauna defavorizate.

Vechea echipă se destrăma. Tony Bridges părăsise definitiv poliția, agentul Grounds avea să iasă curând la pensie, iar Charlie era în concediu de maternitate, urmând să nască peste câteva săptămâni. Lloyd era noul agent-șef, mai aveau doi agenți noi – în echipa pentru incidente majore domnea acum o altă atmosferă. În care Helen, dacă era să fie sinceră, se simțea cam stingheră. Încă nu învățase cum să se poarte cu nou-veniții, încă nu reușise să găsească un ritm de lucru firesc cu echipa recent alcătuită. Dar singura cale de a-l găsi era să treacă prin foc toți împreună.

— Care-i treaba, Lloyd?

Trecuseră deja pe sub banda de protecție și traversau acum fâșia de nisip în direcția șanțului.

— O femeie tânără. Îngropată cam la un metru adâncime. Au găsit-o doi copii acum vreo oră. Sunt acolo, cu părinții lor.

Lloyd arătă către cele patru persoane care, învelite în păturile poliției, își dădeau acum declarațiile în fața unui polițist în uniformă.

— Vreo legătură cu victima?

— Nu. Vin aici aproape în fiecare weekend. De obicei nu mai e nimeni în afară de ei.

— Locuiește cineva prin apropiere?

— Nu. Cele mai apropiate case sunt la distanță de cinci kilometri.

— Farul bate noaptea până aici?

— E prea departe.

— Deci e un loc destul de bun ca să te debarasezi de un cadavru.

Merseră tăcuți până la marginea șanțului. Meredith Walker, șefa Serviciului de Criminalistică al secției centrale de poliție din Southampton, era pe fundul gropii și dezgropa cu grijă cadavrul. Helen cuprinse scena cu privirea: un ofițer criminalist în costum alb, aplecat într-o poziție care nu prevestea nimic bun, deasupra unei femei pe care nimic nu părea s-o tulbure, în ciuda nisipului ud care i se lipise de păr, ochi și buze.

Fața, umerii, bustul și brațele femeii fuseseră deja dezvelite. Brațele ei erau oribil de subțiri, iar pielea era foarte albă, ceea ce scotea și mai mult în evidență unicul tatuaj pe care-l avea. Deși era deja parțial descompusă, femeia oferea o priveliște de o frumusețe stranie, cu părul acela negru care-i încadra ochii de un albastru strălucitor. Lui Helen îi amintea de poveștile fraților Grimm, de prințesele din literatura gotică, aflate în așteptarea sărutului iubirii.

— De când zace acolo? întrebă Helen.

— Greu de spus, răspunse Meredith. Nisipul e rece și ud la o asemenea adâncime – condițiile ideale de conservare a unui cadavru. Aici nu sunt nici animale sau insecte care să-i vină de hac. Dar nu e îngropată de curând. După gradul de descompunere aș zice vreo doi, trei ani – Jim Grieves o să-ți poată spune mai multe, după ce o va duce la morgă.

— Am nevoie de fotografiile de la locul crimei în seara asta, dacă se poate, răspunse Helen.

— S-a făcut. Deși nu sunt sigură că-ți vor fi de vreun folos. Cine a făcut treaba asta a fost prudent. I-a scos cerceii și piercingurile din nas. I-a tăiat unghiile. Și îți imaginezi ce au făcut timpul și fluxul cu orice probă criminalistică.

Helen îi mulțumi lui Meredith și se îndreptă spre marginea apei, pentru a cuprinde mai bine cu privirea scena. Își simțea deja nervii în alertă. Cineva care știa exact ce face scăpase de cadavru într-un mod prudent și premeditat. Nu era opera unui amator. Ceea ce pentru Helen era un indiciu clar că ucigașul lor mai făcuse asta și înainte.

5.

— Stai acolo. Nu te apropia.

Ruby era prinsă într-un colț al camerei. Ridică mâinile pentru a respinge atacul, dar își dădu imediat seama că era un gest lipsit de sens.

Clic. Raza puternică a unei lanterne fu îndreptată spre ea. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Ruby urmărea cum raza o măsura, cum aluneca de pe fața ei peste piept, către coapse și apoi la picioare. În pofida hotărârii ei de a se ține tare, își pierdu stăpânirea de sine și începu să plângă.

— Să nu-ți fie frică.

Glasul lui era cumpătat și ferm. Ruby nu-l recunoscu, deși accentul de Southampton era evident.

— Te rog dă-mi drumul, îngăimă ea printre lacrimi. N-am să spun nimănui. N-am…

— Ți-e frig?

— Te rog! Vreau să merg acasă.

— Dacă ți-e frig, pot să-ți mai aduc o pătură. Vreau să-ți fie bine.

Pragmatismul lui imperturbabil era zdrobitor. Vorbea de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic neobișnuit. De parcă ar fi fost o situație *normală.*

— Ți-e foame?

— Vreau acasă, cretinule. Nu-mi mai… nu-mi mai vorbi. Vreau doar să mă duci acasă. O să mă caute poliția…

— N-o să te caute nimeni, Ruby.

— Mă așteaptă părinții mei. Mama o să treacă astăzi…

— Părinții tăi nu te iubesc.

— Cum?

— Niciodată nu te-au iubit.

— Ce tot spui…

— Am văzut cum se poartă cu tine. Ce spun când nu ești tu de față. Vor să scape de tine.

— Nu-i adevărat.

— Chiar? Tu i-ai părăsit pe *ei,* ai uitat? Atunci de ce te-ar căuta ei acum pe tine?

Logica înfiorătoare a spuselor lui o lăsă pe Ruby fără cuvinte.

— Nu… nu. Te înșeli. Minți. Dacă vrei bani, ei au…

— Îți spun doar adevărul. Ei nu te vor. Eu, în schimb, te vreau.

Ruby începu să plângă mai tare. Ce se întâmpla era de neimaginat.

— Vreau acasă, scânci ea.

Raza lanternei veni și mai aproape. Bărbatul era acum lângă ea. Ruby își plecă capul și închise ochii. Îi simțea respirația pe piele. Tresări când simți că o mângâie pe păr.

— Mă bucur să aud asta, scumpa mea.

Glasul lui era o șoaptă caldă.

— Fiindcă asta e acum casa ta.

6.

Alison Sprackling era furioasă pe fiica ei. Stabiliseră să se întâlnească la ora unsprezece – acum era aproape unu după-amiaza. Pe unde naiba umbla?

Fiindcă nu-i răspunsese nimeni la sonerie, Alison descuiase cu cheia ei. Ruby locuia singură într-un apartament minuscul, dărăpănat. Era o fată petrecăreață din fire și de multe ori ieșea vinerea să chefuiască, deci n-ar fi fost ceva ieșit din comun să stea pitită sub plapumă, alinându-și mahmureala, izolându-se de restul lumii. Mai era desigur și posibilitatea să fi venit cu cineva acasă – un gând asupra căruia lui Alison nu-i prea plăcea să zăbovească, dat fiind trecutul amoros al fiicei ei – dar erau prea multe la mijloc, pentru a mai fi sfioasă.

Durase atât de mult să readucă familia în punctul în care o împăcare devenea posibilă – Alison era extrem de hotărâtă să nu strice acum totul, oricât de neserioasă și căpoasă ar fi fost Ruby. Câteva luni de diplomație fuseseră necesare pentru a aranja întoarcerea lui Ruby la familia ei – astăzi voiau să ia legătura cu proprietarul garsonierei și să angajeze o firmă de mutări. Era o zi de sărbătoare, o zi care marca victoria greu obținută a rațiunii asupra supărării.

Era tot ce-și dorea Alison. Întoarcerea la normalitate, la o familie fericită și unită. Și atunci pe unde umbla? Unde putea fi Ruby – taman astăzi? Să-l sune pe Jonathan? Să-l cheme aici? Nu, când armistițiul era atât de șubred, cel mai bine era să nu-i mai ofere și ea muniție.

Exilul de un an de zile al lui Ruby departe de familie fusese cumplit. Nu atât acuzațiile dure, lacrimile, amenințările, cât simplul fapt că ea, fiica lor cea mare, lipsea de la întrunirile de familie, din vacanțe, de la grătare. Întreaga situație păruse *greșită,* ca și cum ei – și ea – ar fi ignorat cu bună știință o clădire în flăcări sau un înotător care se îneacă.

Alison mai traversă o dată locuința – din dormitor în baie și în living – dar nici urmă de Ruby. Ce însemna asta? Un ultim act de revoltă? Un avertisment că putea – și avea – să rămână independentă? Sau era ceva mai serios? Renunța la înțelegerea lor? Lipsa de certitudine o neliniștea profund pe Alison.

Apoi, brusc, un ciripit – telefonul lui Alison anunța primirea unui nou tweet. Ruby dădea tweet-uri în mod regulat – aproape numai așa o mai putea urmări Alison. Se grăbi așadar să ajungă la poșetă și o goli în căutarea telefonului.

Chiar *era* de la Ruby. Alison citi tweet-ul. Încruntată, îl mai citi o dată. Nu putea fi atât de egoistă!

„Trebuie să plec să fiu singură. Dacă aș fi fost mai iubită aș fi rămas… sal”.

Ei bine, se pare că putea. Ruby le trăsese clapa. Iar Alison înțelese că nu mai exista cale de întoarcere.

7.

După ce postă tweet-ul, închise telefonul și-l băgă cu grijă în buzunarul jachetei sale. Mai verifică o dată dacă nu-l urmărise careva, dar era mult prea prudent: nimeni nu se aventura atât de departe în pădure.

Înaintă, croindu-și încet calea prin tufăriș, atent să nu-și agațe hainele de vreun spin sau rug. Hainele lui din materiale sintetice nu prea aveau cum să lase scame, dar nu strica să aibă grijă.

Ieși într-un luminiș. Aici frunzișul era mai rar, solul nisipos și uscat. Ideal pentru ce avea el de gând să facă. Curăță de vegetație un petic de pământ, scoase din rucsac mănunchiul gros de surcele și le aranjă cu grijă pe jos. Curând avea o grămăjoară numai bună, înconjurată de șănțulețul pe care-l săpase atent cu o mistrie, și care avea să împiedice vreo scânteie să sară – un incendiu aici, în pădure, ar fi fost o catastrofă. Siguranța înainte de toate, întotdeauna siguranța înainte de toate.

Fărâmiță o pastilă pentru aprins focul. Pericolul era, bineînțeles, mai mare decât dacă ar fi folosit hârtie de ziar, dar ziarele puteau oferi indicii valoroase unui polițist chiar și pe jumătate inteligent – deci mai bine parafină. Era o senzație ciudată să simtă dogoarea focului într-o după-amiază de sâmbătă oricum caldă, dar n-avea încotro. Dacă ar fi văzut totuși careva focul, ar fi putut crede că sunt niște vilegiaturiști veniți la un grătar – era plin de ei în perioada aceea din an. Oricum, până să-l descopere careva, el și-ar fi luat de mult tălpășița, așa că…

Gândul că ar putea fi descoperit, oricât de ridicol era, îl făcu să se grăbească. Scoase din geantă pijamaua lui Ruby și o puse pe foc. Cu privirea ațintită asupra focului molcom, o urmări cum arde. La început pijamaua se împotrivi cu încăpățânare, apoi, când materialul se aprinse, se ivi primul licăr, pentru ca în final să se lase biruită de inevitabil.

Era o prostie să se bucure atât de mult. Dar nu se putea abține. Era frumos – flăcările care săltau, jăraticul care dogorea și, la urmă, cenușa fină ca funigeii. Era mișcat de ceea ce vedea, conștient de splendida sa semnificație. Era sfârșitul lui Ruby. Era moartă, odată pentru totdeauna, dar din foc, din cenușă, ceva nou și frumos avea să se nască.

8.

Tânăra femeie zăcea rece și neînsuflețită pe masă. Nisipul care o acoperise atâta vreme fusese curățat grăunte cu grăunte și trimis la laborator, victima

părând, în felul acesta, neobișnuit de curată. Acum, când nu se mai afla pe plajă, ci era expusă goală în morga poliției, oferea o privelişte demnă de toată mila. Era extrem de slabă – scheletică, după cum se exprimase la telefon Jim Grieves, medicul legist. În timp ce stătea și se uita la cadavru, Helen simți că o cuprinde greața. Femeia aceasta fusese odinioară o tânără plină de viață, iar acum pielea ei era cenușie, buzele erau crăpate, iar oasele încercau să străpungă peste tot ceea ce mai rămăsese din piele. Helen o compătimea din tot sufletul.

O căutaseră în computerul național al poliției și în registrul persoanelor dispărute, dar nu găsiseră nimic. Atunci Helen luase hotărârea să meargă direct la morga poliției și să vadă dacă Jim nu putea lămuri în vreun fel cine fusese femeia și cum ajunsese în halul acesta.

— A fost înfometată, îi spuse de la bun început Jim.

Nu că ar fi fost lipsit de compasiune, dar anii de serviciu și sutele de cadavre îi erodaseră dorința de a se mai angaja în conversații afabile, așa că prefera să se exprime la obiect.

— Stomacul i-a ajuns de mărimea unei portocale, oasele și-au pierdut duritatea și în aparatul ei digestiv am găsit urme de substanțe necomestibile – lemn, bumbac, ba până și metal.

Helen dădu din cap.

— Mai am de lucru, dar deocamdată n-am găsit nicio cauză evidentă a decesului. Ceafa și vertebrele sunt intacte, nu există leziuni provocate de glonț sau cuțit, nici urme de strangulare manuală sau prin legare, deci deocamdată putem porni de la premisa că a fost ucisă prin înfometare.

— Dumnezeule!

— Asta s-ar lega și cu alte lucruri pe care le-am observat. Pielea ei e cenușie, pergamentoasă – chiar și acolo unde e bine conservată – iar ochii sunt grav deteriorați. Aș zice că în ultimele zile a fost, practic, oarbă. Sângele, de asemenea, indică o lipsă totală de vitamina D în organism.

— Însemnând ce?

— Toate la un loc indică faptul că a fost ținută în beznă totală în ultimele săptămâni sau chiar luni de viață.

De data asta, Helen nu mai găsi cuvinte să-și exprime oroarea. Tânăra din fața ei fusese înfometată într-un infern lipsit de lumină?

— Altceva? se grăbi Helen să întrebe.

— Observi, desigur, tatuajul – o mierlă albastră pe umărul drept – făcut cândva în ultimii trei până la cinci ani. De asemenea, gropițele din regiunea inghinală. Par a fi cicatrici de la o infecție cu transmitere sexuală – aș zice molluscum contagiosum, dar o să-ți confirm asta după ce mai fac niște analize.

— Cât timp a zăcut îngropată?

— Greu de spus cu exactitate. După cum vezi, corpul a început să se descompună. Procesul de scheletizare a ajuns cam la treizeci la sută, dar mai este

încă destul de multă piele, iar părul e aproape intact. Căldura grăbește procesul de descompunere, frigul îl încetinește și acolo jos a fost destul de rece. Așa că aș zice între doi și patru ani.

Helen oftă – era un interval cam mare pentru a-i fi pe plac.

— Dar mai am ceva ce te-ar putea ajuta, continuă Jim.

Se întoarse și-i întinse lui Helen un castronaș de metal. Helen se uită înăuntru – era un mic aparat electronic.

— Victima ta suferea de o boală de inimă. Ăsta e stimulatorul ei cardiac, o lămuri Jim ștergând aparatul de rugină și sânge uscat, și are notat pe el numele firmei producătoare și numărul de serie.

Helen schiță un zâmbet: în sfârșit o veste bună.

— Caută numărul de serie, adaugă Jim, și ai găsit fata.

9.

Agentul Sanderson se îndrepta cu inima grea către locuința din Millbrook. Asta devenise soarta ei în ultima vreme – să preia cazurile pe care nu le voia nimeni altcineva din echipa pentru incidente majore. Helen, Lloyd și alți câțiva se duseseră la Carsholt, să se ocupe de chestiile mai interesante. Și cu ce-o încălțaseră pe ea? Îi pasaseră cazul unei persoane dispărute. Nu dădea vina pe Helen, care se purtase întotdeauna corect față de ea și o încurajase, ca de la femeie-polițist la femeie-polițist. Nu, vina îi aparținea în întregime lui Lloyd Fortune, care părea să-i prefere pe noii agenți în detrimentul ei. Nu era corect – ea avea mai multă experiență, cunoștea Southampton mai bine decât nou-veniții ăștia – dar așa era politica în poliție, schimbătoare.

Nici interiorul apartamentului nu-i îmbunătăți starea de spirit. Era incredibil ce-și puteau permite proprietarii în ziua de astăzi, când nimeni nu mai avea bani să-și cumpere o locuință. Garsoniera aceea era înghesuită și lipsită de orice farmec. Pe tavan erau pete de igrasie, ferestrele nu se închideau bine și în spatele plintelor era convinsă că locuiau niscai vietăți. Sau poate mureau, întreaga locuință mirosea a putregai.

Și, cu toate astea, cineva stătea acolo, iar chiriașa – Ruby Sprackling – era fiica cuiva. Alison, mama ei, flancată de soțul ei îngrijorat, Jonathan, umbla cu pas mărunt de colo-colo. De-abia se abținea să nu plângă, motiv pentru care Sanderson hotărî să nu piardă timpul și să încerce să obțină cât mai multe informații.

— Am avut o mulțime de… probleme în ultimii doi ani, dar n-ar fi dispărut ea așa, îi spuse Alison. Săptămâna viitoare urma să se mute iar acasă, la familia ei, am discutat despre asta luni de zile, am aranjat niște treburi…

— E posibil s-o fi speriat ideea și să se fi răzgândit?

— Nu, se grăbi Alison să răspundă, dar lui Sanderson i se păru că detectează o umbră de îndoială; în plus, faptul că soțul cu fața împietrită nu scotea un cuvânt o punea pe gânduri.

— Spuneați că în ultima vreme a ținut legătura cu mama ei biologică? întrebă Sanderson.

— Nu în ultima vreme, ci din când în când în ultimii doi ani.

Tatăl lui Ruby chiar *era* dornic să vorbească despre asta.

— A avut o influență îngrozitoare asupra ei, continuă el, a amestecat-o în afaceri cu droguri, a început să chiulească, a avut de-a face cu poliția. Ruby și-a ratat examenele de absolvire a liceului din cauza ticăloasei ăleia.

O privire tăioasă din partea lui Alison îl făcu să se stăpânească. Își curmă tirada, dar nu dădea semne că i-ar părea rău. Își făcuse el o părere despre Shanelle Harvey și n-avea de gând să și-o schimbe. Anul trecut, fiica lui, care promitea atât de mult, o luase complet razna, ceea ce dusese la certuri înverșunate și acuzații reciproce în familie – toate din cauza dorinței ei nevinovate și bine intenționate de a stabili o legătură cu mama ei biologică.

Pe măsură ce tatăl lui Ruby îi explica cum stăteau lucrurile, lui Sanderson îi trecu prin minte că, pentru Ruby, cel mai bine ar fi fost să se mulțumească cu ce-avea. Shanelle Harvey se dovedise a fi o persoană care tăinuia ocazional lucruri furate, o hoață și o traficantă de droguri cu hobby-uri îndoielnice și iubiți și mai îndoielnici. Nicidecum mama inimoasă, dar săracă, pe care Ruby sperase, poate, s-o găsească.

— Spuneați că în primul moment nu ați fost foarte îngrijorată, dar acum… Sanderson readuse în discuție subiectul inițial.

— Nu am fost, recunoscu Alison. Ruby e uneori neserioasă și impulsivă – nu e un lucru de neimaginat să-și ia tălpășița și să dispară un timp. Dar de aseară nu a postat decât un singur tweet și, vă rog să mă credeți, nu e ceva obișnuit pentru ea. Telefonul ei e închis – am sunat de vreo doișpe ori…

— Dar cheile? Portofelul?

— Se pare că le-a luat cu ea, recunoscu Alison.

— Deci și-a luat un bagaj…?

— Rucsacul ei lipsește. Și e adevărat că și-a luat cele mai multe haine cu ea.

— Ați observat cumva dacă a fost forțată ușa?

— Nu, broasca e nouă și destul de bună, iar ferestrele par în regulă, dar chiar și așa…

Sanderson simți că era pe cale să se distanțeze în mintea ei de cazul acela, trecând-o pe Alison în categoria „mamă care refuză să accepte realitatea”, dar își dădu o palmă imaginară, pentru a-și redobândi concentrarea. Pe Helen Grace o interesau foarte mult cazurile de persoane dispărute – obișnuia să spună că erau

doar un pas preliminar până la omucidere sau viol – și Sanderson știa că Helen aștepta de la ea să facă tot posibilul pentru a afla ceva.

— Inhalatorul ei.

Alison recâștigă atenția lui Sanderson.

— Suferă de astm?

— Din naștere. A avut câteva crize urâte când era mică. A ajuns de două ori la spital. Acum are *întotdeauna* inhalatorul la ea. E mantra ei când iese din casă: „Cheile, portofelul, inhalatorul…" N-ar pleca niciodată fără el.

— Și?

— Și l-am găsit lângă pat. Cred că a căzut de pe noptieră. Chiar dacă s-ar fi grăbit, chiar dacă ar fi vrut să dispară, i-ar fi fost mult prea frică să plece fără inhalator.

— Dar dacă l-a uitat?

— Atunci s-ar întoarce, orice-ar fi, spuse Jonathan fără să șovăie, după toate aparențele la fel de îngrijorat ca Alison, în ciuda neînțelegerilor pe care le avusese cu fiica lui adoptivă.

Sanderson îi mai întrebă câteva lucruri, apoi puse capăt discuției. Cazul acesta de persoană dispărută tocmai căpătase o tentă mai lugubră. Oricât de dornică ar fi fost ea să-i liniștească pe Alison și Jonathan, detaliul acestui inhalator uitat o alarma pe Sanderson. Altcineva l-ar fi uitat poate, dar nu Ruby, care suferise toată viața ei de astm. Ceea ce te făcea să te întrebi: oare chiar plecase Ruby din proprie inițiativă? Sau era și altcineva implicat în povestea asta?

10.

Uneori e greu să fii părinte. Ba nu, *întotdeauna* e greu să fii părinte. Subcomisarul de poliție Ceri Harwood urca într-o dispoziție sumbră scările spre etajul al treilea al casei ei impresionante. De aproape o oră își bătea copiii la cap să se culce, dar ei continuau să o sfideze, găsind mereu câte un pretext pentru a nu face ce li se cerea. Fusese o zi lungă – chiar nu avea chef să defileze toată noaptea pe scări, când se putea cuibări pe canapea cu un pahar de vin.

— Dacă în două minute nu sunteți în pat și nu tăceți din gură, nu mai vedeți PS4-ul timp de-o săptămână.

Se simți bine să-i amenințe cu o săptămână – nu-i mai amenințase niciodată cu o săptămână întreagă. Obținu efectul dorit. Etajul superior amuți instantaneu, picioare lipăiră, lumini se stinseră și tăcerea se lăsă. Harwood mai așteptă câteva minute, apoi urcă tiptil la ultimul etaj și băgă capul pe ușă.

Cele două fete dormeau buștean și, în ciuda nervilor și a oboselii, asta o făcu să zâmbească. Avuseseră zile pline, cu școală, înot, lecții de muzică, dar chiar și

așa, Harwood se mira de cum reușeau copiii ei să adoarmă în câteva secunde. Un talent care ei îi lipsea – stresul și bilanțul consumului zilnic de cofeină o agitau și o țineau deseori trează până în zori.

Fusese un an dificil. Un an pe care-l petrecuse digerând zi de zi eroismul și popularitatea lui Helen Grace. Aceasta reușise să prindă până acum doi ucigași în serie și, drept urmare, dobândise statutul de legendă în cadrul poliției. Și nici în afară, în lumea reală, lucrurile nu stăteau mult mai bine: subiectul Helen Grace era deseori adus în discuție la petrecerile la care lua parte Harwood, lumea sâcâind-o cu întrebări despre caracterul și talentele polițistei. Întruna Helen, Helen, Helen.

La nivel profesional, Harwood avusese o purtare ireproșabilă. O lăudase pe Helen, o felicitase pentru recunoașterea oficială a meritelor ei și-i pusese la dispoziție toate resursele de care avea nevoie. Succesul lui Grace se răsfrângea până la urmă și asupra ei – dar toate astea nu o făceau să se simtă mai împăcată. Nu uitase cuvintele ucigătoare cu care Grace îi desființase caracterul, când ajunseseră să se înfrunte în timpul anchetei în cazul Ella Matthews. Înfuriată de ceea ce ea percepea drept încercările lui Harwood de a o alunga din poliție, Helen îi trântise că era doar o persoană care făcea politică, nedemnă să poarte insigna de polițist. De atunci, Helen nu mai revenise asupra disputei lor, dar Harwood o ținuse minte cuvânt cu cuvânt.

Și totuși *existau* lucruri pe care Ceri le avea și Helen nu. Gradul superior. Un soț iubitor. Două fiice minunate. Harwood își privea acum fetele adormite și simțea cum deznădejdea îi dispare treptat. Fusese întotdeauna o luptătoare și, deși Helen Grace o eclipsa de atâta vreme, speranța moare ultima.

Coborând pentru a nu știu câta oară scările, Harwood era convinsă că i-o va plăti. Cândva, curând, avea să-și ia revanșa. Pierduse, în fond, doar o bătălie. Dar nu pierduse războiul.

11.

În biroul de la etajul al șaptelea era o liniște mormântală. Orele de program se încheiaseră și restul echipei pentru incidente majore plecase deja acasă, lăsând-o pe Helen singură. Așa cum îi plăcea. Nu avea nevoie de public pentru ceea ce avea de gând să facă.

După ce mai verifică o dată că nu pândea nimeni pe coridoare, Helen se așeză în fața unui computer și-l porni. Să folosească aparatul altcuiva era o mârșăvie, dar una necesară – dat fiind că era strict interzis să accesezi computerul național al poliției în interes personal.

În mai puțin de un minut intrase în sistem. Nu mai stătu pe gânduri, ci tastă rapid „Robert Stonehill”. În timp ce sistemul căuta vreo crimă sau vreun incident legat de acel nume, Helen încercă să ignore slaba speranță care încolțise în sufletul ei. Nepotul ei dispăruse de pe radar cu aproape douăsprezece luni în urmă – nu-și mai contactase nici părinții adoptivi, nici prietenii – iar Helen îl căutase necontenit, dar zadarnic. Disputa ei cu Emilia Garanito avusese drept rezultat faptul că răzbunătoarea jurnalistă locală dezvăluise că Robert era fiul biologic al surorii lui Helen, Marianne. Faptul că aflase ce crime abominabile săvârșise mama lui, în vreme ce casa bieților să-i părinți era asediată de către jurnaliști, fusese lovitura de grație pentru tânăr. Dispăruse, ca să scape de șleahta de jurnaliști. Helen crezuse că avea să se întoarcă de îndată ce zarva se va fi potolit, dar n-a fost așa. Robert voia să rămână ascuns.

Absența lui era un calvar pentru Helen. El era singura rudă care-i mai rămăsese și, în intervalul scurt de timp cât păstrase legătura cu el, Helen își promisese – sie înseși și lui Robert – să fie îngerul lui ocrotitor. Să-l apere de lumea întunecată care-i luase viața mamei lui și care o distrusese pe a ei. Dar eșuase în mod lamentabil – și acum îl pierduse definitiv.

Căutarea nu dădu niciun rezultat. Ca de fiecare dată. Înăbușind tristețea profundă care încolțea în sufletul ei, Helen închise calculatorul și părăsi în grabă biroul.

•

Scurta bucată de drum parcursă până la casa lui Charlie îi îmbunătăți starea de spirit. Ea și Charlie trecuseră prin atâtea – bune și rele – dar Helen se simțea întotdeauna binevenită. Căminul lui Steve și al lui Charlie nu era grandios, dar era unul fericit. Cu atât mai mult acum, când nu mai era mult până la nașterea fetiței lor.

— Arăți bine, spuse Helen după ce se instalară în livingul lui Charlie.

— Ăsta e un eufemism pentru enormă? ripostă Charlie.

— Nu. Chiar îți prieste.

— Glezne umflate și vergeturi – un look avantajos, răspunse Charlie, privind cu invidie la silueta suplă a lui Helen. Sper să ajungă la modă.

— Cum vă descurcați, tu și Steve?

— Aparent suntem bucuroși. În sinea noastră, îngroziți.

— O să fie bine. Sunteți făcuți pentru asta, amândoi.

— Posibil. Dacă peste un an vom mai fi căsătoriți, vom putea spune că ne-am făcut treaba bine.

Helen zâmbi și sorbi din ceai. Fiindcă nu consuma niciodată alcool, era compania ideală pentru orice viitoare mămică.

— Dar tu? McAndrew mi-a spus despre cadavrul de pe plajă, continuă Charlie. Sună cam… neobișnuit.

Helen își dădu seama după tonul lui Charlie că acesteia îi lipsea deja munca de polițist. După ceea ce se întâmplase cu Marianne, Steve insistase ca Charlie să plece din poliție și ea fusese la început de acord. Dar apariția neașteptată a sarcinii o ajutase pe Charlie să împace și capra, și varza, optând pentru un rol secundar și, mai apoi, pentru un an concediu de maternitate, ceea ce deocamdată o scotea din prima linie. Deși n-ar fi spus-o niciodată cu voce tare, Helen spera ca Charlie să se întoarcă în poliție când avea să considere ea potrivit.

— Așa e. Totul a fost făcut cu cea mai mare acuratețe – și asta mai demult – o chestie care mă face să mă întreb…

— Ce-o mai fi făcut de-atunci? spuse Charlie, completând fraza lui Helen.

Helen dădu din cap.

— Și cum se dezvoltă echipa în absența mea?

— Încă nu s-a închegat, răspunse Helen diplomatic.

— Dar Lloyd – cum se descurcă?

Helen pricepu că asta era, de fapt, ceea ce voia să afle Charlie. Promovarea neașteptată a polițistului talentat, dar lipsit de experiență, la gradul de agent-șef era o chestie care o cam râcâia pe Charlie. O punea în egală măsură atât pe seama neîncrederii subcomisarului Harwood în Charlie, cât și pe seama meritelor individuale ale lui Lloyd. Nimic nu e mai rău decât să cazi victimă manevrelor politice și, deși Charlie avea un suflet bun, Helen știa că speranța ei era ca Lloyd să nu aibă prea mult succes.

— E devreme să ne pronunțăm, răspunse Helen cu o mină cât mai neutră cu putință.

Indiferent de opiniile ei personale, nu putea lăsa să se vadă că echipa, în stadiul ei actual, o cam îngrijora.

Helen plecă la scurt timp, urându-i lui Charlie numai bine și promițând să mai treacă pe la ea înainte de ziua Z. Se îndrepta spre motocicletă, când sună telefonul. Era agentul Grounds.

— Îmi cer scuze că vă deranjez atât de târziu, dar avem niște date privitoare la stimulatorul cardiac.

Helen se opri în loc.

— Femeia care a fost ucisă se numește Pippa Briers. Ar fi împlinit douăzeci și cinci de ani. Ruda cea mai apropiată e tatăl ei, Daniel Briers. Avem o adresă din Reading și un număr de telefon. Doriți să-l anunț eu?

— Nu, o să sun eu. Trimiteți-mi datele prin SMS.

Helen închise. După câteva clipe, sosi SMS-ul de la Grounds. Helen se înarmă pentru ceea ce avea să urmeze. Nu putea amâna – le-o datora lui Daniel și Pippei Briers să telefoneze cât mai degrabă cu putință. Mai aștepta însă o clipă să-și recapete stăpânirea de sine. Indiferent de câte ori ai mai făcut asta, nu e niciodată ușor să-i comunici unui părinte că fiica sa iubită este moartă.

12.

Ruby se trezi, speriată și derutată. Deși fusese hotărâtă să nu lase garda jos, ațipise. Scană dintr-o privire încăperea, conștientă, în ciuda mahmurelii de care nu scăpase și a durerii de cap, de pericolul care o pândea, dar nu era nimeni acolo. Era încă singură.

Cât să fi fost ora? Ruby nu avea ceas, iar cel de pe perete se înțepenise la ora douăsprezece și-un sfert. Era posibil să fi dormit cinci minute sau cinci ore, n-avea de unde să știe, un fapt care o descumpănea profund. Era ca Frumoasa din Pădurea Adormită, o moartă vie, ținută captivă. Numai că fata asta singură nu avea pe nimeni care să o salveze.

Ruby tremura, îi amorțise tot corpul de frig. Se făcuse probabil noapte, deoarece temperatura din încăpere scăzuse simțitor. Era un frig oribil, umed, care-ți pătrundea în plămâni și creier. Ruby știa deja că avea să se îmbolnăvească. Sau mai rău. Și își petrecuse ziua întrebându-se de ce.

Încercase să-și dea seama unde îl mai întâlnise pe temnicerul ei. Înalt, slab, cu o purtare ciudată, ceva îi părea familiar la el – să fi fost fața lui? Sau mirosul pe care-l emana? – își storsese creierii încercând să-și amintească unde-l mai văzuse. Dacă și-ar fi putut da seama cine era, ar fi știut cum să-l ia, l-ar fi putut face să înțeleagă cât rău îi provoca. Dar nu știa de unde să-l ia și toate încercările de a-l identifica o demoralizau și mai mult.

De ce? De ce? De ce?

De ce se afla ea acolo? Ce făcuse?

Inițial crezuse că avea s-o omoare. Sau mai rău. Dar el nu încercase în niciun fel să-i facă vreun rău. Apoi se gândise că vrea bani. Dar nu era așa. Ea era ceea ce-și dorea el. Încăperea aceasta ciudată, cu imitația ei de intimitate domestică – ceasul oprit, rafturile goale, așternuturile proaspăt spălate – era concepută ca un cămin, nu ca o celulă.

De unde o cunoștea el atât de bine? Făcuse ea ceva ce-l determinase s-o răpească? Era ea în vreun fel *vinovată*?

În timp ce stătea tremurând în întuneric, lui Ruby explicația aceasta îi păruse cea mai plauzibilă. Se purtase oribil ca fiică și urât ca prietenă. De când o adoptaseră Alison și Jonathan, viața ei fusese marcată de stabilitate și succes. Nedorită la naștere, Ruby ar fi putut-o sfârși rău de tot, dar datorită bunătății și generozității părinților ei adoptivi avusese un început frumos în viață. Și le-o plătise cu vârf și îndesat. Intențiile ei fuseseră bune. Nu uitase niciodată că mama ei biologică o abandonase și simțise nevoia s-o cunoască, să vadă dacă, după atâția ani, îi păsa cât de cât de copilul ei.

Și peste cine dăduse? Peste o infractoare calculată, manipulatoare, interesată numai de folosul pe care l-ar putea avea de pe urma copilului pe care-l abandonase. Ruby se blestema în sinea ei pentru prostia de a fi avut încredere în ea. Pentru că-i înghițise minciunile, pentru că tânjise după atenția ei, îi respinsese pe singurii oameni care o iubiseră cu-adevărat. Și, atunci când ei reacționaseră urât la nebunia ei, ea îi răsplătise cu sarcasm și vorbe grele. Îi făcuse în toate felurile, îi scuipase în față, îi zgâriase. Era sub influența alcoolului – și nu numai – atunci când comisese acele fapte oribile împotriva familiei ei, dar asta nu-i scuza purtarea. Fusese o ticăloasă cu cei care o meritau cel mai puțin.

Întinsă pe pat, capitulând definitiv, Ruby credea că înțelege. Făcuse niște lucruri îngrozitoare. Fusese și avea să rămână o ființă oribilă.

Și acum avea să fie pedepsită pentru asta.

13.

Helen stătea nemișcată în umbra bisericii St. Barnabas. N-ar fi putut spune cum ajunsese acolo. Poate c-ar fi trebuit să se întoarcă la secție să-i telefoneze lui Daniel Briers, dar era deja foarte târziu și, în afară de asta, era de datoria ei să-i dea cumplita veste cât mai curând posibil. Îi telefonase așadar chiar din stradă. Pe măsură ce conversația lor înainta, Helen umplând pauzele apăsătoare cu cât mai multe amănunte și cuvinte de încurajare, căutase un loc mai retras și ajunsese aici, în curtea pustie a unei biserici.

Convorbirea o răvășise, ca de fiecare dată. Daniel Briers nu o declarase dispărută pe fiica lui și habar n-avea că i se întâmplase o nenorocire. Se certaseră cu câțiva ani în urmă și, deși ea se mutase de acasă, el susținea că țineau legătura ocazional prin intermediul mediilor de socializare, deși nu se mai văzuseră de atunci. Ba chiar primise de la ea un SMS chiar în ziua aceea, ceva mai devreme, astfel încât vestea „morții” ei fu un șoc pentru el, cel puțin. Helen își dădu seama că bărbatul nu o credea. Helen îi spusese tot ce putuse și apoi stabiliseră ca el să vină în ziua următoare la Southampton. Poate că atunci avea să răzbată și până la el realitatea acelei tragedii.

Helen tremura. Tăcerea care urmase convorbirii era tulburătoare, în special într-un loc ca acela. Oricât s-ar fi străduit, nu-și putea alunga din minte imaginea interlocutorului ei. Ce făcea acum? Îi spunea soției sale că Pippa era moartă? Plângea? Vomita? Mulți făceau asta după ce primeau o asemenea veste. Era cumplit să fii instrumentul care provoca atâta durere.

•

O jumătate de oră mai târziu, Helen era la ușa lui Jake, sunând de trei ori scurt la sonerie – era codul lor secret. Ușa bâzâi, Helen intră și urcă grăbită scările.

De ce o mustra conștiința? Doar făcuse ce era de făcut – ce era de datoria ei – când îi telefonase lui Daniel Briers. Dar acum o chinuiau gânduri sumbre, imagini ale ei drept un necruțător instrument al nefericirii, care întina orice lucru și persoană pe care le atingea.

Prima lovitură nimeri drept la țintă și îi întrerupse introspecția. În semn de protest, pielea ei se inflamă și se coloră într-un roz profund, iar Helen, simțind cum o săgetează durerea, închise ochii în așteptarea bine cunoscutului sentiment de eliberare. Acesta urcă treptat în ea și demonii bătură în sfârșit în retragere, alungați de loviturile lui Jake.

După aceea, el o privi cum se îmbracă. Helen apela deja de câțiva ani la serviciile lui Jake și depășiseră de mult momentul când el se întorcea cu spatele. Odată petrecuseră chiar o noapte împreună, fapt care promisese să conducă la o mai mare intimitate, dar Helen se speriase și dăduse bir cu fugiții. Jake, dominatorul ei, era ceva. Dar Jake, iubitul ei, era cu totul altă poveste. Trecuseră mai bine de douăsprezece luni de atunci și Jake părea să-și fi înghițit dezamăgirea evidentă și să fi acceptat revenirea la situația inițială.

Dar când Helen scoase bancnotele din portofel, el o opri.

— Lasă.

Un cuvânt rostit simplu, dar cu emoție.

— Haide, Jake, i-ai meritat.

— De data asta e din partea casei, replică el cu un zâmbet stingher.

Helen se uită la el. Chiar era o excepție – un gest de prietenie – sau era primul pas dintr-un plan mai amplu? Helen nu știa ce determinase această schimbare de curs, dar cert era că nu-i convenea.

— Insist, răspunse ea și-i îndesă lui Jake bancnotele în mână.

— Helen…

— Te rog, Jake, am avut o zi grea. Ia-i.

Se întoarse și plecă – nu avea nervi să se certe. Ultimele douăzeci și patru de ore fuseseră extrem de dure și, deși erau abia la începutul anchetei, Helen bănuia că greul abia urma. Norii de furtună se adunau și ea știa din crunta-i experiență că nu era în stare să lupte simultan pe prea multe fronturi. Merse spre motocicletă fără să mai privească în urmă. Dar chiar și așa, era convinsă că Jake o urmărea de la fereastră, pas cu pas.

14.

Agentul Sanderson apăsă cu fermitate butonul soneriei și se înarmă pentru ceea ce avea să urmeze. Se trezise devreme și, în jurul orei 7, era deja pe M2,

conducând spre est, în direcția Kent. Ruby Sprackling era declarată dispărută de numai treizeci și șase de ore, dar Sanderson își făcea deja griji serioase.

După ce-și dăduse întâlnire cu mama ei, pentru a pune în sfârșit în practică mult așteptata reconciliere cu familia, Ruby dispăruse pe neașteptate. Îl înștiințase printr-un scurt e-mail pe proprietarul locuinței că renunță la contractul de închiriere, apoi postase un singur tweet, prin care-și anunța familia și prietenii că pleca pentru o vreme. Și asta de la o tânără care socializa online cu vehemență, de la o fată din generația Twitter, care-și trăia viața în văzul lumii, postându-și fiecare gând, reproș sau revelație. Și mai suspect era faptul că, de când dispăruse, telefonul ei era închis. Dacă nu putea fi contactată de atâta vreme însemna fie că nu voia să fie găsită, fie că telefonul nu se mai afla în posesia ei. Teama care o rodea pe Sanderson era că a doua variantă era cea corectă.

Mama biologică a lui Ruby, Shanelle Harvey, locuia într-un bloc dărăpănat din Maidstone. Sanderson mai avusese de-a face și în alte ocazii cu zone pe care era mai bine să le ocolești, dar Taplow Towers chiar era un loc infect – înțesat de mame cu locuințe sociale și de tot felul de personaje cu regim de semilibertate. Dispoziția lui Sanderson deveni și mai sumbră când examină penisul supradimensionat desenat cu spray pe ușa de intrare a lui Shanelle Harvey.

Se auziră pași, apoi ușa, blocată cu un lanț de siguranță, se întredeschise.

— Agent de poliție Sanderson, putem sta de vorbă?

Shanelle Harvey își privi vizitatoarea, își drese glasul într-un mod neplăcut (rezultatul aterizând lângă piciorul stâng al lui Sanderson) și deschise apoi în silă ușa.

•

Înăuntru era și mai rău decât afară. O mulțime de cutii de carton, conținând probabil tot felul de mărunțișuri ieftine, erau aruncate vraiște prin locuință. Nu prea mai era loc pentru ornamentele care înfrumusețează de regulă locuința unei familii. De fapt, singurele ornamente pe care le zări Sanderson erau niște scrumiere pline ochi de chiștoacele câtorva sute de țigări nemarcate. Putea stătut a fum – Sanderson și-ar fi dorit să poată deschide o fereastră, dacă ar fi ajuns la vreuna.

— Nu știu nimic despre asta.

Shanelle se grăbi să nege orice amestec în dispariția lui Ruby.

— Dar nu negați faptul că ați ținut legătura cu ea în ultima vreme?

— Se poate s-o fi făcut.

Shanelle avea aerul blazat al unei oportuniste versate, hotărâtă să nu-și asume răspunderea pentru nimic.

— Putem verifica lista apelurilor dumneavoastră telefonice, Shanelle, deci aș propune să sărim peste rahaturile astea, ok? continuă Sanderson.

— Ok. M-am întâlnit cu ea de câteva ori în ultimii doi ani. Îi plăcea să vină aici. Eu nu mă țin așa bățoasă ca ei.

— Ca părinții ei?

— Dacă lor asta le place să se considere. O tot pisau la cap, ce să facă și ce nu, cum să fie și cum nu. Aia nu e viață.

— Și asta este? i-o întoarse Sanderson.

— Da, cum să nu, dumneavoastră vă place să mă luați pe mine de sus, dar eu măcar îi dau pace, ripostă Shanelle. În loc să veniți aici și să arătați cu degetul, mai bine l-ați lua *pe el* la întrebări.

— Pe cine?

— Pe „tăticul" ei.

— De ce ar ști ceva domnul Sprackling?

— E cam țâfnos domnul. Îi place ca toate să meargă după voia lui. Nu-i plac fetele neascultătoare. Se cam… supăra el pe Ruby.

Sanderson nu spuse nimic.

— A trecut o dată pe-aici. M-a făcut în toate felurile, m-a amenințat c-o să-mi taie capul. Eu m-am ținut tare, dar nu mi-e rușine să recunosc că am cam făcut pe mine de frică. Eram singură, n-aveam nimic la îndemână, nimic cu ce să-l opresc…

— Și ce s-a întâmplat?

— A ieșit un vecin. Ne-a spus să nu mai facem scandal. Asta nu i-a convenit. Nu i-a plăcut să fie văzut într-un loc ca ăsta. Nu cred că i-a spus neveste-sii unde se duce.

Ultimele cuvinte le rosti voioasă, amintindu-și cu satisfacție stânjeneala lui.

— Așa că de ce nu-l întrebați *pe el* de Ruby? De ce nu-l întrebați pe el ce a vrut să-i facă fetiței care s-a pus împotriva lui?

Spusele lui Shanelle o enervau pe Sanderson, dar o și nelinișteau. Majoritatea dispariților erau rezultatul unor neînțelegeri domestice și Sanderson știa că nu exista niciun motiv ca acest caz să fi fost diferit. Să fi avut Jonathan Sprackling vreun amestec? S-o fi pedepsit el oare pe Ruby pentru faptul că nu fusese loială și ascultătoare?

— V-ați întâlnit cu Ruby săptămâna trecută?

— Nu. Ultima dată a fost cam acum o lună.

— A rămas vreodată la dumneavoastră peste noapte?

— Da, și ce dacă?

— Doar dumneavoastră cu ea.

Pentru prima oară Shanelle ezită. Sanderson se grăbi să profite de avantajul obținut.

— Cine a mai fost aici?

— Nimeni…

— Nu mă obligați să vă arestez, Shanelle.

— Doar un tip.

— Ce tip?

— Mai trecea uneori pe aici. Să fumeze ceva. Cred că a fost o dată când era și Ruby. Îi plăcea de ea. I-am spus că numai să se uite la ea și îi tai boașele.

— Numele?

O nouă ezitare, apoi:

— Dwayne nu-mai-știu-cum. Asta-i tot ce știu, adăugă Shanelle drept reacție la enervarea evidentă a lui Sanderson.

— Cât de des venea?

— O dată, de două ori pe lună.

— Unde pot să-l găsesc?

— Nu știu și nici nu-mi pasă.

— Ne-am cam certat, sau cum?

— L-am dat afară pe jegul ăla.

— De ce?

— Fiindcă mi-a furat ceva. Știam că e un parazit. Toată ziua stătea în cur, fuma și se uita la filme porno, și într-o bună zi m-am trezit că mi-a furat două sute. El zicea că nu, dar nici eu nu m-am născut ieri. Așa că l-am dat afară. Le-am zis la toți în bloc că e pedofil și de-atunci nici că l-am mai văzut.

Shanelle zâmbi, încântată de propria-i inteligență și inventivitate.

— V-a mai contactat de atunci?

— Nu direct.

— Însemnând?

— O cărămidă prin geam și niște căcat de câine prin ușă – asta se numește „contact”? Data viitoare o să pun eu mâna pe el.

Nu era mult, dar era totuși un început. Sanderson mai știa cazuri de foști parteneri care, din ură, îi răpiseră și-i ținuseră captivi pe copiii fostelor iubite. Era puțin probabil ca un pungaș mărunt de teapa acestui Dwayne să fie responsabil de așa ceva – dar Sanderson știa că trebuia să urmărească firul.

Timpul trecea.

15.

Nu-i plăcea cum arăta tipul ăsta. Nu-i plăcea chiar deloc.

Bărbatul venise la ușă înjurând, evident nemulțumit. Transpira și voia cu tot dinadinsul să evite orice contact vizual, de parcă cine-i bătea la ușă era cumva contagios. Când ridică în sfârșit privirea, pe fața lui se citi suspiciunea, ca și cum curierul venise să-l jefuiască, nu să-i livreze ceea ce *el* însuși comandase.

Curierul îi întinse bărbatului pachetul și-l rugă să semneze de primire. În timp ce bărbatul semnă, curierul privi pe după umărul acestuia, curios să vadă în ce văgăună locuia un asemenea tip. Parcă aruncase cineva o bombă. Mobilă stricată

sau acoperită cu cearșafuri, cutii de carton, ambalaje goale de pizza. Clădirea înaltă, din perioada victoriană, fusese probabil odinioară reședința din oraș a vreunui bogătaș; acum era o dărăpănătură împuțită. Curierul tresări la vederea unui șobolan care o zbughi dintre ambalajele de pizza.

Când își ridică privirea, se trezi că bărbatul se holba la el. Ochii lui pătrunzători, de un albastru acvamarin, îl pedepseau în tăcere pentru indiscreție.

— La revedere, rosti bărbatul, cu o schimonoseală de zâmbet.

Deși mereu politicos, de data aceasta curierul nu răspunse, ci se mulțumi să se răsucească pe călcâie și s-o ia la picior, în vreme ce ușa din spatele lui se închise.

În casă, bărbatul ascultă cum se îndepărtează furgoneta și se zgâi printre perdelele murdare, să vadă dacă plecase cu adevărat. Apoi dădu la o parte de pe bufet niște ziare vechi și așeză cutia acolo. Smulse de pe ea banda de scotch cu care era lipită și-și băgă mâinile înăuntru. Se blestemase în sinea sa pentru prostie, pentru neatenție, dar valorosul conținut al cutiei avea să îndrepte situația.

Și noua lui cunoștință avea să-i fie recunoscătoare.

16.

Durerea era oribilă. Îi străfulgera orbitele până în creier. Terminațiile ei nervoase urlau în semn de protest, capul îi bubuia. Își îngropă fața în așternut, rugându-se să se sfârșească odată.

Când se întâmplase, era întinsă pe pat. Pașii care se apropiau nu o alarmaseră, așa cum o făcuseră înainte. Era lihnită de foame și își dorea companie – chiar și compania lui – după o noapte rece și lungă. Ferestruica se deschisese, apoi se închisese și Ruby se așteptase să audă cheia răsucindu-se în broască – o rutină ciudată începea deja să prindă rădăcini.

În schimb, în mod cu totul neprevăzut, fusese orbită. Luminile din celula ei se aprinseseră fără nicio avertizare. Ruby strânsese pleoapele, dar era deja prea târziu. Ochii ei, care se obișnuiseră cu întunericul, fuseseră brusc agresați de lumina celor trei lămpi puternice, cu vapori de sodiu, prinse în tavan.

Miji ochii, îi închise iarăși, apoi îi redeschise foarte încet. Forme și lumini bizare dansau în fața ei, în vreme ce retinele ei speriate se străduiau să regleze cumva imaginea.

El stătea deasupra ei.

— Nu mă atinge.

— Ai dormit bine?

— Nu. Am înțepenit de frig, cretinule. O să mor aici, asta vrei?

— O să-ți mai aduc o pătură.

— Lasă-mă să merg acasă, te rog.

— Ridică-te.

Se răsti la ea, tonul lui devenind brusc nerăbdător și neprietenos. Ruby își dădu seama că nu știa nimic despre omul acela sau despre felul în care îi funcționa mintea. Era posibil să devină violent? Era nebun?

— Dezbracă-te.

— Te rog…

— Dezbracă-te, repetă el ridicând glasul.

Își ferea privirea de ea. În mod ciudat, mâinile îi tremurau. Ruby încercă să spună ceva, dar inima îi bătea prea repede, lăsând-o fără suflare, cuprinsă de panică.

— Nu vreau, reuși într-un final să îngaime.

— Ori te dezbraci, ori Dumnezeu știe ce am să…

Când făcu un pas spre ea, Ruby se ridică anevoie din pat.

— Mă dezbrac. Mă dezbrac.

Se ferea în continuare s-o privească. Plângând în tăcere, Ruby își scoase bluza subțire de pijama din bumbac, pe care el i-o dăduse în schimbul propriei ei pijamale. Nu putea să-i suporte atingerea și mirosul, dar măcar o împiedica să moară de frig. Acum dârdâia, cu pielea goală expusă aerului rece. Cu mișcări șovăielnice, însoțite de un nou hohot de plâns, Ruby își scoase pantalonii de pijama și-i așeză lângă ea, pe pat.

Se simțea atât de vulnerabilă, stând goală în fața unui străin, cu trupul firav luminat de lămpile din tavan. Arăta ca o stafie, cu pielea albă încadrată de negrul buclelor și al părului pubian. Își fixase privirea în podea, refuzând să se uite la el.

Simțea că el o privea acum, apreciind ceea ce vedea. „Să te ia dracu'", gândi Ruby, dar bravada ei deșartă nu-i ridică moralul câtuși de puțin. Se simțea expusă și neputincioasă.

El făcu un pas spre ea. Ruby continua să fixeze podeaua. Mai făcu un pas – acum era lângă ea. Întinse mâna și îi înălță bărbia. Îl privea acum în față, stăteau practic nas în nas. Mirosul lui neobișnuit îi umplu iarăși nările. Ruby refuza să clipească sau să zâmbească.

Mâinile lui se înălțară și Ruby tresări. Ceva rece îi apăsa stomacul. Îndrăzni să arunce o privire în jos. Era capătul unei rulete. O măsura.

Ruby se străduia să stea nemișcată, dar trupul i se cutremura de frică. El îi măsura șoldurile, umerii, pieptul. Când banda rece i se lipi de sfârcuri, îi mai alunecă o lacrimă pe obraz și se simți cuprinsă de un sentiment tot mai accentuat de groază.

El îi înfășură banda în jurul gâtului și o strânse.

Apoi se dădu mulțumit înapoi.

— Poți să te îmbraci.

Ruby își adună pijamaua și o trase pe ea cu mișcări grăbite și stângace.

— Trebuie să plec acum, dar n-o să lipsesc mult, spuse el, și o privi cum se îmbracă. Și, fiindcă ai fost cooperantă, ți-am adus un cadou.

Scoase un obiect din buzunar și-l așeză pe masă.

Un inhalator.

Ruby dădu să se apropie, dar se răzgândi.

— E al tău acum. Să nu mă obligi să ți-l iau înapoi.

Un zâmbet îi însoți spusele, dar lui Ruby îi stătu inima. În clipa aceea înțelesese ceea ce ar fi trebuit să înțeleagă de la bun început, și anume că viața ei depindea acum de acel străin.

17.

Era mai înalt decât se așteptase ea. La telefon îi lăsase impresia unui om ezitant și mărunțel. Dar realitatea era cu totul alta. Daniel Briers era înalt și arătos, cu o purtare dezinvoltă și un mers care exprima încredere în sine. Părul închis la culoare, grizonant la tâmple, încadra o față prietenoasă.

— Inspector de poliție Helen Grace. Vă mulțumesc că ați venit atât de repede.

— Vreau doar să lămurim povestea asta. Cred că s-au încurcat numerele de serie. Pippa a mai dat un tweet chiar azi-dimineață, deci nu cred că…

— Pot să văd?

Ieșeau din gara Southampton și se îndreptau spre mașina de serviciu a lui Helen. Daniel Briers îi dădu telefonul. Helen citi tweet-ul – un comentariu scurt și neînsemnat despre mahmurelile de duminică dimineața.

— Ați vorbit efectiv cu ea în ultimii doi, trei ani? întrebă Helen și-i înapoie telefonul.

Daniel ezită, se încruntă și apoi spuse:

— Nu, n-am vorbit.

Brusc părea mai puțin încrezător, oboseala unei nopți nedormite citindu-i-se pe față, erodându-i optimismul.

— Am încercat de nenumărate ori, i-am lăsat o mulțime de mesaje, dar… cred că nu era pregătită să stăm de vorbă și atunci a trebuit să ne mulțumim cu câte un tweet sau SMS. Aveam impresia că-i merge bine în Southampton și… mă bucuram pentru ea.

În drum spre morgă, Daniel îi explică lui Helen motivul înstrăinării lor. Dar Helen îl ghicise încă înainte de a spune el ceva: o soție nouă.

Când Pippa avea șase ani, mama ei murise de cancer la sân și lucrul acesta le dăduse familia complet peste cap. Dar după câțiva ani, când Daniel se recăsătorise, lucrurile păruseră să reintre pe făgașul lor. Însă Pippa și noua lui soție nu se înțelegeau. Kristy mai avea doi copii dintr-o căsnicie anterioară și în

vreme ce, după părerea ei, aceştia erau bine crescuţi şi ascultători, Pippa era ostilă, necooperantă şi refuza să o accepte pe Kristy în rolul de mamă. Situaţia se înrăutăţise şi mai mult când era Pippa adolescentă şi, de îndată ce ajunsese la vârsta la care să poată renunţa atât la şcoală, *cât şi* la familie, plecase de-acasă.

— Am încercat să stau de vorbă cu ea, explică Daniel, dar ea ţinea morţiş să plece. Aşa că a locuit o vreme la o fostă colegă de şcoală, care era la facultate în Portsmouth, şi, în cele din urmă, s-a mutat la Southampton. Şi-a găsit un job, o locuinţă, totul părea să meargă bine. Mi s-a rupt sufletul când s-a mutat de-acasă, nu a trecut zi în care să nu-mi fie dor de ea, dar am sperat că, în timp, vom putea rezolva situaţia. Că o voi putea convinge să se întoarcă acasă.

Opriră în parcarea morgii şi intrară să-l caute pe Jim Grieves. De îndată ce păşiră în clădire, purtarea lui Daniel se schimbă. Dacă înainte nu-i mai tăcuse gura, acum părea impresionat de locul acela steril şi rece. Era tăcut, concentrat, corpul îi devenise rigid. Helen văzuse asta de multe ori – încordarea care pune stăpânire pe toate persoanele din afară, atunci când se pregătesc să vadă pentru întâia oară un trup neînsufleţit.

Nu schimbară prea multe amabilităţi – nu avea niciun sens să amâne inevitabilul. Jim Grieves trase încet cearşaful în jos, dezvelind chipul tinerei femei.

Efectul asupra lui Daniel Briers fu cumplit şi instantaneu. Groază, suferinţă. Părea să i se fi tăiat respiraţia, iar Helen îşi aşeză mâna pe braţul lui, să vadă dacă se simţea bine. El se întoarse spre ea, livid, ca un om care îmbătrânea sub privirea ei.

Când în sfârşit putu vorbi, şopti printre lacrimi:

— E Pips.

18.

Andrew Simpson îşi trecu un deget peste cravată de sus în jos şi o privi pe tânăra femeie care se aşezase vizavi de el. Nu era obişnuit să aibă o companie atât de plăcută în timpul unei zile de lucru.

— Aşadar, Ruby v-a anunţat acum două zile printr-un e-mail că renunţă la locuinţă? întrebă Sanderson.

Simpson Rentals avea o paletă largă de locuinţe de închiriat în Southampton, majoritatea fiind apartamente cu unul sau două dormitoare, în case dărăpănate, recompartimentate. Erau ieftine, dar, la fel ca biroul lui Andrew Simpson, nu erau prea apreciate.

— Aşa e. Printr-un e-mail scurt, dacă se poate numi astfel.

Andrew Simpson își întoarse laptopul către Sanderson, ca să poată vedea și ea. Mișcarea lui trimise în direcția ei o duhoare de transpirație stătută. Era un bărbat slab, cu trăsături bine conturate și un fel de-a fi foarte pedant, dar mai avea ceva, ce-ți inspira decădere.

— Prin prezenta renunț la contractul de închiriere. Ruby Sprackling.

Sanderson citi e-mailul cu voce tare.

— Bineînțeles că ar trebui comunicat în scris, dar nimeni nu-și mai bate capul cu asta, adăugă Simpson.

— V-a atras atenția ceva? Ați avut vreo bănuială de ce ar vrea să se mute?

— Nu, m-a luat cu totul prin surprindere. Dar ea era o fată cam distrată. Mereu pierdea câte ceva, uita să plătească chiria la timp…

— Și aveți idee unde s-ar fi putut duce?

— Nu. Nu sunt în contact prea des cu chiriașii mei.

Lui Sanderson nu-i venea greu să creadă asta. Ochii care nu se văd se uită.

— Aveți un set de chei de la locuința ei?

Aici avusese Sanderson de gând să ajungă. Dacă în dispariția lui Ruby mai era amestecată o altă persoană, era logic ca aceasta să fi avut acces la locuință. Nu existau urme de intrare forțată, în coșul de gunoi se găsiseră resturi din noaptea de dinaintea dispariției, ușa fusese încuiată de două ori la plecare – totul era în ordine, cu excepția inhalatorului uitat. Dacă cineva o scosese pe Ruby din locuință, atunci fusese mai degrabă o… mutare decât o răpire sau un act de violență.

— Da, dar nu le am momentan aici.

Sanderson știa că existau patru seturi de chei – pe unul îl avea Ruby, unul era la Shanelle Harvey și unul la Alison Sprackling. Existența cheilor la cele două femei fusese deja confirmată. Ruby le avea probabil pe ale ei la ea, mai rămânea așadar un set.

— Unde sunt?

— Le-am dat joi angajatului meu. Am avut ceva probleme cu niște țevi sparte în casa aia. L-am rugat să treacă pe acolo în weekend și să zugrăvească unde se inundase.

Cu două zile în urmă. Suficient timp pentru a pune la cale și a înfăptui răpirea.

— Și cum îl cheamă?

Andrew Simpson părea cam nesigur, pentru prima oară de când stăteau de vorbă ezita, de parcă s-ar fi temut de urmări, dar într-un final răspunse:

— Îl cheamă Nathan Price.

19.

Era o prezență neobișnuită în studioul de tatuaje. Cu pungile de la New Look și Marks&Spencer în mână, arăta ca orice tată târât, într-o sâmbătă după-amiaza, la cumpărături. Numai că nu era sâmbătă și el nu se afla într-un mall. Se afla în studioul de tatuaje al lui Angie – o speluncă ascunsă în umbra Docurilor de Vest, specializată în tatuaje ieftine și trafic de droguri.

Când intră el, localul deschisese abia de cinci minute. Era încă vraiște de pe urma activităților nopții precedente – marinari, prostituate, petreceri de burlaci – și patroana ursuză părea enervată să aibă clienți atât de devreme. Era încă pe jumătate adormită și mai mult decât pe jumătate ametită. Îi oferi cu o mână tremurândă catalogul de tatuaje:

— Alege-ți otrava, spuse fără să schițeze un zâmbet.

El o privi din cap până-n picioare, înainte de a răspunde.

— De fapt aș vrea să cumpăr niște ace.

— Vrei un kit?

— Aș avea nevoie de ace pentru linii, ace pentru umbre și de tuș, desigur.

— Vreo culoare anume?

— Toată paleta, te rog.

Angie îl privi din cap până-n picioare – n-avea niciun tatuaj și nici nu părea genul care să-și facă vreunul – apoi căută lucrurile cerute. El o urmări atent, pândind vreun semn de curiozitate sau suspiciune din partea ei.

Dar își alesese bine prada. Banii erau tot ce o interesa pe Angie.

Îi așeză cele cerute pe tejghea, dar când el întinse mâna după ele, ea îl opri lovind cu palma.

— Întâi banii. Fără carduri și fără cecuri.

El îi dădu banii și ieși, luându-și cumpărăturile. Mergând pe străduțele dosnice ale acestei zone a orașului uitate de lume, își îngădui un zâmbet. Acum avea tot ce-i trebuia și, deși nu era un amator de asemenea distracții ieftine, trebui să admită că gândul de a fi achitat cu banii lui Ruby îi dădea un mic fior de plăcere. Nu-i va fi recunoscătoare pentru asta – cine ar fi, ținând cont de durerea care o aștepta? – dar el era pregătit să înfrunte orice protest sau sfidare. În fond, rolul ei pe acest pământ era de a-l face pe el fericit. Și cea mai bună cale de a-l face fericit era de a învăța să i se supună.

20.

Erau captivi într-un infern bizar. Unul cu flori de plastic, o statuetă a lui Iisus și niște canapele uzate. Mulți oameni, după ce se treziseră față în față cu tot ce putea fi mai rău, părăseau morga cât mai curând, încercând să lase cât mai departe în urmă realitatea tragediei lor. Altora, precum lui Daniel Briers, pur și simplu li se tăiau picioarele. De aceea stătea Helen acum alături de el în încăperea rezervată aparținătorilor.

— E absurd.

Daniel Briers nu scosese un cuvânt de când își identificase fiica. O jumătate de oră mai târziu, încerca să proceseze cumplita veste, învârtind în mâini o ceașcă de ceai rece.

— Mi-a trimis SMS-uri, a postat tweet-uri, continuă el. I-am răspuns la SMS-uri, pentru numele lui Dumnezeu.

— Dar ea v-a răspuns vreodată imediat la SMS-uri? Să zicem în cursul următoarei zile sau cam pe-acolo?

Daniel o privi, dar nu spuse nimic. De parcă n-ar fi înțeles întrebarea.

— Daniel, știu că totul pare ireal, că sunteți în stare de șoc, dar e foarte important să-mi răspundeți la întrebări, dacă puteți.

El o privi scurt, derulând în minte tot ce se întâmplase, încercând să regăsească trecutul în care existase și fiica lui.

— Nu. E adevărat, întotdeauna trecea mult timp până venea un nou SMS. Sau un tweet.

Mintea îi era asaltată de toate ororile pe care acest fapt le făcea posibile.

— Mi s-a părut ciudat, continuă el, dar plecase într-o dispoziție atât de neagră, încât m-am gândit că ăsta e felul ei de a păstra controlul asupra situației, de a ne da nouă de înțeles că ea e cea care decide.

În clipa aceea, cedă. Ultimele cuvinte fuseseră rostite precipitat și apoi înghițite de hohote de plâns, întretăiate de suspine sfâșietoare. Suferința lui era primară, elementară – un bărbat înalt și impunător urlând de durere că-și pierduse fiica. Helen asistase de multe ori la asemenea scene și întotdeauna lua parte la suferința celor îndoliați. Ea știa ce înseamnă să pierzi o persoană dragă și să te simți vinovat. Dar pe Daniel Briers îl compătimea în mod deosebit.

Nu numai fiindcă trebuia să accepte faptul că fiica lui murise înainte ca ei să se poată împăca – ci și fiindcă acum începea să înțeleagă că nu comunicaseră cu adevărat în ultima vreme, că fusese stratagema unui ucigaș perfid. Cineva făcuse în așa fel încât fetița lui să pară vie de dincolo de mormânt.

21.

— Îmbracă-le!

Ruby stătea în dreptul patului, orbită de lămpile cu vapori de sodiu care se aprinseseră pe neașteptate. Să o orbească înainte de a descuia ușa părea acum să facă parte din strategia răpitorului ei.

Își îndreptă privirea către patul pe care el îi pusese o ținută completă. Chiloți, ciorapi, o fustă scurtă de blugi, un top cu un decolteu adânc, o pereche de cercei rotunzi. Fie o ținută cool pentru o seară de sâmbătă, fie uniforma unei prostituate, depinde cum o purtai.

— Acum!

Faptul că ridicase glasul o făcu să se cutremure. Dar de data aceasta nu-și mai pierdu cumpătul – deși îi tremura buza inferioară, când ridică de pe pat acel tanga negru minuscul – nu avea de gând să-i mai dea satisfacția să o vadă plângând. Se dezbrăcă și se îmbrăcă în grabă, fiindcă nu voia să rămână goală prea mult timp. Dar ezită când își puse cerceii. Spre deosebire de haine, aceștia nu erau noi – își pierduseră luciul, păreau vechi. Nu știa nici ea de ce, dar o făceau să se gândească la moarte.

— Hai, să te văd.

Se întoarse spre el. La început nu avu nicio reacție, dar apoi se ivi un zâmbet pe fața lui nerasă.

— E bine.

Savurând momentul, o țintuia cu privirea. În tot acest timp Ruby se străduia să înghită fierea care îi urcase în gâtlej.

— Fiindcă azi e duminică, continuă el cu voioșie, mă gândeam că am putea mânca împreună. Știu că-ți place friptura.

Abia acum observă Ruby tava de pe masă. Pe ea erau așezate două pahare pline și două farfurii acoperite cu capace de plastic, care țineau mâncarea caldă. Ruby nu avea niciun chef să-i facă jocul, dar îi era atât de foame. El descoperi farfuriile, dând la iveală un meniu de duminică semipreparat. Era doar imitația unui meniu autentic… dar sosul mirosea bine. Ruby luă loc la masă și se năpusti asupra mâncării, îndesându-și în gură cât de mult putea.

— Vezi să nu ți se facă rău.

Foamea ei părea să-l amuze. Ruby se mai potoli puțin, dar nu avea de gând să lase nimic în farfurie din acest ospăț.

— Mă bucur că ți-a revenit pofta de mâncare, Summer. Întotdeauna ai mâncat bine.

Ruby făcu o scurtă pauză, dar apoi continuă să mănânce, încercând să înăbușe spaima care-i încolțise în suflet.

— Nu-mi spune așa.
— De ce nu? Așa te cheamă.
— Nu mă chea…
— Cum să-ți spun altfel?
Furculița lui Ruby căzu cu un zornăit pe farfurie, sosul împroșcând în toate părțile. Lacrimile îi șiroiau deja pe obraji, tăria ei se evaporase într-o clipită.
— Încetează, te rog. Vreau acasă. Vreau la familia mea…
— Dar aici ești acasă, Summer.
— Vreau la mama și la tata. La Cassie și la Conor…
— TACI DRACULUI DIN GURĂ!
Răcni la ea și o lovi cu putere peste obraz, inelele de pe degetele lui ciocnindu-se dureros de pometele ei. Ea se clătină pe scaun și fu cât pe-aci să cadă, dar, înainte de a se prăbuși, el o prinse cu o smucitură și o trânti cu brutalitate la loc pe scaun.
— TACI DRACULUI DIN GURĂ ȘI MĂNÂNCĂ-ȚI MÂN-CA-REA.
Ochii îi fulgerară cât urlă la ea. Ruby înlemni, paralizată la gândul că de o moarte violentă nu o mai despărțeau, poate, decât câteva secunde.
— Mănâncă, spuse el mai calm, străduindu-se să-și stăpânească furia.
Ruby duse încet furculița la gură. Dar carnea, care se răcise, părea acum ceva străin și nedorit. O ținu în gură fără să o mestece, lipsită de puterea de a face ce i se cerea.
— Așa-i mai bine, adăugă el și își vârî un cartof mic și cenușiu în gură. Și acum hai să *încercăm* să mâncăm în tihnă.

22.

Mâncau în tăcere, împingând mâncarea de colo-colo în farfurii. Cumpăraseră pulpa de miel, cartofii Maris Piper și broccoli-ul cu intenția de a sărbători ceva – întoarcerea acasă a lui Ruby. Dar, în absența ei, prânzul de duminică în familie semăna mai degrabă cu un parastas. Jonathan ar fi vrut să arunce mâncarea la gunoi și să renunțe la prânzul acela, dar Alison se împotrivise. Nu-i stătea în fire să arunce la gunoi alimente scumpe și, în afară de asta, nu putea să se împace cu gândul că Ruby nu va veni.
Chiar credea ea că, dacă va găti, avea să apară și Ruby? N-ar fi știut să răspundă la această întrebare, n-ar fi putut să explice ce avea de gând, dar se simțea obligată să salveze aparențele. Cât marină carnea, cât tăie broccoli-ul, nu scăpă din ochi ușa casei, sperând, împotriva oricărei evidențe, că o cheie avea să se răsucească în broască și că Ruby avea să intre, invocând diverse scuze și pretexte.

Era ciudat cum se schimbau toate în asemenea împrejurări. Alison oscilase în atitudinea ei față de Ruby, ba pedepsind-o pentru purtarea ei urâtă, ba încercând să înțeleagă ce se întâmpla cu ea. Acum Alison știa că avea să-i ierte totul – că nu avea să-i mai facă niciodată vreun reproș – numai să intre pe ușa aceea. Oare Jonathan ar face la fel? Alison nu era sigură. De obicei, deborda de energie, dar, de când dispăruse Ruby, fusese neobișnuit de tăcut.

Era posibil ca Ruby să fi plecat de bunăvoie? Să se fi răzgândit și să nu mai vrea să se întoarcă acasă? Sigur că era posibil, date fiind agitația și supărarea din ultima vreme. Alison se blestema în sinea ei pentru că o încurajase pe Ruby să-și caute mama biologică. La vremea respectivă considerase că așa se cuvine – așa trebuie să se poarte niște părinți deschiși la minte, nu? – dar iată unde se ajunsese.

Ea și Jonathan luptaseră atât de mult pentru familia lor. Dintotdeauna își doriseră trei copii, dar Alison nu putea avea copii. Când aflaseră, Alison se temuse că Jonathan o va părăsi, din dorința de a avea o parteneră fertilă. Dar, în mod ciudat, lucrul acesta îi apropiase și mai mult. Deși adopția fusese un proces anevoios, ea și Jonathan își puseseră în minte să nu se lase cu niciun chip descurajați și, de-a lungul anilor, reușiseră să clădească un cămin primitor și trainic pentru Ruby, Cassie și Conor. Până când Ruby – sau, mai precis, Shanelle – îl distrusese.

Conor și Cassie erau speriați – era evident. Citeau ziarele, se uitau la știri – știau cum se sfârșesc uneori cazurile fetelor dispărute. Alison făcuse tot ce-i stătuse în putere pentru a-i convinge că în cazul lor avea să fie altfel, că totul avea să se termine cu bine. Uneori ajungea să creadă și ea acest lucru. În lipsa unor date exacte, a unor certitudini, nu mai rămânea decât speranța – și credința prostească a unei mame cu inima zdrobită.

De aia stăteau ei patru acum în tăcere la masa din sufragerie, mâncând o mâncare de care nimeni nu avea nevoie, gândindu-se la fata de care fiecăruia îi era dor.

23.

Nathan Price nu era acasă. Soția lui fusese foarte categorică în privința *asta*. În toate celelalte, fusese exasperant de vagă. Sanderson insistase cât putuse, dar nu aflase de la Angela Price altceva decât că soțul ei lucra foarte mult în deplasare și că în momentul de față avea un job pe undeva – dar ea nu știa nici unde era, nici când avea să se întoarcă acasă.

Price lucra pe cont propriu, se ocupa de zugrăveli și amenajări interioare și se ducea acolo unde i se dădea de lucru. Avea câteva contracte de întreținere cu

proprietari locali de locuințe – Sanderson le verificase pe toate și nu aflase mare lucru. Angela era așadar ultima ei speranță de a căpăta vreun indiciu.

După ce aruncă o privire în micul apartament, Sanderson se simți în mod ciudat deprimată. Atmosfera locului urla a eșec și disperare. Angela și Nathan nu aveau copii și, din câte își dădea seama Sanderson, nicio relație prea grozavă. Deși erau de câțiva ani împreună, nu se vedea nicăieri vreo fotografie a lor, nici vreun indiciu că ar fi format un cuplu fericit și unit. Angela nu lucra și depindea de Nathan să-i suplimenteze cu niște bani ajutorul social. Era obeză, complexată, și își petrecea timpul așteptând întoarcerea soțului rătăcitor. Asupra lui Sanderson făcea impresia unui om trist, care știa că se va afla întotdeauna pe locul doi. Pentru prima dată în viața ei, Sanderson era bucuroasă că e singură. Mai bine singur decât cârpa altcuiva.

Sanderson plecă de acolo cu mâinile goale și cu o deznădejde mocnită. Cine era omul acesta care lăsa atât de puține urme în viață? O făcea dinadins? Dacă da, atunci avea să fie greu de găsit. Ceea ce era o veste proastă pentru Sanderson.

Și chiar mai proastă pentru Ruby.

24.

Great Southern nu era cel mai luxos hotel din oraș, dar era central – chiar lângă Brunswick Place – și, lucrul cel mai important, era liniștit. Cheflii de sâmbătă noaptea părăsiseră deja hotelul, care avea acum o atmosferă pașnică de duminică. Era primul hotel care-i venise în minte lui Helen când Daniel Briers insistase să rămână în Southampton, în loc să se întoarcă acasă.

Daniel era încă în stare de șoc, așa că Helen se ocupă de formalități și îi rezervă, cât mai discret cu putință, o cameră. Câteva clipe mai târziu, ieșeau din lift la etajul al paisprezecelea și intrau în camera bine aranjată a lui Daniel. Helen era conștientă că ar fi trebuit să apeleze la un ofițer de la serviciul de consiliere psihologică al poliției, să rezolve el toate mărunțișurile acestea, dar ceva îi spunea că era mai bine să nu-l lase pe Daniel singur într-o zi ca aceea. Brusc, bărbatul acela puternic și optimist părea foarte labil. După ce-i dăduse viața peste cap, Helen se simțea acum responsabilă de siguranța și de starea lui. Nu-l putea lăsa singur înainte de a se asigura că-și revenise cât de cât.

Așezat pe pat, cu haina pe el, Daniel se holba în gol, aparent indiferent la tot ce-i spunea Helen.

— O să rămân aici, o întrerupse el brusc. Cât durează ancheta.

— Sigur. Faceți ce considerați dumneavoastră oportun, răspunse Helen. Dar trebuie să vă atrag atenția că o anchetă durează de regulă câteva săptămâni, dacă nu chiar luni…

— Am abandonat-o o dată pe Pips, nu vreau s-o mai fac o dată.

În tonul lui nu era nici urmă de autocompătimire. Doar hotărâre neclintită.

— Trebuie să înțeleg ce s-a întâmplat cu ea, continuă el. Cu ce am… greșit.

Glasul îi tremura acum puțin, dar adăugă:

— Era copilul meu, Helen. Vreau să rămân aici până când îl prindeți…

Glasul i se frânse, durerea îl împiedică să-și mai continue fraza.

— Și o să-l prindem, se grăbi Helen să-l asigure. O să-l prindem pe cel care i-a făcut asta Pippei. Vă dau cuvântul meu.

Era o prostie să-i facă o asemenea promisiune și Helen știa că avea s-o regrete, dar asta era ceea ce Daniel avea nevoie să audă în clipa aceea. Singurul lucru care avea să-i dea puterea să meargă mai departe. Își înălță privirea spre Helen, cu ochii plini de recunoștință și prinzând din nou culoare în obraji. De parcă spusele ei l-ar fi trezit la viață.

Întinse un braț și o luă de mână.

— Mulțumesc, Helen.

Cei doi șezură câteva clipe tăcuți pe pat. Apoi Helen plecă, după ce se mai asigură o dată că Daniel era bine. Daniel avea niște telefoane de dat – cele mai groaznice convorbiri telefonice din viața lui – iar Helen avea de lucru.

În timp ce se îndepărta de hotel, Helen se simți deodată mânată de imboldul de a face dreptate nu doar Pippei, ci și lui Daniel.

25.

— Deci, ce știm despre Pippa Briers?

Helen se adresa echipei, care se adunase în centrul de comandă al secției centrale de poliție din Southampton.

— Născută în 1990 la Reading, fiica lui Daniel și a Samanthei Briers, continuă Helen. Mama ei a murit când ea avea șase ani. La scurt timp, Pippa a fost diagnosticată cu bradicardie – inima îi bătea prea încet – i-a fost implantat așadar un stimulator cardiac la vârsta de zece ani. La scurt timp, tatăl ei s-a recăsătorit. Lucrurile nu au mers prea bine și, după o ceartă cu mama ei vitregă, Pippa s-a mutat în sud, unde a locuit întâi la prietena ei, Caroline Furnace, în Portsmouth – am reușit să dăm de ea?

— Am vorbit azi-dimineață cu ea la telefon, răspunse agentul Grounds. Caroline mai primea din când în când câte un SMS, mai citea câte un tweet, dar de văzut n-a mai văzut-o pe Pippa de mai bine de trei ani.

Helen lăsă informația să-și facă efectul și apoi continuă:

— Se stabilește așadar în Southampton, unde primește un job la agenția de turism Sun First din centrul comercial WestQuay. Ei ce zic?

— A lucrat aproape șase ani la ei ca agent de turism, răspunse agentul McAndrew. O fată liniștită, muncitoare, îndrăgită. Era apreciată și nu lipsea de la serviciu, până când într-o bună zi nu a mai apărut. Le-a trimis un e-mail scurt de pe BlackBerry-ul ei, cum că s-a săturat să organizeze vacanțele altora și că acum vrea să călătorească și ea. Și de atunci nu mai au veşti de la ea. S-au enervat, fiindcă de fapt avea perioadă de preaviz de o lună, dar…

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum trei ani.

— Ceea ce se încadrează în intervalul de timp când a fost răpită. Unde locuia?

— S-a tot mutat, luă cuvântul agentul Stevens, unul dintre noii membri ai echipei. Bitterne Park, Portswood, St. Denys. De regulă garsoniere sau camere cu baie, nimic prea fițos. Ultima adresă este Merry Oak. O verificăm.

— Cât mai repede, vă rog, spuse Helen cu un ton deopotrivă mustrător și încurajator.

Aveau nevoie de date certe, nu de ipoteze.

— Prieteni? Iubiți?

— Am aruncat o privire peste lista apelurilor ei telefonice, peste conturile de e-mail, răspunse agentul Lucas, noua femeie-agent de poliție din echipă. Socializare intensă și o grămadă de tipi pe care i-a cunoscut online. Toate relațiile au fost de scurtă durată, cu excepția uneia – un tip cu care ba se certa, ba se împăca, totul a durat cam un an, dar l-a lăsat baltă când a aflat că e însurat.

— Numele?

— Nathan Price.

26.

Cât timp stătu aplecată deasupra găleții, el nu-și desprinse privirea de ea. Fiindcă nu suporta să fie privită în timp ce urinează, amânase momentul cât putuse. Dar simțea că-i explodează vezica și, cum el nu dădea semne că ar vrea să plece, ea se resemnase, își dăduse jos chiloții și își golise cât de repede putuse vezica într-o găleată veche pentru mortar. Sunetul urinei care lovea plasticul răsuna în temnița ei de cărămidă.

După ce termină, își trase chiloții pe ea și o luă cu pași grăbiți în direcția patului.

— Vino aici.

O urmărea de ceva vreme în tăcere, de parcă și-ar fi făcut curaj să spună ceva, încât acum cererea lui neașteptată o făcu să tresară. Se opri și îndrăzni să-i arunce o privire, înfricoșată de ce i-ar fi putut cere.

— Vino, repetă el.

Se apropie de el cu pași ezitanți.

— Stai jos!

Îi făcu pe plac și se așeză lângă el la masa uzată.

— Suflecă-ți mâneca dreaptă. Mai sus. Vreau să-ți văd umărul. Bun, acum pune-ți cotul pe masă. Așa. Ține-te cu mâna dreaptă de speteaza scaunului meu, nu-ți mișca brațul.

— Te rog…

— S-ar putea să te doară puțin la început, dar o să-ți treacă.

Se aplecă și scoase la iveală o trusă de piele, pe care o deschise și o întinse pe masă. Ace, tușuri, desene – instrumentarul unui tatuator.

— Te rog, nu face asta. Nu vreau să faci asta.

Ruby îl implora acum. Avea o adevărată fobie de ace – de câteva ori i se întâmplase să leșine înaintea unei injecții – și gândul că el îi va introduce un ac în carne îi stârnea repulsie. Drept răspuns, el o apucă de antebraț, îi prinse cu două degete pielea și o răsuci atât de dureros, încât lui Ruby îi dădură lacrimile.

— Nu te pune cu mine, Summer, spuse el calm, continuând să-i răsucească pielea.

Ruby urla și plângea, dar în zadar. Nu avea de gând să-i dea drumul. Printre lacrimi, Ruby văzu înverșunarea din ochii lui și acele lungi așezate pe masă, în fața ei. Deși gândul la ceea ce avea să-i facă o îngrozea, își dădu seama că nu avea niciun sens să i se împotrivească. Își plecă atunci capul, scâncind.

— Așa-i mai bine.

El îi dădu drumul și se apucă de treabă. Deschise cu grijă sticla cu tuș negru. După ce fixă vârful de oțel și mânerul pe aparatul de tatuat, alese un ac, îl înmuie în tuș negru și se pregăti să înceapă.

Ruby închise ochii, încordându-se în așteptarea inevitabilei dureri. Când acul îi străpunse pielea își înăbuși un țipăt. Durerea se înteți instantaneu când acul începu să se deplaseze pe suprafața pielii – Ruby avea senzația că o pisică îi râcâia pielea cu ghearele. În ciuda suferinței ei evidente, el nu șovăi, nu-și pierdu nici măcar pentru o clipă concentrarea și contură cu meticulozitate desenul. După ce lucră răbdător vreme de zece minute, se opri, îi zâmbi scurt lui Ruby și luă sticla cu tuș albastru. Nu-i lăsă lui Ruby decât un răgaz scurt și se apucă din nou de treabă, aceeași durere ascuțită străbătându-i corpul pe măsură ce el înainta.

Ruby închise ochii, în speranța că totul avea să se sfârșească mai repede dacă nu mai vedea ce se întâmplă. Ce era mai rău trecuse – acceptase să fie tatuată – acum nu mai avea altceva de făcut decât să reziste până la capăt.

— Acum poți să te uiți.

Când Ruby deschise ochii, văzu că el ținea în mână o oglindă mică, pentru ca ea să-i admire opera. O clipă i se uită drept în ochi, sfidătoare, refuzând să privească în oglindă. Însă privirea lui fixă avea prea multă forță și Ruby, învinsă,

își coborî privirea în oglindă. Nu știuse la ce să se aștepte, dar rezultatul o surprinse oricum.

Pielea ei albă era iritată, un cerc mare și roșu îi împodobea umărul. Dar în mijlocul cercului, nevinovată și cumva nepotrivită în acea ambianță nefericită, era o mică mierlă albastră.

27.

Agentul de poliție Sanderson ședea în biroul lui Helen, de cealaltă parte a mesei, cu niște dosare răsfirate în fața ei. Ușa era închisă bine, jaluzelele erau lăsate – discuția lor nu trebuia să ajungă la urechile celorlalți. Dorința lui Helen de a păstra confidențialitatea era însă oarecum lipsită de sens – câțiva dintre membrii echipei știau că Nathan Price era un subiect de interes în cazul Ruby Sprackling și făceau fără îndoială ei înșiși anumite conexiuni, însă Helen nu voia să se speculeze cu privire la o posibilă legătură între cele două anchete, înainte de a fi sigură că într-adevăr *exista* o legătură. Jaluzelele lăsate și ușa închisă transmiteau exact acest mesaj.

— Am nevoie de orele exacte, spuse Helen, în vreme ce Sanderson răsfoia lista cu apelurile telefonice ale lui Ruby Sprackling.

— Ruby și-a postat primul tweet de adio ieri în jurul orei unu după-amiaza, răspunse Sanderson.

— De unde a fost postat?

— Încă nu avem locul exact, dar de undeva de la marginea de est a Pădurii Noi.

Fața lui Helen nu trăda nicio emoție, în ciuda neliniștii care o cuprinsese.

— Și al doilea?

— A fost trimis azi-dimineață, în jurul orei zece, din centrul orașului Southampton.

Asta era! Erau exact orele și locurile de unde trimisese și Pippa Briers ultimele *ei* SMS-uri și tweet-uri. Caracterul laconic, de fapt-divers, al mesajelor care nu erau adresate cuiva anume era alarmant, la fel și faptul că ambele telefoane nu emiseseră semnal decât un timp foarte scurt, fiind după aceea probabil din nou închise. Toate acestea sugerau că o terță persoană simula prezența digitală a fetelor. Era evident că ucigașul nu știa că găsiseră și identificaseră cadavrul Pippei. Helen era bucuroasă că presei i se ascunsese deocamdată această descoperire, fiindcă astfel aveau dovada că tweet-urile și SMS-urile erau false.

— Aș vrea să ținem deocamdată sub tăcere legătura aceasta, adăugă Helen, după ce-i explicase lui Sanderson raționamentul ei. Dar Nathan Price este acum

suspectul nostru numărul unu în ambele cazuri și vreau să-l găsim. Dă-le celor de la Ordine poza lui, trimite oameni acasă la el, pune-i pe cei de la Rutieră să verifice numărul de înmatriculare al dubei lui – și să meargă Stevens acasă la Pippa, în Merry Oak. Poate mai sunt chiriași care-și amintesc de Pippa și Nathan. Avem nevoie de cât mai multe informații cât mai repede cu putință.

Sanderson dădu din cap și plecă grăbită să execute ordinele. Helen privi în urma ei, tulburată. Făceau progrese, și îi vedea deja pe membrii echipei cum se însuflețesc la ordinele lui Sanderson – după cum se prezenta situația la momentul acela, întoarcerea în siguranță acasă a lui Ruby Sprackling *era* posibilă, dacă ei se mișcau repede și precis. Pe de altă parte, cea mai recentă descoperire a lor confirmase cele mai negre temeri ale lui Helen. Aveau de-a face cu un criminal în serie. Cu un răpitor versat. În cursul scurtei ei cariere, Helen prinsese deja doi ucigași în serie. Avea să mai fie oare norocoasă și în cazul celui de-al treilea?

28.

— Cadavrul a fost găsit sâmbătă dimineața și între timp a fost identificat ca fiind Pippa Briers din Reading, o femeie în jur de douăzeci și cinci de ani. Familia ei a fost anunțată.

Subcomisarul de poliție Ceri Harwood expunea situația scurt și la obiect. Helen, care stătea lângă ea, trebui să admită în sinea ei că Harwood era făcută pentru așa ceva – cu toți jurnaliștii adunați în fața ei ca un public adulator – și că părea întotdeauna calmă și stăpână pe situație. Spre deosebire de ea, Helen avea deseori, în asemenea situații, dificultăți în a-și stăpâni nerăbdarea. Știa că presa putea fi un instrument valoros într-o anchetă, dar nu putea suporta să stea cu mâinile în sân, răspunzând la întrebări, când ar fi putut urmări piste.

— Cum a murit? întrebă Emilia Garanita.

Prima întrebare venea, ca de obicei, din partea reporterului criminalist al ziarului *Southampton Evening News*. Garanita avea uimitorul talent de a o lua întotdeauna înaintea colegilor ei din presă. Întrebarea îi era adresată lui Helen, dar, înainte ca aceasta să apuce să răspundă, interveni Harwood.

— Examinarea post-mortem este în curs de desfășurare. Vom oferi mai multe informații pe parcurs.

— Plaja e sigură? Oamenii au motive de îngrijorare? ripostă Emilia fără să ezite.

Helen pricepu că ziarista era în căutarea unei povești senzaționale. Dar Harwood rămase în continuare neclintită.

— Plaja este *absolut* sigură. Țin să subliniez că, din câte se pare, cadavrul a fost îngropat acum câțiva ani – nu este un incident recent. Plaja a fost redeschisă publicului, care o poate frecventa după bunul său plac, ca și până acum.

— Urmăriți o pistă anume, inspector Grace? întrebă Tony Purvis de la *Portsmouth Herald,* devansând-o pe Emilia.

— Ancheta noastră se desfășoară în câteva direcții, răspunse Helen, și rugăm pe oricine a cunoscut-o pe Pippa Briers sau a lucrat cu ea la agenția de turism Sun First să contacteze echipa de incidente majore. Orice detaliu – oricât de neînsemnat – despre viața ei în Southampton poate fi extrem de util. Pippa avea câteva piercinguri și un tatuaj – aveți o fotografie în mapa dumneavoastră informativă – despre care credem că a fost realizat în perioada cât a locuit în Southampton. Dacă cineva recunoaște tatuajul sau știe unde a fost făcut, îl rugăm să ne contacteze.

— Aveți vreun suspect? Vreo persoană pe care ați vrea s-o luați la întrebări? continuă Tony.

— Încă nu, răspunse Helen răspicat. Dar vă anunțăm de îndată ce se schimbă situația.

Discutaseră îndelung dacă să dezvăluie presei numele lui Nathan Price. Dar Harwood le ceruse să fie precauți și, de data aceea, Helen fusese de acord cu ea. Dacă numele lui devenea cunoscut, era posibil să se dea și mai mult la fund – or, acesta era ultimul lucru pe care și-l doreau.

La scurt timp, conferința de presă se încheie. Helen dădu să plece, când simți pe umăr atingerea unei mâini cunoscute. Se întoarse și se trezi față în față cu Emilia Garanita. Erau adversare vechi, dar Emilia se străduise totuși în ultima vreme să o susțină public pe Helen. În cursul anchetei în cazul Ella Matthews, Emilia sărise rău de tot calul, urmărind-o în mod ilegal pe Helen în goana ei după ucigaș – și încă mai arăta căință pentru fapta ei.

— Mai aveți ceva picant pentru *News*? Am fi bucuroși să vă putem ajuta în orice fel.

Helen zâmbi în sinea ei. Era evident cât se străduia Emilia să fie amabilă – când, de fapt, atacul frontal era ceea ce-o caracteriza.

— Încă nu, Emilia. Dar te sun eu dacă e cazul.

Emilia privi în urma ei. De un an de zile, de când încheiaseră armistițiul, nu mai aflase mare lucru de la Helen și efortul de a fi amabilă începea să lase urme. Se dădea peste cap să scoată ceva de la Helen, dar era mai mult decât evident că încă era exclusă. Enervată, Emilia își strânse lucrurile și porni către ieșire în urma celorlalți jurnaliști. Sperase că acel caz avea să-i ușureze întoarcerea – avea să-i dea o șansă de a-și relansa cariera – dar încă de pe acum se întrezărea o nouă oribilă fundătură.

29.

De data asta avea să-l strângă de gât. Avea de gând să se ducă ață înăuntru și să-l strângă de gât pe nemernic. Ce tâmpită fusese. Să-l apere, să mintă pentru el – și în tot acest timp el îi turna *ei* minciuni. Unde e, ce face, cu cine e…

Angela Price spumega de furie, totuși se codea. O prietenă îi ciripise Angelei că-l văzuse pe Nathan în centrul orașului Southampton, când el îi spusese ei în mod explicit că avea să lucreze toată săptămâna în Bournemouth. Mai mult ca sigur își făcuse de cap – băuse, umblase după fuste, se purtase ca un ticălos, așa cum făcuse întotdeauna. De ce naiba i le mai înghițea ea pe toate?

Trecuse pe la toate localurile unde obișnuia el să piardă vremea – cafenelele unde se întâlneau muncitorii de pe șantiere, săli de biliard, crâșme – și îl găsise în cele din urmă în Diamond Sports Bar. Uite-l – la nici zece metri de ea – urmărind atent știrile TV, fără să o observe. Angela ținea deja o mână pe ușa barului, cu gândul să intre și să-l strige. Să-l facă de râs în fața amicilor săi, să-l facă cu ou și cu oțet, să știe lumea ce fel de om era el…

— Dă-te din drum, drăguță.

Un parior însetat o împinse la o parte, enervat că stătea în ușă. Pe cine încerca ea să păcălească? Bineînțeles că n-avea să intre. Arăta ca moartea în vacanță – părul unsuros, fața nemachiată, pungi sub ochi – și singura persoană care s-ar fi făcut de râs ar fi fost chiar ea. Înăuntru erau numai bărbați și apariția ei jalnică i-ar fi amuzat teribil. Ea, nu el, era de râsul lumii.

Cu ochii înlăcrimați, plecă. De ce făcea ea umbră pământului degeaba? Toată viața nu avea să fie altceva decât o cârpă, pe care Nathan o putea lua de jos și zvârli cât colo ori de câte ori avea el chef…

Un gând o făcu să încetinească pasul. Exista o posibilitate de a i-o plăti nemernicului, de a-l înfunda o dată pentru totdeauna.

Angela își luă inima în dinți, scoase vechiul ei telefon Nokia și, după o clipă de șovăială, formă 999.

30.

— Ia mâinile de pe mine, fetițo.

I se adresase cu un zâmbet, dar dincolo de acesta era o agresivitate evidentă.

— Știu că vrei să-mi ajungi în pantaloni, dar sunt un bărbat însurat, așa că ia dracului labele de pe mine.

Sanderson nu catadicsi să răspundă la izbucnirea lui Nathan Price. Bărbatul înjura întruna de când îl ridicase și, în afară de asta, nu voia să rişte să-i scape. O mână pe cătușe, una pe guler – așa îl ținea cel mai bine. Dacă era să fie sinceră, aceasta era una dintre micile recompense ale jobului ei, să-i pună la punct pe tipii violenți, nesuferiți. Îl îmbrânci printre uși și îi dădu drumul abia când ajunseră în fața polițistului care lua în evidență persoanele arestate.

— Ți-am adus un exemplar a-ntâia, Harry, spuse Sanderson după ce îl împinse pe Price la biroul acestuia.

Rezolvară rapid formalitățile și li se deschise ușa zonei de arest preventiv. Când se îndreptau spre camera de interogatoriu, agentul-șef Lloyd Fortune se apropie de ei.

— Dar pe tine pentru ce te-au reținut, colega? întrebă Nathan cu o simpatie prefăcută.

Lloyd îi ignoră remarca rasistă și se întoarse spre Sanderson.

— Lasă-l în seama mea pe fermecătorul ăsta.

Vreme de câteva clipe, Sanderson nu spuse nimic. Price era suspectul ei și, mai presus de toate, ea îl arestase.

— E în regulă, mă ocup eu de el.

Sanderson ar fi trebuit, desigur, să cedeze imediat, dar ceva – orgoliul? supărarea? – o împiedică.

— Inspectorul Grace a hotărât să ne ocupăm noi, ea și cu mine, de treaba asta.

Era adevărat? O dădeau la o parte? Indiferent care era adevărul, nu se puteau certa în prezența lui Nathan Price, care nu scăpa un cuvânt din spusele lor și era vizibil amuzat de tensiunea dintre cei doi polițiști.

— O ciondăneală cu drăguțul tău? se amestecă Price împăciuitor. Îți plac negrii, hai?

— Taci din gură, se răsti Lloyd și-l trase după el pe suspectul care rânjea cu gura până la urechi.

Sanderson privi în urma lor. Da, era vorba de prejudecăți și acestea nu veneau doar din partea lui Price. Sanderson avea mai multă experiență, era mai bine pregătită, avea la activ mult mai multe condamnări și ore de anchetă, și totuși Lloyd Fortune fusese ridicat în grad înaintea ei și peste ea. El era la Southampton de ceva mai mult de un an – ea de patru – și deja o întrecuse. Știa ea de ce – dar bineînțeles că n-o putea spune în gura mare. Era corectitudinea politică, pur și simplu, care pe ea o făcea să spumege de furie. Lloyd voia cu tot dinadinsul să-și justifice promovarea, să pună mâna pe o condamnare de mare efect – și cea care avea de suferit urma să fie Sanderson. Îl înțelegea, poate ar fi făcut și ea același lucru dacă ar fi fost în pielea lui. Dar era și Helen amestecată în toată povestea? În mod normal nu se preta la așa ceva, dar se schimbase oare peisajul?

Sanderson se întoarse la biroul ei cu senzația că i se clatină pământul sub picioare, ceea ce nu-i plăcea câtuși de puțin.

31.

— Vorbiți-mi despre relația dumneavoastră cu Pippa Briers.

Helen stătea vizavi de Nathan Price, flancată de Lloyd Fortune. Față în față cu un inspector de poliție, Price își mai pierduse puțin din impertinență, lăsându-se în sfârșit cuprins de gravitatea situației. Helen voia să profite de acest avantaj.

— Ce vreți să știți?

În loc să răspundă la întrebarea ei, punea o altă întrebare. Price nu fusese niciodată pus sub acuzare, dar Helen nu avea nicio îndoială că se mai aflase și cu alte ocazii în custodia poliției.

— Cât timp a durat relația cu ea?

— Vreo nouă, zece luni.

— Ați locuit împreună?

— Uneori. Eu aveam nevastă, deci vă dați seama…

Nu avea nicio remușcare, dimpotrivă, era încântat de faima lui de donjuan de cartier.

— Și cum vă înțelegeați?

— Bine. Îi plăcea să bea, să danseze. Era în regulă.

— Vă certați?

— Uneori. Când i se punea ei de harță.

— De exemplu, fiindcă dumneavoastră erați însurat și nu i-ați spus lucrul ăsta.

Nathan ridică din umeri – nu avea de gând s-o contrazică.

— Am dreptate să cred că Pippa a încheiat relația când a aflat că mai aveați pe cineva?

— De fapt mai aveam încă două. Nu știu ce-i cu fetele astea.

— Și care a fost reacția dumneavoastră când v-a dat papucii?

Helen sesiză o slabă reacție din partea lui Price, o umbră de enervare la auzul cuvintelor „v-a dat papucii”, pe care acesta o alungă însă imediat.

— Păi ce-mi rămânea de făcut? întrebă el cu un aer indiferent, dar Helen nu se lăsă păcălită.

— V-a sărit țandăra, nu-i așa?

— Nu. Am…

— Nu v-a convenit că v-a dat papucii și ați făcut ca toți dracii. Am aici mărturia unui coleg al Pippei de la Sun First. Spune că ați dat buzna în agenție, că ați făcut scandal.

— Pe naiba.

— Se pare că a trebuit să cheme paza să vă dea afară. Mai avem și mărturia unui vechi chiriaș din Bedford Heights, în Merry Oak, care declară că ați venit de câteva ori beat, ați lovit în ușa Pippei și i-ați cerut să vă lase să intrați.

— Schimbase broasca și eu n-aveam cheie. Mare scofală.

— De ce schimbase broasca, Nathan?

De data asta, Nathan nu mai avu un răspuns la îndemână.

— Fiindcă îi era frică de dumneavoastră? Le-a spus colegilor ei că-i era frică de dumneavoastră. Le-a spus că o urmăreați.

— Nici pomeneală.

— Nu voiați să-i dați drumul, nu-i așa, Nathan? Cred că vă *plăcea* de ea. Unde ați dus-o?

Urmă o pauză lungă, timp în care Nathan se holbă la Helen. Apoi coborî privirea.

— Vreau un avocat.

— Va sosi imediat un avocat din oficiu. Ar trebui să ajungă în câteva minute. Dar aș vrea să continuăm cu întrebările acestea generale, numai dacă dumneavoastră nu doriți dintr-un motiv anume să mă opresc aici.

Urmă o nouă pauză lungă, după care Price ridică nepăsător din umeri.

— Vorbiți-ne despre Ruby Sprackling, spuse Lloyd și puse mâna pe baston.

— N-o cunosc.

— O fată drăguță. Seamănă cu Pippa. I-ați zugrăvit în locuință, unde se spărsese țeava.

— A, acum știu la cine vă referiți.

— Mai aveți cheile de la locuința ei, nu-i așa?

— Le-am avut, până mi le-ați luat.

— Dar Ruby unde e acum, Nathan?

O nouă pauză, după care spuse:

— Habar n-am.

— Când ați văzut-o ultima oară? întrebă Helen prompt.

— Acum două zile. Mergea la cumpărături sau ceva de genul…

— A dispărut vineri noaptea, n-a mai fost văzută de atunci. Dumneavoastră v-ați întâlnit cu ea vineri noaptea, Nathan?

— Nu, eram plecat la lucru în Bournemouth.

— Deci n-ați fost în Revolution? Vineri noaptea? ripostă Helen.

În sfârșit, o licărire de spaimă în ochii lui Nathan. Helen îi împinse o fotografie peste masă.

— Aceasta este o fotografie de la o cameră de supraveghere care v-a înregistrat cum stăteați la coadă să intrați în Revolution, un club de lângă Bedford Square. Uitați-vă la dată și oră. Vineri noaptea. Ruby a fost acolo în noaptea aceea.

— Du-te dracului!

— Vă vedem intrând, dar nu vă mai vedem ieșind. Un club trebuie să aibă niște ieșiri de urgență, pe unde să te poți strecura afară. Asta ați făcut dumneavoastră? Înainte de a o urmări pe Ruby până acasă la ea?

— N-am văzut-o.

— Duba dumneavoastră era parcată pe strada lui Ruby. O cameră de supraveghere a traficului v-a surprins intrând pe stradă la șase și ceva după-amiaza. Aceeași cameră a înregistrat cum pleacă duba dumneavoastră la ora patru dimineața. Dar clubul închide la două. Ce ați făcut în acest interval de două ore, Nathan?

— Vreau un avocat.

Acum se enervase.

— De ce nu vreți să stați de vorbă cu mine, Nathan? Ce-ați făcut?

Nathan își pironise privirea în podea și tăcea.

— Asta este șansa dumneavoastră de a vă scăpa pielea. La proces, orice negare sau minciună va face o impresie foarte proastă, continuă Helen. Pentru Pippa nu mai putem face nimic, dar dacă îi dați drumul lui Ruby, v-aș mai putea ajuta. Deci vă rog, Nathan, spuneți-mi unde este Ruby.

O pauză lungă. Helen îi aruncă o privire lui Lloyd, apoi se întoarse către Nathan. Suspectul își ridică încet capul. Toată impertinența lui dispăruse, acum arăta ca un animal încolțit.

Dar când vorbi nu spuse decât:

— Nu am nimic de declarat.

32.

Usturimea ascuțită se atenuase, dar numai pentru a fi înlocuită de o durere surdă. Ruby stătea întinsă pe pat, legănându-și umărul întinat, dorindu-și ca tatuajul să dispară pur și simplu. După ce-și terminase treaba, bărbatul păruse foarte tulburat. Lacrimi se iviseră în colțurile ochilor lui, când se aplecase și o sărutase tandru pe cap. La scurt timp plecase, de parcă n-ar fi fost sigur că-și va putea ține cumpătul.

Disperarea lui Ruby era totală, dispoziția ei sumbră – speranța inițială, că avea să poată negocia cu el, că-l va putea mitui, se spulberase. Plânsese întruna, la durerea provocată de tatuaj adăugându-se deznădejdea. Acum își dădea seama că, pentru el, ea era o jucărie. Era jucăria lui în această casă pentru păpuși, unde tot ce părea real era, de fapt, fals.

Inspectase fiecare centimetru din încăpere. Fiindcă oricum nu avea altceva de făcut în lungile ceasuri de singurătate, încercase să găsească ceva ce, la nevoie, putea fi folosit ca armă. Deși încercase să alunge acest gând, nu putuse să nu bage de seamă cât de emoționat era el când o privea, nu putuse să ignore felul în care-i scruta corpul. Dacă ar încerca să o violeze, cu ce s-ar putea ea apăra?

Pe un bufet șubred era un ceainic, dar era de plastic și ar fi fost dificil de mânuit. Pe pereți mai erau și alte lucruri ciudate – fotografii înrămate, un calendar din 2013 și niște cârlige pentru haine sau pălării – dar nimic folositor. Încercase să scoată cârligele din perete, dar erau fixate în beton și nu se lăsau clintite. Dar de ce erau acolo? Că doar nu venea nimeni în vizită. Și atunci de ce? De ce se străduia cineva să creeze încăperea perfectă, când totul nu era decât un decor? Ruby își îngropă fața în cearșafuri și încercă să-și înăbușe senzația de greață.

Fii calmă. Nu ceda. Ruby încercă din nou să se gândească la lucruri mai frumoase. Nu era decât de două zile acolo, dar teama că avea să-și piardă mințile în văgăuna aceea era deja reală. Disperarea totală avea să ducă la nebunie, Ruby era convinsă de asta, așadar mai încercă o dată să-și îndrepte gândurile spre familia ei. Era duminică – oare ei ce făceau? După prânz, Conor și Cassie spălaseră probabil – fără chef, ca de obicei – vasele murdare, iar mama și tata ieșiseră cu Max la plimbare…

Un gând o trăsni pe Ruby din senin, fără milă. Mama ei. Peste două zile avea să fie ziua de naștere a mamei ei. Iar ea nu avea să fie acolo…

Cum avea să petreacă anul acela? Ruby își imagină atmosfera apăsătoare, de îngrijorare și suferință, lipsa felicitărilor și a cadourilor, oroarea paralizantă a unei zile de naștere petrecute ducând dorul unei fiice care nu venea să-i ureze la mulți ani. Imaginea aceasta oribilă îi tăie lui Ruby respirația. Era ceva *real*. Ceva ce se întâmpla în realitate. Fusese smulsă din sânul unei familii care o iubea mai mult decât merita și pe care probabil n-avea s-o mai revadă vreodată.

Ruby își înghiți lacrimile și încercă din nou să-și imagineze chipurile lor familiare. Să retrăiască acele momente fericite în familie, care parcă aparțineau deja unei alte vieți. Era dezolant – familia ei nu mai exista decât în acele fantezii lipsite de sens – dar asta era acum soarta ei. Ruby se retrase printre amintiri, cu sufletul gol, dar în mod ciudat alinat. Ele aveau să fie de-acum înainte coconul ei.

33.

— Clientul meu v-a spus tot ce știe…

— Clientul dumneavoastră nu ne-a spus nimic, se răsti Helen, deja enervată de atitudinea afectată a avocatei din oficiu. Și haideți să vă dau un sfat, amândurora. „Nu am nimic de declarat” nu e o apărare bună. Te face să pari vinovat.

Helen accentuă ultimul cuvânt.

— Știți cât se dă pentru răpire și omor, Nathan? continuă ea, hotărâtă să mențină presiunea. Între cincisprezece și douăzeci de ani, cel puțin. Cum sună asta?

— Cred că ar trebui să facem o pauză, spuse în mod previzibil avocata.

— Mai avem timp, îi respinse Lloyd propunerea. Și, mai important chiar, mai avem întrebări. *Aceleași* întrebări. Ce s-a întâmplat în intervalul acela de două ore, Nathan? Ați intrat în locuința lui Ruby? Ați luat-o cu forța? Sau îi puseserăți deja în club ceva în băutură?

Niciun răspuns.

— Clientul dumneavoastră ar trebui să știe, continuă Lloyd, că i-am percheziționat duba. Și am găsit niște chestii interesante în spate. Obișnuitele găleți, scule, tot ce trebuie pe șantier, desigur, dar și o saltea și câteva pături. Pentru ce sunt păturile?

— Dorm uneori acolo, când sunt plecat la lucru. Am nevoie de pături, răspunse Nathan.

— De patru pături? În toiul verii? Pe saltea erau fire de păr, de păr negru. Părul dumneavoastră îmi pare blond natural, Nathan, de unde vin firele acelea de păr negru?

O pauză lungă. Avocata îi aruncă o privire lui Nathan, să vadă ce reacție avea.

— N-am nimic de zis, răspunse acesta în cele din urmă.

— Atunci propun fie să-l puneți sub acuzare, fie să-l eliberați pe clientul meu, se grăbi să adauge avocata.

— De-abia am început, răspunse Lloyd tăios, renunțând la politețea sa profesională.

— Nu aveți nicio dovadă. Dumneavoastră știți asta, noi știm asta…

— Haideți să vedem ce găsesc criminaliștii în dubă, bine? îi tăie vorba Helen. N-are niciun rost să ne facem socotelile înainte. Cred că-l mai putem reține… aproape patruzeci de ore pe clientul dumneavoastră. Ceea ce ar fi suficient pentru o noapte în arest, dumneavoastră ce ziceți, Nathan?

Nu era prima oară în acea zi când Helen se bucura să vadă cum se șterge rânjetul de pe fața lui Nathan Price.

34.

Noaptea se așternea treptat deasupra orașului. Clădirile din Southampton, care la lumina zilei îi păruseră străine, fremătând de oameni care-și vedeau de treburile curente, căpătau acum un aspect mai sinistru. Din punctul lui de observație de la etajul al paisprezecelea al hotelului, Daniel Briers privea orașul. Pentru unii, luminile care sclipeau pe fundalul cerului întunecat erau poate

seducătoare, promițătoare. Pentru el era doar o lume a umbrelor. Își imagina tot soiul de oameni de cea mai joasă speță – ucigași, violatori, tâlhari – profitând de întuneric, săvârșind sub acoperirea nopții nenumărate crime abominabile.

Pippa venise în acest oraș și fusese înghițită de el. Deși se simțea obligat să rămână aici, să aștepte să i se facă dreptate, ura deja orașul din tot sufletul.

De când plecase Helen, timpul trecuse anevoie. Dăduse imediat toate telefoanele necesare, dar fuseseră convorbiri scurte. Se temea că s-ar fi pierdut cu firea dacă ar fi purtat o conversație mai lungă. Încă nu se simțea în stare să analizeze cu alții evenimentele recente. Le comunicase doar cumplita veste și încheiase convorbirea cerându-și scuze. De îndată ce terminase cu asta, își închisese telefonul, băuse un whisky și încercase să se odihnească.

Era sleit de puteri, după o noapte nedormită și toată oroarea celor petrecute în timpul zilei, dar nu se putea deconecta. În mintea lui se rotea un caleidoscop de imagini și de amintiri – nașterea Pippei, durerea ei cumplită la moartea mamei, felicitările de „Tată al Anului" pe care i le făcea când era mică, mândria ei de premiantă, certurile și acuzațiile de mai târziu – de majoritatea cărora el era vinovat, după cum își dădea seama acum. Un carusel nesfârșit de gânduri și sentimente, unele urâte, dar majoritatea foarte, foarte frumoase. Pippa *lui* continuând să trăiască în amintire.

Era oare înțelept să rămână aici? Kristy, soția lui, nu era convinsă – „Nu ți-ar fi mai bine aici cu noi, cu mine și cu băieții?" – dar îl lăsase pe el să hotărască. Era greu și pentru ea, gândi Daniel. Kristy era profund șocată de moartea Pippei, ca toată lumea de altfel, dar ei nu-i *plăcea* cu adevărat Pippa – pe care o considerase o persoană egoistă – și în tristețea lui Kristy se amestecau în mod inevitabil și celelalte sentimente față de fată, deși ea spunea că nu era așa.

Până și acum, Pippa era motiv de tensiune între ei – o persoană la care Kristy nu ținea foarte mult, dar la care el, Daniel, nu putea renunța. Legătura dintre părinte și copil nu poate fi ruptă, oricât de proastă ar fi relația lor, e o legătură care pur și simplu *există.* Nici moartea nu schimbă acest lucru și acesta era motivul pentru care Daniel trebuia să rămână în oraș. Știa că va trebui să se confrunte cu o mulțime de lucruri îngrozitoare – încă nu fusese pe plaja unde o găsiseră – și spera că avea să găsească puterea să reziste, nu atât de dragul lui, cât de dragul Pippei.

Dar acum, privind tabloul sumbru al orașului, curajul începea să-l părăsească. Locul acela îi era atât de străin, atât de amenințător. Și deasupra tuturor acestor lucruri plana cumplitul gând că undeva, învăluită de întuneric, era persoana care îi răpise, ucisese și îngropase unicul copil.

35.

Era haos. Nici nu se aşteptase la altceva. De îndată ce intră în hol, o izbi un val de zgomote – o cacofonie de ţipete, învinuiri, râsete şi altele. Sfârşită de oboseală, Emilia Garanita îşi trânti cheile pe măsuţa din hol şi porni către sursa anarhiei.

Tatăl ei ispăşea în închisoare restul unei condamnări destul de lungi, iar mama ei îşi luase lumea-n cap cu aproape un deceniu în urmă, ceea ce însemna că Emilia – cea mai mare dintre cei şase copii – juca rolul de părinte de atâţia ani, încât nici nu mai avea chef să-i numere. Era tânără, încă nu împlinise treizeci de ani, dar se simţea mult mai bătrână, mai ales în ziua aceea. Conferinţa de presă a secţiei centrale de poliţie din Southampton nu-i oferise nimic concret şi faptul că Helen Grace o respinsese încă o mai rodea, îi stricase toată ziua. Aşa erau unele zile – neproductive, enervante şi deprimante.

Intră în bucătărie pe fondul unei litanii de acuzaţii şi contraacuzaţii. Cel mai mic dintre cei cinci fraţi ai ei avea doisprezece ani, cel mai apropiat de vârsta ei nu împlinise încă douăzeci şi cinci, aşa că avea de-a face cu o mulţime de ego-uri labile, supradimensionate, care să creeze conflicte şi consternare. Ca de obicei, prezenţa Emiliei calmă spiritele şi treptat mâhnirile zilei pieriră. Când se aşezară cu toţii la masă – la o tocană cu carne de porc şi cârnaţi Chorizo, o reminiscenţă a originii lor portugheze – starea de spirit a Emiliei începu să se îmbunătăţească. Oricât de exasperantă era familia ei, aceasta o iubea şi accepta pe Emilia cu toate cusururile ei. Unora nu le plăcea firea ei, alţii o disprețuiau pentru meseria ei şi toţi aveau o reacţie ciudată la faţa ei, din care jumătate era desfigurată de o cicatrice urâtă, urmarea unui atac cu acid din partea traficanţilor de droguri pentru care lucrase tatăl ei. Ea învăţase s-o ignore şi mai târziu să profite de ea, punându-i pe ceilalţi în mod intenţionat la încercare, pentru a vedea cum reacţionează. Dar, oricât de dârză ar fi fost ea, tot era afectată de expresiile contrariate pe care le provoca faţa ei. Dar nu aici, nu acasă, unde era tachinată şi iubită la fel ca toţi ceilalţi.

Pe rând, copiii mai mici se duseseră la culcare. Sora ei cea mai apropiată, Luciana, îi ţinu companie la *Game of Thrones,* pentru a se retrage apoi şi ea, lăsând-o pe Emilia singură cu gândurile ei.

Cariera ei – viaţa ei – stagna. Gestul ei lipsit de loialitate de a vinde senzaţionala poveste a Ellei Matthews celor de la *Mail* în locul propriilor angajatori, nu se sfârşise cu bine şi aproape o costase slujba de la *Southampton Evening News.* Nu mai primise postul pe care i-l promiseseră la *Mail* şi Emilia se trezise în situaţia umilitoare de a fi nevoită să cerşească practic să-şi păstreze la *News* vechiul post – pe care şi acum îl considera mai prejos de posibilităţile ei.

Sperase întotdeauna că postul de reporter criminalist regional o va catapulta spre lucruri mai măreţe şi nimeni, nici cel mai aprig duşman al ei, nu putea tăgădui că-şi făcea bine meseria. Dar uite că tot aici rămăsese, la Southampton, iar şansele de a promova erau şi mai mici decât înainte.

Avea nevoie de o poveste senzaţională. De ceva important, care s-o împingă iarăşi în linia întâi. Cadavrul de pe plajă fusese iniţial promiţător, dar în final avea să se dovedească probabil a fi o crimă deprimantă din lumea drogurilor sau ceva de genul ăsta. Iar Helen Grace – singurul poliţist din Southampton care crea în mod garantat ştiri senzaţionale – era hotărâtă să nu-i dea nimic. Emilia sorbi ultimele picături de vin din pahar, convinsă că soluţia la problema ei era Helen Grace.

Trebuia să se pună iarăşi bine cu ea – cu orice preţ, cinstit sau necinstit.

36.

Charlie inspiră adânc şi intră în pub. Mai fusese de atâtea ori în Crown and Two Chairmen – cârciuma aia era ca a doua casă pentru majoritatea poliţiştilor de la secţia centrală de poliţie din Southampton – dar în seara aceea se simţea cam timorată. Îşi croi calea prin mulţime către grupul de feţe familiare din colţ şi simţi cum se aprinde la faţă, căldura din pub amestecându-se cu neliniştea ei, dând o vizibilă tentă rozalie obrajilor ei.

Fu întâmpinată cu căldură şi afecţiune, fiecare bărbat şi femeie strigând în gura mare, bătând-o pe umăr şi atrăgând atenţia asupra burţii ei enorme. Charlie zâmbea şi răspundea binevoitoare la întrebări, dar adevărul era că se simţea stingheră şi ridicolă. Bebeluşul era deosebit de activ în seara aceea, o lovea în burtă şi apăsa pe osul pubian într-o manieră de-a dreptul chinuitoare. Charlie se simţea stingheră, dizgraţioasă şi demoralizată. Sperase că o seară în oraş avea să-i îmbunătăţească starea de spirit, dar numai drumul până aici o istovise şi acum era nevoită să stea de vorbă cu oameni pe care abia dacă îi cunoştea. Helen îi zâmbi, dar atenţia stăruitoare a subcomisarului Harwood, care o sâcâia mai mult ca sigur cu chestiuni operative, o împiedica să se apropie de Charlie.

Cauza veseliei generale era agentul Grounds, un poliţist de carieră care ieşea curând la pensie. Era tipul de poliţist serios, de şcoală veche, pe care nu puteai să nu-l simpatizezi – un fel de tată al întregii echipe, cât se poate de demodat, dar plin de bune intenţii. Oficial se spunea că îl răsplătesc scoţându-l la pensie după douăzeci şi cinci de ani de muncă neobosită, dar Charlie vedea altfel lucrurile. Grounds era dat la o parte, pentru a face loc unor forţe proaspete.

Charlie ştia că era opera lui Harwood. Pe parcursul ultimilor doi ani, majoritatea aliaţilor lui Helen plecaseră sau fuseseră înlăturaţi. Mark, desigur –

Charlie alungă rapid acest gând – Tony Bridges, ea însăşi şi acum Bob Grounds. Fuseseră înlocuiţi cu poliţişti şlefuiţi, ambiţioşi, de genul celor care-i plăceau lui Harwood – Lloyd Fortune, agentul „Spune-mi-Ed" Stevens şi persoana cu care Charlie tocmai stătea de vorbă – agentul Sarah Lucas.

Ambiţioasa şi strălucitoarea Lucas o făcea pe Charlie să se simtă şi mai stingheră. Era tânără, suplă, avea studii superioare şi dorea să aibă succes în carieră. Intrase în poliţie mai târziu, după ce studiase Psihologie criminologică la Durham, şi reprezenta noul tip de poliţist, care avansa rapid în Departamentul de Investigaţii Criminale. Harwood o cunoştea pe Lucas de la fostul ei loc de muncă şi făcuse tot ce-i stătuse în putere pentru a o aduce la Southampton. Se zvonea că era moştenitoarea lui Harwood. Lui Charlie nu-i venea greu să creadă – la fel ca superioara ei, Lucas nu avea strop de simţ al umorului şi doar puţin mai multă sinceritate.

— Eşti superbă, Charlie.

Era a treia minciună a lui Lucas în tot atâtea minute.

— Mă simt oribil, răspunse Charlie, zâmbind vitejeşte.

— Cât mai e până…?

— Cât de curând, de-acum.

— Nu mă mir, i-o întoarse sec Lucas, măsurând cu privirea burta lui Charlie.

Conversaţia continuă în aceeaşi manieră, până când Charlie invocă o vezică slabă pentru a evada. Spre neplăcerea ei, la întoarcerea de la toaletă se trezi încolţită de Harwood, care se simţea obligată să schimbe câteva vorbe cu ea. Vorbiră despre naşteri, bebeluşi şi creşterea copiilor şi Harwood îi oferi lui Charlie o mulţime de sfaturi valoroase, pe care le aflase mai mult ca sigur de la dădaca ei. Conversaţia continuă într-un mod destul de plăcut, dar nu era decât praf în ochi. Cu un an în urmă, Charlie avusese câteva dispute tăioase cu Harwood şi nu fusese iertată. I se va mai permite oare să se întoarcă în cercul celor aleşi? În seara aceea, Charlie avea mari îndoieli.

Agentul Sanderson tocmai îşi lua rămas-bun şi când Charlie privi peste umărul lui Harwood la grupul tot mai rărit al petrecăreţilor, văzu puţine feţe prietenoase. Helen era desigur o excepţie, dar Charlie abia acum îşi dădu seama că fosta ei şefă plecase deja. Harwood continua să o plictisească, dar Charlie zâmbi în sinea ei – Helen ura întrunirile de felul ăsta chiar mai mult decât ea însăşi şi, dacă cineva reuşise să evadeze din atmosfera de bonomie forţată şi exces de alcool, atunci bine măcar că fusese Helen. Dar era tipic pentru ea s-o şteargă englezeşte, gândi Charlie.

Eterna enigmă.

37.

Mergând cu pași grăbiți în noapte, Helen simți cum se relaxează. Harwood fusese deosebit de insistentă în seara aceea, când o luase la întrebări despre cazul Pippei Briers. Auzise zvonuri despre o posibilă legătură cu cazul lui Ruby Sprackling și era evident că o suspecta pe Helen că-i ascunde informații. Harwood nu se înșela, Helen îi ascundea *într-adevăr* ceva, dar se străduise să-și convingă șefa că încă nu exista o legătură dovedită și nici vreun motiv de îngrijorare. Încă de la începutul colaborării lor, Harwood fusese convinsă că Helen *căuta* asemenea legături, că era obsedată de criminali în serie și, în oarecare măsură, dispusă să-i născocească în cazul în care nu existau. Faptul că Harwood credea că Helen „născocește" ucigași în serie, doar pentru a da și mai multă strălucire reputației ei oricum deja impresionante, era o dovadă grăitoare pentru sentimentul de nesiguranță al lui Harwood.

— Ai scăpat ieftin, Harry, spuse Helen cu jovialitate când intră în secția centrală de poliție din Southampton. Dacă vezi pe careva din echipa mea sprijinind stâlpii în noaptea asta, fă-mi o favoare și zvârle-i în celulă, bine?

— Cu multă plăcere, răspunse Harry cu un rânjet.

Helen ajunse în câteva clipe la etajul al șaptelea și intră în centrul de comandă. Se opri o clipă să studieze tabla. Chipul tânăr al Pippei, cândva plin de speranță, acum lipsit de viață, o fixă la rândul său. Fără să vrea, Helen se trezi întrebându-se ce făcea Daniel în acel moment. Era în infern, într-un infern al durerii și amarnicelor acuze la propria persoană, și avea să-i fie incredibil de greu să revină la o oarecare normalitate. Gânduri sumbre aveau să-l roadă de-acum înainte, luni și ani de zile, torturându-l cu întrebarea „ce-ar fi fost dacă". Ce îl chinuia acum era misterul ultimelor luni de viață ale Pippei – cu privirea ațintită asupra tablei, Helen își jură că avea să descopere adevărul despre sfârșitul acelei biete tinere femei și că avea să facă dreptate.

Își luă geanta din birou și dădu să iasă din centrul de comandă, dar se răzgândi. Era o prostie, ba mai mult de-atât, era lipsit de sens, dar ceva o determină totuși să se așeze în fața computerului abandonat și să intre în sistem. De data asta se folosi de parolele agentului Lucas, ceea ce nu era în regulă, dar necesar. Introduse numele lui Robert Stonehill în computerul național al poliției și apăsă butonul de căutare. De ce se chinuia singură? Se considera singura vinovată de distrugerea vieții acestui tânăr inocent, dar chiar și așa, cui îi folosea să-l tot caute la nesfârșit? Era o acțiune zadarnică și întotdeauna se sfârșea cu o dezamăgire amară.

Nu și în seara aceea. Computerul se trezi la viață și afișă ore, zile și, cel mai important, un număr de caz.

Exista un rezultat. Robert Stonehill. Nepotul pe care-l îndrăgise și-l pierduse se întorsese din morți.

38.

Băgă cheia în broască și o răsuci silențios. Stătuse la pub până noaptea târziu – și băuse prea mult – și nu voia să-și trezească tatăl cu bocănituri. Lloyd Fortune trecu pragul și ciuli urechile. Se așteptase – și sperase – să fie liniște, dar televizorul din living mergea, deși era târziu.

— Bună seara, tată. Ce e la televizor? întrebă Lloyd voios și se așeză în capătul liber al canapelei.

— Tot aceiași proști, răspunse tatăl lui și arătă către invitații unui talk-show politic.

— Un ceai? mai întrebă Lloyd.

— Da, te rog. Mă gândesc că ți-ar prinde bine și ție, răspunse tatăl lui, sec.

Lloyd se îndreptă spre bucătărie. Buna dispoziție din cursul serii începea să dispară. Lloyd îl iubea pe tatăl lui cât de mult poate și trebuie un fiu să-și iubească tatăl, dar acesta era un tiran și lui Lloyd i se amăra deseori când îi auzea aluziile critice. Fiindcă din familia lor *el* avusese cele mai mari reușite, pentru numele lui Dumnezeu. Fratele și sora lui nu se prea omorau cu munca, trăiau din ajutorul social și nici prin cap nu le trecea să se spetească și ei așa cum o făcuse tatăl lor când erau ei mici. Lloyd știa că-i luau în nume de rău faptul că lipsise mult de-acasă în copilăria lor și îi reproșau deseori acest lucru în timpul certurilor lor înverșunate. Lloyd le înțelegea supărarea, dar nu le lua niciodată partea. Când tatăl lui își adusese familia din Jamaica, nu aveau nimic – fusese *nevoit* să muncească zi și noapte, doar ca să aibă ce să le pună pe masă și cu ce să-i îmbrace.

Se spetise la propriu – lucrând ca hamal pe Docurile de Vest, în ture de câte douăsprezece ore – și rămăsese cu sechele. Își luxase, fracturase sau rupsese de-a lungul anilor mai toate părțile corpului – Lloyd își amintea o căzătură foarte urâtă, care se soldase cu un spate rupt și câteva săptămâni de odihnă la pat. În săptămânile acelea, cu familia amenințată de spectrul sărăciei, mama lui plânsese aproape fără întrerupere. Dar tatăl lui se ridicase în cele din urmă din pat și se întorsese la muncă. Și continuase să muncească până la pensie.

Așa că, deși era un om dificil de suportat, mai ales acum, după moartea mamei, Lloyd refuza să-l critice. Față de fratele și sora lui avea o atitudine mai puțin echivocă. Eșecul lor de a se ridica la înălțimea exigențelor de sârguință impuse de generația anterioară însemna că Lloyd era acum singurul depozitar al speranțelor și ambițiilor tatălui său. Caleb era deosebit de sever cu Lloyd, îl

presase să obțină cele mai bune rezultate la examene, să fie cel mai bun absolvent din generația lui de la Hendon Police College, să avanseze în grad de la simplu agent de poliție la agent-șef, mai repede, mai repede, mai repede. Nimic nu părea să-l mulțumească vreodată. Lloyd acumula succes după succes, doar pentru a constata de fiecare dată că tot nu câștigase aprecierea tatălui său. Îi întrecuse deja cu mult pe majoritatea colegilor săi, dar tot nu era suficient.

Lloyd îi întinse tatălui său o ceașcă de ceai și se așeză pe canapea să-i urmărească pe politicienii care insinuau tot felul de lucruri și se eschivau când erau puși la zid.

— Uită-te la ăsta. Minte de-ngheață apele și nici măcar nu se obosește să ascundă asta.

Tatăl lui nu dădea doi bani pe politicieni, dar urmărea totuși emisiunile de genul acela. Caleb era un om care luase viața în serios, care avea standarde dintre cele mai înalte și mereu pândea ocaziile când cineva se dovedea a nu fi la înălțimea așteptărilor. Îndeosebi fiul său, gândi Lloyd în timp ce își sorbea ceaiul. Îndeosebi primul său născut.

39.

Cu inima frântă, Helen nu-și dezlipea privirea de la dosarul din fața ei. Nu închisese un ochi și stătuse toată dimineața ca pe ghimpi, așteptând să i se trimită prin fax dosarul solicitat, cel despre Robert. Dar acum, când îl ținea în mâini, nu avansase cu niciun pas și slabele ei speranțe erau spulberate.

În centrul orașului Northampton avusese loc un atac cu violență fizică, soldat cu arestarea și reținerea lui Robert. O încăierare în fața unui pub, între Robert și un alt ins, iscată dintr-un fleac. Daunele erau relativ neînsemnate – slavă Domnului – dar cam asta era tot ce putuse Helen să afle. Pasaje lungi din raportul de două pagini erau înnegrite, astfel încât nu mai rămăseseră decât puține detalii despre incident. Nu se specifica dacă Robert fusese pus sub acuzare, dacă era în viață sau ce i se întâmplase. Fusese atât de promițător, dar cu prețiosul său conținut ascuns vederii, raportul nu-i producea altceva decât un sentiment de frustrare.

•

— Știu că este o cerere neobișnuită, dar legitimă în aceste circumstanțe.

Tonul cu care Helen i se adresa lui Ceri Harwood era calm și stăpânit.

— Dar de ce, Helen? La ce bun?

Helen ar fi vrut să-i spună: „Credeam că-i evident, la naiba”, dar își înghiți batjocura.

— A dispărut din peisaj cu aproape un an în urmă. Nu și-a contactat părinții, nu și-a ridicat ajutorul social, niciun e-mail, nimic. Aș vrea să aflu dacă e bine, unde locuiește – nu doar pentru binele lor, cât și pentru mine.

— Te înțeleg, Helen, sigur că da. Dar cunoști regulile. Pasajele înnegrite din dosar sunt secrete.

— De ce?

— Nu știu de ce – e treaba poliției din Northamptonshire, nu a noastră – dar chiar dacă aș ști, nu ți-aș putea spune. Nu cred că e nevoie să-ți reamintesc lucrul ăsta.

— Cunosc regulamentul muncii sub acoperire, răspunse Helen, stăpânindu-și cu greu tremurul din glas. Dar aș îndrăzni să afirm că e un caz special. E vorba despre un tânăr fără nicio rețea de susținere…

— N-ai de unde să știi.

— Nu are pe nimeni în Northamptonshire, nicio rudă căreia să i se adreseze…

— Se pare că e acolo de aproape un an. Suficient timp să-ți faci prieteni, să prinzi rădăcini…

— Hai, mai lasă-mă, se răsti Helen la ea, pierzându-și în cele din urmă cumpătul. Când a plecat de-aici era o epavă. Tocmai aflase că mama lui era o ucigașă în serie. Viețile părinților lui adoptivi fuseseră date peste cap, el era plin de mânie, durere, resentimente… Nu era într-o dispoziție tocmai bună „să-și facă prieteni”.

Helen rostise ultima propoziție pe un ton sarcastic, pe care-l regretă imediat când văzu cum se înăsprește fața lui Harwood. Aceasta era unica ei speranță – trebuia s-o aibă de partea ei.

— Nu vreau să crezi că sunt agresivă sau lipsită de respect, dar trebuie să înțelegi că e important să-l găsesc. E vina mea că a plecat – se grăbi Helen să adauge.

— Nu tu l-ai alungat, ci Emilia Garanita, răspunse Harwood, sec.

— Ca să se răzbune pe mine. Mă simt vinovată și de aia te rog să mă ajuți. De când a dispărut, nu trece zi în care să nu mă aștept la tot ce poate fi mai rău. Nu are pentru ce să trăiască, nu are pe nimeni căruia să-i pese de el, nu are niciun motiv să meargă mai departe. Știu că va fi tărăboi, că e împotriva regulamentului, dar tu poți face lucrul acesta posibil. Așadar, ajută-mă. Te rog.

Helen nu se arătase niciodată atât de deschisă sau de vulnerabilă în fața șefei ei. Harwood o privi, apoi se ridică și veni de cealaltă parte a biroului. Într-un gest de consolare, o cuprinse pe Helen pe după umeri și aceasta pricepu instantaneu că pierduse.

— Îmi dau seama că ești îndurerată și sunt alături de tine. Dar nu pot compromite, din compasiune, o operațiune în curs de desfășurare. Îmi pare rău, Helen, dar răspunsul meu nu poate fi decât „nu”.

•

Helen părăsi biroul lui Harwood. Avea impresia clară că șefei ei îi făcuse plăcere să-i trântească ușa în nas, în pofida compasiunii prefăcute cu care încercase să o îmblânzească. Rămâneau atâtea întrebări fără răspuns. În ce se băgase Robert? Lucra pentru poliție? Se dăduseră peste cap să ascundă orice detaliu privitor la adresa, serviciul, cunoștințele lui, ceea ce indica faptul că doreau să-l protejeze. Dar de ce? Era important pentru ei? Dacă da, în ce calitate – de martor sau de informator? În mintea lui Helen era un tumult de posibile scenarii – unul mai îngrijorător decât altul.

Când intră cu pași hotărâți în centrul de comandă, Helen dădu nas în nas cu agentul Sanderson. Era evident că aceasta își așteptase șefa. Veștile ei întunecară și mai mult dispoziția lui Helen.

— ADN-ul din duba lui Nathan Price nu este al lui Ruby Sprackling. Și nici ADN-ul *lui* nu a fost găsit în locuința lui Ruby, deci…

Cu blândețea ei tipică, Sanderson îi spunea lui Helen că nu aveau nimic concret. Price era nevinovat sau doar un criminal viclean? Nu conta – oricum, erau nevoiți să-l elibereze.

40.

Conducea cu viteză constantă, dar nu scăpa din ochi oglinda retrovizoare. Nu-i venise să creadă când îi spuseseră că e liber să plece și avusese dreptate să se îndoiască. Încă nu scăpase de ei.

Nathan Price observă că e urmărit când o luă pe Shirley High Road – un Vauxhall de culoare închisă se ținea discret după el. Întrebându-se dacă nu cumva era paranoic, coti în Winchester Road. Era un ocol, dar așa avea să știe sigur. Strada se întindea liberă în fața lui și Price acceleră brusc. Acul indicatorului sări la 80 km/h. Depășise cu mult limita de viteză și constată amuzat că și Vauxhall-ul accelerase pentru a menține distanța.

Acționând acum din instinct, făcu un viraj brusc pe Dale Road și conduse în direcția spitalului. Strada era, ca de obicei, plină de mașini parcate, dar Nathan ochi puțin mai în față un spațiu liber și manevră cu dexteritate duba în el. Cum în dreapta și în stânga nu mai era niciun loc liber, Vauxhall-ul trecu pe lângă el și opri în cele din urmă în capătul străzii. Din cauza dubei din față nu mai vedeau acum vehiculul lui. Nathan nu avea nicio îndoială că aveau să se dea jos într-o clipită și c-o vor lua înapoi pe stradă. Dar avea suficient timp, dacă se grăbea.

Opri motorul și sări în spate, atent să nu calce pe materialele de construcții care acopereau podeaua dubei. Întredeschise ușa din spate a dubei și se strecură afară. Ghemuindu-se în spatele mașinilor parcate, se furișă de-a lungul străzii.

Când ajunse la capătul ei, se ascunse după un Fiat verde și rămase acolo. Acest ultim pas era important – dacă se pripea, o dădea în bară. Numără până la zece și abia atunci îndrăzni să arunce o privire pe după Fiat în direcția dubei. Nu încăpea îndoială, un polițist în civil se chiora prin parbrizul dubei, căutându-și în buzunar legitimația.

— Imbecil, mormăi Nathan pentru sine, când polițistul o luă la fugă înapoi, către colegul său.

Când îl văzu întorcându-se cu spatele la el, Nathan profită de ocazie, țâșni din ascunzișul său și o tuli după colț. Grăbi pasul și parcurse în fugă Winchester Road în direcția opusă, după care dispăru brusc la stânga, în parcul St. James. Își trase gluga să-și ascundă fața și se opri din alergat, înaintând acum într-un ritm constant, dar precis. Curând ajunse în Church Street, unde în sfârșit scăpase de urmăritori.

Mergând spre casă, Nathan nu găsi niciun motiv să se felicite. Scăpase ca prin urechile acului și de-acum înainte trebuia să fie foarte, foarte prudent. Un pas greșit, o greșeală cât de mică și totul s-ar fi putut nărui peste el.

41.

Soarele strălucea pe apă cu atâta intensitate, încât Ruby trebui să-și ducă mâinile la ochi, pentru a-i feri de lumina orbitoare. Era un chin, dar priveliștea care i se oferea era de o frumusețe răpitoare.

Steephill Cove era un golf perfect, în formă de potcoavă și în ziua aceea, în lumina necruțătoare a primăverii, arăta splendid. Ruby venea cu familia ei pe Insula Wight încă de când era mică și acela era locul lor preferat de pe insulă. Ruby îl cunoștea de-a fir a păr, cu toate ochiurile ei preferate de apă, care se umpleau la ora fluxului, și toate stâncile pe care se putea cățăra.

Mama, tata, Cassie, Conor și Max, câinele lor Border Collie, alergau pe plajă, se jucau frisbee și se stropeau în valurile care se spărgeau de țărm. Un preludiu la picnicurile care nu erau niciodată organizate de mântuială și, deși era un chin să coboare cu coșurile pline treptele abrupte care duceau spre plajă, merita tot efortul. Copiilor li se îngăduia să guste din vinul spumant – tata catapulta întotdeauna dopul în mare, spre consternarea mamei – ca să alunece mai bine pe gât plăcintele, chipsurile, sandvișurile, prăjiturile făcute în casă și biscuiții, pe care mama le pregătise cu o seară înainte. După aceea le era întotdeauna rău – dar într-un mod plăcut.

După ce se dezbrăcă în costum de baie, Ruby alergă în apă și luă în piept valurile, cu spuma împroșcând în jurul ei. Se scufundă și înotă cu mișcări

viguroase – brațele ei despicau grațios apa – și curând se afla în largul mării, de unde părinții și frații ei erau doar niște siluete distante pe plajă.

Își ținu respirația și se lăsă la fund. Jos, tot mai jos, împingându-se cu putere de la suprafața învolburată în adâncul mării. Făcea parte dintr-un joc pe care-l născocise pentru a o păcăli pe mama ei. Înota departe, în larg, apoi dispărea sub valuri atâta timp cât rezista. Mama ei, care nu era o înotătoare prea bună și ura marea, nu rămânea niciodată indiferentă, umblând de colo-colo pe plajă și strigând-o. Tatăl ei, care-i cunoștea jocul, rămânea indiferent, lucru care o irita puțin pe Ruby, dar măcar se putea bizui pe reacția mamei.

Când ieșea în sfârșit la suprafață, îi făcea voioasă mamei cu mâna, de parcă nu i-ar fi auzit strigătele, și plonja din nou în adânc. Continua astfel, până când i se făcea milă de biata femeie. Când se întorcea la mal, putea fi sigură că avea să fie strânsă în brațe și mustrată cu tandrețe.

Acum simțea că rămâne fără suflare, plămânii îi urlau după o gură de aer, așa că Ruby se răsuci și se împinse spre suprafață. Nu făcuse prea multe în viață, dar fusese întotdeauna o înotătoare rezistentă și acum, când țâșnea în sus cu trupu-i zvelt despicând apa, Ruby se simțea triumfătoare.

După ce străpunse suprafața mării, își scoase ochelarii și bătu apa, trăgând lacomă aer în piept. Bineînțeles că se auzeau strigătele îngrijorate ale mamei. Zâmbind pentru sine, Ruby se pregătea să se scufunde iarăși. Strigătele mamei erau acum tot mai puternice și Ruby era hotărâtă să le ignore, dar brusc simți pe umăr brațul femeii, care o trăgea spre mal. Cum ajunsese aici, în larg? Era la o distanță de…

— Summer.

Visul lui Ruby se destrăma deja.

— Summer.

Nu era mama ei, care o trăgea spre mal, era el, care o scutura să se trezească.

Temnicerul ei se întorsese.

42.

— Și-acum ce facem?

Harwood vorbea la obiect, ca de obicei. Helen o informase că Nathan reușise să scape de urmăritorii săi, rezultatul fiind cel scontat.

— Stăm și așteptăm, răspunse Helen calm. Am localizat duba, deci, dacă se întoarce, vom ști, i-am pus și casa sub supraveghere, iar unde lucrează el acum…

— Dar putem fi siguri că merită toate resursele astea? N-am nicio îndoială că e un ticălos, dar nu are un cazier care…

— E singurul pe care-l avem în momentul de față. A mai comis acte de violență și are un interes cam dubios față de femei tinere – și a avut acces la locuințele ambelor femei. Dacă îl supraveghem, cred că vom afla ceva.

Helen trecuse sub tăcere posibila legătură dintre Ruby Sprackling și Pippa Briers, dar acum, după ce Nathan Price le scăpase și fiindcă avea nevoie de resurse suplimentare, fusese obligată să-i spună adevărul lui Harwood.

— Posibil, răspunse Harwood fără niciun entuziasm. Cel mult două zile și vreau să mă ții la curent, bine?

— Sigur că da, răspunse Helen, refuzând să reacționeze la critica implicită a lui Harwood.

— Mai e ceva?

Era limpede că Harwood ardea de nerăbdare să se întoarcă la munca ei de birou și era deopotrivă nedumerită și ușor enervată de faptul că Helen nu dădea semne c-ar vrea să plece. Helen cântări în gând situația – era departe de a fi ideală – dar hotărî să încerce totuși.

— Aș vrea să mai merg o dată pe plaja Carsholt cu o echipă specială de căutare.

— Dar de ce, pentru numele lui Dumnezeu? Plaja tocmai a fost redeschisă publicului și curând începe vacanța copiilor. Ce am avea de câștigat dacă am trimite acolo o întreagă echipă de căutare?

— Mă îngrijorează intervalul de timp dintre dispariția lui Ruby și cea a Pippei, se grăbi Helen să continue. S-ar putea să fi trecut vreo patru ani, dacă nu mai mult, și n-am un sentiment prea bun în legătură cu asta.

— Un *sentiment* prea bun în legătură cu ce? ripostă Harwood.

— Fetele acestea seamănă ca înfățișare, sunt vulnerabile și singure, amândouă au dispărut fără urmă. Pe deasupra, au fost „ținute în viață" prin SMS-uri, tweet-uri și alte chestii de genul acesta. Am impresia că e vorba despre unul și același infractor și, dacă am dreptate, avem de-a face cu un tip bine organizat, hotărât și, mai presus de toate, cu un comportament compulsiv. Caută o satisfacție anume, pe care numai fetele astea i-o pot oferi și e limpede că e dispus să depună mari eforturi și să-și asume riscuri uriașe pentru a o căpăta. Cazurile când un străin răpește niște persoane adulte din casele lor sunt extrem de rare.

— Și?

— Și – suntem dispuși să credem că o răpește și o ucide întâi pe Pippa, și pe urmă mai așteaptă vreo trei, patru ani până să-și repete fapta? Modul în care au fost organizate aceste răpiri îmi sugerează un impuls care este improbabil să apară și să dispară. Toate studiile arată că tipul acesta de răpitor…

— Te rog să nu-mi reciți cursurile tale. Știu cât de calificată ești în domeniul ăsta, i-o întoarse Harwood cu răceală.

— Mi-e teamă să nu mai fi pus ochii și pe alte fete…

— Și ai vreo dovadă în acest sens?

— Încă nu. Dar…

— Ei bine, atunci lăsăm lucrurile așa cum sunt. Nu vreau să sperii lumea. Nu facem nicio mișcare până nu știm mai multe.

Helen nu mai spuse nimic.

— Azi se pare că e ziua refuzurilor, nu-i așa? adăugă Harwood pe un ton jovial. Dar știi și tu cum sunt bugetele noastre.

Helen plecă la scurt timp, cu un aer cât mai politicos cu putință. O pedepsea pentru izbucnirea de adineaori? Pentru greșeli trecute? Nu mai conta. Dar Helen avea sentimentul neplăcut că tocmai luaseră o decizie foarte proastă și că incapacitatea lor de a acționa avea să mai coste câteva vieți.

43.

Se holbau unul la altul, muți amândoi. Ruby era încă furioasă că temnicerul ei o smulsese din coconul cald al visului și indignată că o trata acum cu o amabilitate condescendentă.

— Iartă-mă că te-am lăsat singură atâta timp.

Era evident că aștepta un răspuns, dar ea nu era dispusă să i-l dea. Ce drept avea el s-o trezească? S-o țină captivă aici? Era un pervers nenorocit și nu merita altceva decât dispreț.

— Summer?

Ruby continua să se holbeze la el.

— Te simți bine? Ești cam palidă.

— Eu mă simt *bine,* dar tu?

Tonul ei era ucigător și o amuză să constate că-l jignise.

— Eu încerc să mă port frumos cu tine, Summer.

— Să te ia dracu'.

Intenționase să pară furioasă, dar glasul îi tremura puțin. Se blestemă în gând pentru slăbiciunea ei.

— Ei bine, de ce taci? continuă ea, fără să-și desprindă privirea de a lui.

El o privi îndelung, fără să-i răspundă. Apoi clătină ușor din cap, se ridică și porni spre ușă.

— Nu pleca.

Ruby se pomeni că se ridică în capul oaselor, având brusc sentimentul că singurătatea era prea greu de suportat.

El se opri în fața ușii și o privi peste umăr.

— Numai tu ești de vină, Summer.

Apoi ieși fără să mai spună ceva și trânti ușa în urma lui. Primul zăvor alunecă în locașul său. Apoi al doilea. Ruby avea senzația că fiecare dintre ele trece direct prin ea.

— Te rog. N-am vrut. Mai rămâi, te rog.

Îi auzi pașii îndepărtându-se. Apoi bufnitura unei a doua uși care se închidea undeva în apropiere.

— Te rog, gemu Ruby.

Dar nu mai era nimeni care s-o audă. Rămasă singură, Ruby știu că nu el, ci *ea* dăduse de dracu'. În prezența lui era speriată și nesigură, în absența lui se simțea abandonată. Vrând, nevrând, el era acum toată lumea ei.

44.

Charlie bătea cu degetele în tăblia mesei, aruncând din când în când câte o privire îngrijorată în direcția ușii. Steve trecea frecvent pe-aici în drum spre serviciu. Dacă ar surprinde-o ascunsă într-o cafenea cu Helen, când ea îi spusese în mod explicit că se ducea să se întâlnească cu mama ei, ar avea de dat niște explicații.

După părerea lui Steve, viața lor revenise pe făgașul ei normal după toate traumele din trecut. Luaseră deciziile corecte, urmările erau cele scontate și acum îi aștepta o viață lungă și fericită. Să fi fost doar frica – de naștere, de tot ce avea să urmeze – ceea ce o făcea pe Charlie să se simtă atât de nesigură? Sau era ea din fire un om care avea nevoie să muncească, un om cu o vocație la care nu putea renunța atât de ușor?

SMS-ul lui Helen o surprinsese – și o bucurase. Erau doar câteva cuvinte:

„Ne putem vedea azi înainte de masă? Urgent și discret, dacă poți".

Cu o ușurință surprinzătoare, Charlie se pomenise mințindu-l pe Steve, aruncându-și haina pe ea și ieșind pe ușă. Chiar îi lipsea atât de mult munca de polițist, încât un SMS scurt era suficient ca ea să lase totul baltă și să-și mintă soțul? Brusc, simți o remușcare, dar, înainte ca îndoielile s-o copleșească, o zări pe Helen venind grăbită către ea.

— Iartă-mă că am întârziat. Harwood e de vină.

— Ca de obicei, răspunse Charlie, antipatia comună față de șefa lor smulgându-i lui Helen un surâs.

— Și iartă-mă că fac pe secretoasa, dar ce vreau să-ți cer încalcă orice regulă și ne-ar putea face pe amândouă să dăm de belea.

— Pare ceva distractiv, glumi Charlie, deși tonul lui Helen o cam neliniștea.

— Dacă mă refuzi – și cred că ar fi mai bine – e în regulă. Dar numai ție îți pot încredința treaba asta.

Charlie nu o mai văzuse de mult pe Helen într-o asemenea dispoziție. Era limpede că de întâlnirea asta depindeau multe. Helen n-o ținu prea mult pe jar, povestindu-i despre recenta „descoperire" a nepotului dispărut și despre ciocnirea avută ulterior cu Harwood, din pricina refuzului acesteia de a solicita pe cale oficială dosarul integral. Charlie bănuia deja unde voia Helen să ajungă.

— Știu că nu e puțin lucru ce-ți cer, dar nu am pe nimeni la poliția din Northamptonshire, nicio persoană de încredere. Știu că e împotriva regulamentului, dar…

Helen vorbea cu un ușor tremur în glas, așa că Charlie hotărî s-o elibereze de povară:

— E în regulă, Helen, știu ce vrei să-mi ceri.

Cea mai veche prietenă a lui Charlie de la Academia de Poliție preluase de curând o poziție administrativă destul de influentă în cadrul poliției din Northamptonshire. Agentul-șef Sally Mason avea pâinea și cuțitul în mână când era vorba de chestiuni administrative – dacă cineva putea pune mâna pe dosar, atunci ea era acea persoană. Dar Charlie habar n-avea cum ar fi reacționat la o cerere atât de scandaloasă.

— Lasă-mă să mă gândesc puțin, spuse Charlie.

— Sigur că da. Dacă aș vedea o altă cale, nu ți-aș cere. Dar… trebuie să aflu dacă Robert e bine, Charlie.

Helen plecă la scurt timp și Charlie îi promise că o va căuta curând. Dar în adâncul sufletului ei, știa deja că avea să facă ceea ce-i ceruse Helen. Fiindcă ținea la ea. Fiindcă era ceva just în circumstanțele date. Și poate – dar numai într-o foarte mică măsură – fiindcă promitea să fie distractiv.

45.

O oră mai târziu, Helen intra în centrul de comandă. Fu mulțumită să constate că toată lumea era ocupată. În focul luptei, echipa părea să-și fi găsit în sfârșit ritmul. O anchetă de amploare îi obliga de regulă pe toți să se implice mai mult, să stabilească legături și să descopere lucruri noi. Când observa acest lucru, Helen avea întotdeauna un sentiment de satisfacție mută.

Văzând că toți erau ocupați, Helen profită de ocazie și o trase pe Sanderson deoparte. Dacă ar fi condus-o în biroul ei ar fi atras atenția celorlalți, astfel încât o chemă discret lângă dozatorul de apă și, cu voce joasă, îi împărtăși planurile ei. Era a doua oară în acea zi când comitea un act de gravă insubordonare.

— Vreau să faci niște săpături – dar numai pentru ochii mei, bine?

— Sigur, șefa, orice.

În ultimii doi ani, încrederea lui Helen în Sanderson crescuse. Nu era Charlie, dar dintre toți, ea aproape că o egala.

— Cred că infractorul nostru a mai răpit – sau a încercat să răpească – și alte fete pe parcursul ultimilor cinci ani sau cam așa ceva. O persoană atât de implicată, atât de mânată să acționeze într-un anumit fel nu poate cădea doar din când în când pradă obsesiei sale. Probabil că e împins constant de impulsul de a urmări, răpi sau ucide o victimă.

Sanderson dădea aprobator din cap, astfel încât Helen continuă.

— Subcomisarul Harwood e de altă părere, de aceea trebuie să fim discrete. Alege tu momentul potrivit, dar vreau să verifici infracțiunile înregistrate în computerul național al poliției și să purici listele persoanelor declarate dispărute în Southampton, Portsmouth, Bournemouth, în căutarea unor femei tinere care corespund profilului nostru. Limitează căutarea la fete singure, izolate și vulnerabile, care poate tocmai au încheiat o relație. Locuiesc probabil singure, nu au o situație materială foarte bună și deocamdată putem presupune că seamănă ca înfățișare – păr negru, ochi albaștri. Fii discretă, dar grăbește-te. Sper să mă înșel, dar dacă individul ăsta e un criminal în serie, vreau să știu și eu. Orice infracțiune – sau tentativă – ne poate ajuta să-l găsim. Bine?

Sanderson dădu din cap și plecă grăbită să-și îndeplinească sarcina. Helen privi în urma ei. Spera să nu se înșele acordându-i încredere lui Sanderson, având în vedere că se mișca deja pe un teren destul de periculos cu Harwood.

Helen era atât de absorbită de gândurile ei, încât nu o observă pe agentul Lucas apropiindu-se.

— Avem vești bune, șefa.

Helen se întoarse, surprinsă de neașteptata apariție a acesteia.

— Nathan Price s-a pus în mișcare.

46.

Duba gonea pe șosea, cu anvelopele împroșcând apa de pe carosabilul neted. Ploua cu găleata de o oră deja și furtuna nu dădea semne că s-ar potoli. În mod normal, Helen nu putea suferi o asemenea vreme, dar nu și astăzi. Mulțumită vremii, vizibilitatea șoferului era redusă și lor le era mai ușor să urmărească duba fără să fie observați.

Ștergătoarele alunecau dintr-o parte într-alta pe parbriz, bătând parcă în ritmul neliniștii lui Helen. Nathan Price conducea de patruzeci de minute și nu dădea semne că ar vrea să oprească undeva. Încotro se îndrepta? Dăduse câteva ture pe șoseaua de centură, probabil pentru a scăpa de eventuali urmăritori. Dacă aceasta

îi fusese intenția, eșuase lamentabil. Cele trei mașini nemarcate ale poliției se țineau după el, schimbând din când în când pozițiile, pentru a nu fi detectate.

Duba se îndrepta acum spre sud, trecând prin Northam și Itchen, lăsând în urmă prosperitatea și visele îndrăznețe. Acum înainta cu viteza melcului și Helen trebui să încetinească la rândul ei, pentru a nu se da de gol. Ajunseseră în Woolston. Ce fusese odinioară, în perioada interbelică, o suburbie bogată era acum o pustietate uitată de lume – nu-și mai revenise niciodată după bombardamentele înverșunate din timpul celui de-Al Doilea Război Mondial. Casele șubrede de pe-aici căzuseră pradă mucegaiului și acum erau locuite de către vagabonzi, imigranți ilegali și infractori mărunți. Era un loc oribil, uitat de lume.

În sfârșit, duba încetini și opri. Helen trecu pe lângă ea și parcă după colț, în afara razei de vedere a lui Price. Coborî din mașină în câteva secunde și dădu colțul străzii, la timp pentru a-l zări pe Price intrând într-o casă la nici cincizeci de metri distanță.

Flancată de către McAndrew, Helen porni în fugă în direcția ei. Îi văzu pe agenții Lucas și Lloyd Fortune apropiindu-se din direcția opusă și le făcu semn să stea pe loc. Voia să preia ea conducerea.

Îi făcu semn lui McAndrew s-o urmeze și se strecură după colțul casei, înaintând pe sub ferestre. Ușa din spate se bălăngănea ușor în vânt. Helen rămase pe loc și ciuli urechile. Voci. Auzea lămurit niște voci. A lui Price era furioasă și răstită, dar cine era cealaltă persoană? Cu cine vorbea Price?

Helen întredeschise ușa și se furișă înăuntru. Traversând tiptil încăperea, se apropie de ușa deschisă a holului. Acum auzea mai deslușit vocile. Price și o fată care plângea și protesta. Greșise, după toate aparențele, cu ceva, dar Helen nu-și dădu seama cu ce, fiindcă vocile amuțiră.

O bufnitură urâtă o făcu pe Helen să tresară – după hohotul de plâns care-i urmă era limpede că Price o lovise pe fată. Helen nu mai stătu pe gânduri. Dădu ușa de perete și, cu bastonul ridicat în mână, intră în hol.

Sosise timpul să pună capăt acestui joc de-a v-ați ascunselea.

47.

Ruby zbiera cât o țineau plămânii. Țipa, chiuia, făcea tărăboi – orice, numai pentru a rupe tăcerea îngrozitoare care umplea mica încăpere. Temnicerul ei lipsea doar de câteva ceasuri, dar ei i se părea o veșnicie. Ce făcea? Cât mai avea de gând s-o pedepsească? Cât avea s-o mai lase să stea singură acolo?

Acum regreta amarnic izbucnirea de mai devreme. În locul acela nu avea nicio putere, niciun atu, atunci de ce-l alungase? După plecarea lui, cât stătuse

singură în semiîntuneric, cu timpul târându-se anevoie, se lăsase cuprinsă de cele mai negre gânduri. Gândul că va pieri aici, în acest loc cumplit, că se va preface în cenușă. Și atunci începuse să urle, ca să-și alunge gândurile, ca să-și țină sieși companie în această celulă pustie.

Epuizată, se pomeni cercetând din nou încăperea. Era mai degrabă speranță decât așteptarea de a descoperi vreo noutate – își mai examinase de câteva ori celula – dar trebuia să facă *ceva.* Resemnarea pasivă nu putea duce decât la nebunie sau la ceva și mai rău. Trebuia să gândească. Să acționeze. Să găsească o cale de ieșire.

Cățărată pe masă, atinse cu degetele tavanul. Era din scânduri de lemn, între care eventual își putea vârî degetele pentru a le mișca din loc… Dar, oricât se străduia, rămâneau neclintite. Fuseseră chituite cu silicon, care se împotrivea cu încăpățânare tuturor încercărilor ei de a-l îndepărta. Probabil era un soi de izolație fonică. Ruby se cutremură. De ce avea el nevoie aici, în beci, de izolație fonică?

Sări de pe masă și mai făcu un tur de verificare a pereților, dar renunță curând și-și îndreptă atenția spre alte lucruri din încăpere. Luă fotografiile de pe pereți și trase zadarnic de cârligele metalice. Trase de la perete aragazul inutil și chiuveta falsă, apoi înșfăcă, de ciudă, ceasul care atârna pe perete deasupra patului și-l zvârli cât colo. Era un ceas șubred pentru copii, menit să-i învețe să citească ora, și se holba la ea zi de zi, bătându-și parcă joc de ea cu acele lui inerte, înțepenite la ora douăsprezece și un sfert. Ceasul aterizâ cu un zdrăngănit în cealaltă parte a încăperii.

Ruby oftă. Nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să ia din nou cu asalt ușa. Era masivă și avea o broască solidă. Era imposibil să o scoată din balamale sau să o spargă aruncându-se cu umărul în ea. Singura modalitate de a o deschide era să forțeze cumva broasca. Dar cu ce? Îi trebuia ceva greu și dur, ceva cu care să poată lovi în broască…

Cărămizi. Era înconjurată de cărămizi. Mortarul mai fusese reparat pe alocuri, dar cărămizile aveau probabil o sută de ani sau mai mult, așa că… Ruby atinse cu mâinile suprafața rece a pereților, căutând cu precizie criminalistică vreo fisură în mortar. Merse mai departe și tot mai departe, zgâriind mortarul cu unghiile, dar toate cărămizile erau bine fixate. Temnicerul ei se gândise chiar la toate? Nu lăsase nimic la voia întâmplării?

Ruby obosise deja și era pe punctul de a renunța, când descoperi o suprafață pe care încă nu o cercetase. Trase patul de la perete și îngenunche să examineze cărămizile din spatele acestuia.

Se aplecă să cerceteze mai bine mortarul, când simți pe față o adiere răcoroasă. Închise ochii și savură momentul. Era ca și cum ar fi mângâiat-o cineva pe față cu un gest tandru. I se părea că trecuse o eternitate de când fusese mângâiată astfel.

Firicelul de aer rece venea dintre cărămizi. Se întinse pe burtă și se târî mai aproape de perete. Nu mai încăpea îndoială, una dintre cărămizi nu era bine fixată. Degetele ei rănite protestară, dar ea izbuti să le strecoare totuși în mortarul sfărâmicios dimprejurul cărămizii și îl râcâi cu îndârjire. Spre surprinderea ei, cărămida se desprinse cu ușurință din perete.

Golul din spatele cărămizii era astupat cu hârtii. Nedumerită, Ruby trase afară hârtiile, dar constată dezamăgită că golul nu era adânc, doar puțin mai mare decât cărămida însăși. Trase și de cărămizile dimprejur, dar ele nu cedară și, în cele din urmă, după ce-și rupse trei unghii, renunță.

Când să pună mâna pe cărămidă și să înceapă asaltul asupra ușii, privirea îi alunecă pe una dintre numeroasele hârtii răspândite pe podea în jurul ei. Pe ea se vedea desenat – schițat grosolan cu carioca – un copac verde, împodobit cu globuri.

Curiozitatea puse stăpânire pe ea și Ruby citi conținutul felicitării improvizate. Era o felicitare de Crăciun, pe care o fată pe nume Roisin o scrisese pentru mama ei. Spunea cât de dor îi era de familia ei, cum spera ca ei să nu-și facă griji din pricina dispariției ei neașteptate și cu câtă ardoare aștepta ziua când avea să le înmâneze personal acea felicitare. Ultimul pasaj era pătat de lacrimi iar felicitarea era datată cu mai bine de doi ani și jumătate în urmă.

Ruby o aruncă din mână și se prăbuși pe podea. Instantaneu pricepu cât de disperată era situația ei. Nu era prima fată pe care el o răpise și o ținuse captivă aici.

Ceea ce o făcu să se întrebe: ce se întâmplase cu celelalte? Și unde era acum această „Roisin”?

48.

— Nu avem nimic cu tine, Lianne. Dar lucrurile se pot schimba rapid, dacă nu deschizi gura.

Starea de spirit a lui Helen era deja sumbră și refuzul adolescentei de a vorbi îi strica și mai mult dispoziția. Când dăduse buzna în hol, pentru a da piept cu Nathan Price, îl găsise brutalizând o adolescentă. O fată care în mod cert *nu* era Ruby Sprackling.

— Zici că Nathan Price e un prieten de familie.

— Exact.

— Și prietenii voștri de familie obișnuiesc să treacă pe-aici când ești tu singură acasă?

Niciun răspuns.

— Vom afla oricum. Părinții tăi trebuie să sosească – dacă ei confirmă că Nathan Price e un prieten de familie…

— Nu le-ați spus, nu? Despre el? o întrerupse Lianne.

Pe fața ei se citea acum panica. Lui Helen nu-i plăcea să mintă, dar la nevoie…

— N-am prea avut de ales, nu-i așa, Lianne? Dacă tu nu vrei să vorbești cu mine…

— N-am făcut nimic rău.

— Atunci spune-mi. Știu că ești speriată. Știu că te-a lovit.

O vânătaie se întindea pe obrazul drept al fetei.

— Dar aici nu se poate atinge de tine. Spune-mi ce s-a întâmplat și-ți promit că n-o să mai pună niciodată mâna pe tine.

Helen îi întinse fetei mâna. Lianne privi mâna, apoi își coborî privirea în poală și murmură:

— L-am cunoscut vineri seara.

— Unde?

— În Revolution.

Sanderson îi aruncă lui Helen o privire, dar aceasta o ignoră.

— Și?

— Și mi-a luat ceva de băut. M-a întrebat tot felul de chestii.

— Părea interesat de tine.

— Era drăguț. Avea și bani. Așa că am stat de vorbă până la miezul nopții și pe urmă ne-am cărat.

— Unde, Lianne? E foarte important să-mi spui…

— În duba lui, na.

— Te-ai culcat cu el?

— Dumneavoastră ce credeți?

— Câți ani ai, Lianne?

— Șaișpe.

— Câți ani ai? repetă Helen cu mai multă fermitate.

— Șaișpe.

— Lianne…

— Paișpe, bine, fie, am paișpe ani.

Fata izbucni în lacrimi. Helen se întinse după mâna ei și de data asta fata nu o mai respinse.

— Cât ai stat cu el acolo?

— Câteva ore.

— Și a fost tot timpul cu tine?

— Da.

— Și pe urmă?

— M-a condus acasă.

— La ce oră?

— La patru și câteva minute.

— La patru și câteva minute. Ești absolut sigură?

— Am văzut ceasul când am intrat. Și m-am bucurat – ai mei dorm duși la ora aia.

La scurt timp, Helen puse capăt discuției, după ce fata consimți să depună mărturie despre cele întâmplate vineri noaptea. Era o oarecare consolare că Nathan Price avea să fie urmărit în justiție – sexul cu o minoră era o infracțiune gravă, din cauza căreia urma să fie trecut în Registrul infractorilor sexuali – dar pe Helen nu o mulțumea îndeajuns. Lianne Sumner tocmai îl exonerase pe Nathan Price de orice amestec în dispariția lui Ruby Sprackling.

Se întorseseră de unde porniseră.

49.

Încerca să se concentreze, să-și fixeze mintea asupra sarcinilor imediate, dar nu se putea aduna. Schimbul neplăcut de cuvinte avut cu Summer îl neliniștise și-l tulburase – astăzi îi venea greu să se concentreze asupra muncii sale. Clienții intrau și ieșeau, ca de obicei, și el se ocupa de ei cu obișnuitul său profesionalism, dar parcă era pe pilot automat, făcându-și treaba cu un minimum de efort și interacțiune. Pur și simplu nu-și putea lua gândul de la ea. De ce era atât de ostilă față de el? Nu avea nicio logică. De ce era atât de… nerecunoscătoare? Nu pricepea prin ce trebuise el să treacă? Ce riscuri își asumase?

Vestea descoperirii unui cadavru pe plaja Carsholt îl dăduse gata. De atunci se tot uitase la buletinele de știri, cumpărase fiecare număr al ziarului local, căutând în relatări detalii. Imaginea unei echipe impresionante de criminaliști aflați la fața locului îl neliniștise, la fel și confirmarea faptului că eroina locală, inspectorul de poliție Grace, avea să conducă ancheta. De când văzuse știrile stătea ca pe ghimpi, așteptându-se să-i bată la ușă. Știa că era puțin probabil – procedase cu atâta precauție, cu atâta meticulozitate – dar asta nu făcea decât să sublinieze și mai mult câtă silință își dăduse el – câte sacrificii făcuse – pentru a-i fi ei pe plac.

De ce nu-i oferea iubirea după care tânjea? Iubirea pe care i-o *datora*? Pentru prima dată se lăsă cuprins de mânie. Totul ar fi putut fi perfect. Totul era perfect. Atunci de ce se încăpățâna ea să-l respingă? Era o nerecunoscătoare, o târ…

Pe cât de repede se înfuriase, pe atât de repede se sili să se calmeze, se strădui să recapete controlul asupra sentimentelor care clocoteau în el. Ea se purtase urât – foarte urât – dar nu era momentul să-și piardă încrederea. Trebuia să aibă răbdare – nu era nicio grabă. Avea să se dea pe brazdă până la urmă. În fond,

timpul era de partea lui, nu a ei. Într-un fel sau altul, va învăța să îl iubească din nou.

50.

Ruby răsfoia cu mâinile tremurând teancul de hârtii, digerând fiecare cuvânt înfiorător. Citise deja felicitări, scrisori, confesiuni de la trei femei – Roisin, o Pippa numai-știu-cum și o altă fată care se semna doar „I". Trei femei, smulse de lângă cei dragi și târâte în acest infern bizar.

Felicitarea scrisă de Roisin când fiul ei împlinise patru ani o făcuse pe Ruby să plângă. Nu o cunoștea pe femeia aceea – nu o întâlnise niciodată – și totuși, în pofida propriului sentiment sufocant de groază, Ruby fusese mișcată de nenorocirea lui Roisin. Pentru ea trebuie să fi fost cumplit să stea aici singură, imaginându-și cum băiețelul ei strigă după o mamă care nu se mai întoarce. Credea oare băiețelul acela că mama lui nu-l mai iubea? Că-l abandonase? Era limpede că Roisin îl implorase să-i dea hârtie și stilou, pentru a-i scrie fiului ei și a-i explica îndelungata ei absență. Însă felicitările și scrisorile pe care le scrisese nu au ajuns niciodată la destinatar. Cruzimea actului de a o ține pe Roisin aici captivă îi tăie lui Ruby respirația.

Mărturia Pippei era sub formă de jurnal. Ea avea mai puține de spus, marca doar trecerea timpului și încerca să nu-și piardă mințile, descriind prin ce faze trecea viața ei în locul acela, împreună cu cel care o ținea captivă. Avuseseră loc certuri, molestări și, mai rău de-atât, apropieri. Era evident că Pippa se urâse pentru ceea ce fusese obligată să facă aici, pentru ceea ce devenise, iar Ruby înțelegea foarte bine de ce. În cele din urmă trebui să lase deoparte jurnalul Pippei – era o viziune a viitorului *ei*, pe care nu avea puterea s-o contemple.

O curiozitate macabră o împinse să citească însemnările lui I, care se dovediră însă a fi cele mai cumplite dintre toate. Erau datate cu ceva mai mult de un an în urmă și era clar că fuseseră așternute după ce I descoperise scrisorile și felicitările ascunse ale lui Roisin și ale Pippei. Această descoperire o demoralizase de tot pe I, îi răpise orice speranță sau dorință de a se împotrivi. Drept urmare, scrisorile ei ulterioare acelui moment erau un amestec de scuze adresate persoanelor pe care le iubise și față de care greșise în viața ei anterioară, și descrieri lungi și dezlânate ale suferinței și captivității ei – relatări pe care spera să le găsească cineva, cândva.

Cea mai mare temere a lui I era că soarta ei avea să rămână necunoscută. Că părinții ei nu aveau să mai afle niciodată ce s-a întâmplat cu fiica lor. Ultima scrisoare, datată în luna mai, începea sumbru, cu I exprimându-și profunda convingere că avea să moară în beciul acela, pentru ca mai apoi să-și

împărtășească ultimele gânduri, ultimele cuvinte de dragoste la finalul scurtei ei vieți. Era absolut îngrozitor că nu mai apucase să-și ia rămas-bun de la familia ei – carioca verde, pe care toate fetele o folosiseră, rămăsese fără tuș chiar înainte ca ea să noteze ultimele ei cuvinte.

Pentru Ruby, fiecare scrisoare era ca o rană deschisă. Fiecare cuvânt, o prevestire a morții. De când o răpise, Ruby se temuse că avea să devină sclava temnicerului ei. Acum știa că avea să fie următoarea lui victimă.

51.

Ascunsă într-o cameră de interogatoriu mai retrasă, agentul Sanderson se apucă serios de treabă. Fiindcă Helen îi ceruse discreție absolută, ea îi mințise pe ceilalți membri ai echipei spunându-le că pleacă acasă din cauza unei dureri de cap. În realitate, luase sub braț impresionantul număr de dosare ale persoanelor declarate dispărute, pe care le adunase în cursul zilei, și se furișase cu ele într-o parte părăsită a secției de poliție, care nu fusese încă renovată.

Era un loc ciudat și izolat, iar numeroasele povești triste peste care dădea pe măsură ce răsfoia dosarele îi sporeau starea de neliniște. Familii destrămate, copii abuzați, violentă domestică – feluritele scenarii care le determinaseră pe aceste tinere să dispară erau toate deprimante, și totuși, fețele care o priveau din dosare erau toate zâmbitoare. Rudele îngrijorate dădeau întotdeauna cele mai „bune" fotografii ale persoanelor dragi dispărute, fotografii care vorbeau despre fericire și speranță. Sanderson bănuia că fuseseră niște situații în cel mai bun caz trecătoare și probabil deloc reprezentative pentru respectivele tinere, care mai mult ca sigur fugiseră de acasă, își luaseră viața sau fuseseră ucise. Cu toate astea – și în pofida cinismului călit în luptă al lui Sanderson – fotografiile încă o mai înduioșau. Fețele radioase, optimiste erau dovada că acele tinere *fuseseră* cândva fericite, că se aflaseră la un moment dat într-un spațiu al bucuriei și încrederii în viitor, înainte ca viețile lor să se năruie.

Cu fiecare dosar citit, Sanderson simțea o apăsare tot mai mare. Nu doar din cauza detaliilor neplăcute din viețile acelor tinere – deși erau, fără îndoială, tulburătoare –, ci pur și simplu din cauza numărului mare de cazuri. Sanderson nu era naivă, cunoștea statisticile privitoare la adolescentele fugite de acasă, știa câte tinere sfârșeau făcând trotuarul sau mai rău, numai pentru a scăpa de problemele de-acasă. Dar statisticile erau doar numere – nu însemnau prea mult până nu adunai, unul câte unul, cazurile individuale, până nu te confruntai cu detaliile mărunte ale atâtor vieți ratate. Sanderson studiase doar listele persoanelor dispărute din Southampton, Portsmouth și Bournemouth, după cum

îi ceruse Helen, dar se dovediseră a fi suficiente – mai mult decât suficiente – pentru a o ține ocupată o zi întreagă.

Ajunsese la ultimele dosare și, deocamdată, dintre persoanele date dispărute, șase constituiau pentru Sanderson un motiv de îngrijorare. Cheryl Heath și Teri Stevens se potriveau ca înfățișare, dar fugeau frecvent de acasă și de obicei își făceau apariția de îndată ce rămâneau fără bani. Prin urmare, deși nu era cu totul convinsă, Sanderson se hotărî să nu le acorde deocamdată atenție. Mai rămâneau patru: Anna Styles, Roisin Murphy, Debby Meeks și Isobel Lansley.

Nu încăpea îndoială că toate semănau foarte bine cu Pippa Briers. Păr lung, drept, negru ca pana corbului, ochi albaștri, pătrunzători, și ceva enigmatic în expresiile lor. Toate aveau ceva ademenitor, sugerând o anumită profunzime odată ce ajungeai să le cunoști mai bine. Ca tip erau diferite, desigur – unele păreau vulgare, de joasă speță, altele puritane, serioase – dar toate aveau aceeași înfățișare și același aer. Dacă Helen avea dreptate – dacă cel care o răpise pe Pippa era un infractor în serie, care acționa după un anumit tipar – atunci Sanderson nu avea nicio îndoială că ar fi fost atras de aceste femei vulnerabile, majoritatea provenind din medii cu probleme.

Chiar în timp ce formula aceste gânduri, Sanderson se pomeni corectându-se, împotrivindu-se propriilor eufemisme. Infractor în serie era un termen lax, care acoperea o multitudine de delicte și era în general folosit pentru a reduce panica, estompând realitatea unei situații. Dar nu avea niciun sens să înfrumusețeze lucrurile. Dacă bănuiala lui Helen era îndreptățită – și Sanderson era tot mai convinsă că așa era – nu urmăreau un infractor în serie. Vânau un ucigaș în serie.

52.

Ruby trânti cărămida cu toată forța. Apoi o ridică de jos și lovi iarăși. Ca turbată bătea în ritmul propriei terori în ușa care o ținea captivă.

Scrisorile zăceau risipite pe jos, acolo unde le lăsase să cadă. După ce le citise, nu se mai putuse mișca vreme de aproape o oră – cu mintea asaltată de cele mai negre gânduri. Cerceii pe care răpitorul ei o obligase să-i poarte – nu erau noi. Își pierduseră luciul și erau îndoiți în câteva locuri. De ce erau speciali? Îi aparținuseră… îi aparținuseră uneia dintre fete? Sau acestei Summer?

Cu fiecare minut care trecuse, se intensificase și neliniștea lui Ruby. Trăsese lacom din inhalator, dar nu prea avusese efect, așa că, abandonând orice precauție, luase cu asalt ușa de oțel.

Loviturile cădeau în valuri peste încuietoare, dar urmările erau neînsemnate, doar câteva mici scrijelituri. Ruby își întinse brațul în spate și își dublă efortul, lovind cu o forță neprevăzută, sălbatică. Auzi un trosnet și o clipă se entuziasmă

că reușise – până când coborî privirea și văzu jumătatea de cărămidă din mână. Cealaltă jumătate zăcea spartă și inutilă pe podea, în apropiere.

Aruncând din mână resturile, Ruby se lăsă să alunece în josul ușii reci și își sprijini capul de suprafața metalică. N-avea cum să iasă. Era înfrântă, captivă pe veci în acea absurdă pantomimă, cu un bărbat care răpea femei, le ținea prizoniere și apoi ce? Ce le făcuse fetelor acelora? Dacă le-ar fi dat drumul, sigur ar fi aflat de soarta lor de la televizor sau de altundeva, așa că…?

Să-l întrebe? Să-l întrebe ce se întâmplase? Avea ceva de câștigat dacă-l înfrunta? Probabil nu, dar chiar când alungă acest gând, un altul răsări în mintea ei. Îl respinse imediat, prea speriată să-l analizeze, doar dacă s-ar fi dovedit fără rost, dar gândul se ivi din nou cu forța în mintea ei, cerându-i să-l asculte. I se făcea greață numai gândindu-se, dar avea de ales? *Trebuia* să-l câștige de partea ei pe cel care o răpise, dacă voia să aibă o șansă cât de mică să scape de o moarte sigură.

Ruby se ridică în picioare, strânse scrisorile și le vârî în ascunzișul lor. Împinse la loc cele două jumătăți de cărămidă, pentru a le ascunde iarăși vederii, și mută patul la perete, readucând încăperea în starea ei inițială.

Adună de pe podea pulberea de cărămidă, scuipă apoi pe broasca zgâriată și o frecă bine cu mâneca. Nu era decât foarte puțin zgâriată și, dacă reușea să șteargă de pe ea tot praful de cărămidă, poate că el nici nu avea să observe la întoarcere.

Curând se reinstaurase o oarecare ordine în încăpere – până și ceasul își reocupase locul de onoare de deasupra patului. Mai era un singur lucru de făcut și Ruby se îndreptă în grabă spre scaunul unde erau așezate hainele. Se schimbă iute, șovăind doar la final, când luă în mână cerceii uzați. Acum îi ura mai mult decât orice, dar nu era momentul să dea dovadă de slăbiciune, așa că, înăbușindu-și sila, Ruby închise ochii și își trecu șuruburile murdare în urechi. Se prăbuși pe pat și expiră profund și prelung. Ce era mai rău trecuse.

Acum nu mai avea altceva de făcut decât să aștepte.

53.

— Ți-ai pierdut mințile?

Era o întrebare pertinentă și una la care Charlie se așteptase. Îi trebuiseră două ore de taclale și aduceri aminte, pentru a-și face curaj să-i ceară vechii ei prietene ceva ce, dacă s-ar fi aflat, ar fi putut-o costa slujba. Reacția lui Sally Mason a fost, în mod previzibil, una de șoc și supărare.

— Lucrez abia de șase luni acolo și e un post al naibii de bun. Nici nu-mi vine să cred că ți-a dat prin cap să-mi ceri așa ceva.

Pentru câteva clipe, Charlie rămase fără cuvinte. Știa că Sally își iubea munca, dar vehemența reacției ei o luase totuși prin surprindere. Trecuseră împreună prin Academia de Poliție și supraviețuiseră acestei experiențe în mare parte datorită faptului că aveau amândouă simțul umorului și capacitatea de a improviza. Erau polițiste, nu funcționare și, dacă era necesar, încălcau bucuroase regulile. Dar la un moment dat, în timpul stagiaturii, Sally devenise un om matur, responsabil, o polițistă de carieră, cu un grad, o poziție și o pensie acceptabile. Sally avea dreptate – ar fi fost o prostie să riște toate acestea.

— Știu și mă simt foarte prost să-ți cer asta, dar altă cale nu există…

— Chiar vrei să ne pui în joc carierele? Ce-ai făcut, Charlie, de ești dispusă să riști atâta?

— Nu e vorba despre mine…, continuă Charlie, dar se opri, nesigură dacă să meargă mai departe sau nu.

Sally se uită la ea. Acum era mai degrabă nedumerită decât supărată.

— Dar despre cine?

— Helen Grace.

— *Helen Grace*?

— Da.

— Dar tu ești în concediu. Și ea poate să meargă pe calea oficială, nu?

— I se pun bețe-n roate. E vorba… e vorba despre nepotul ei, Robert Stonehill.

Sally amuți. Numele era cunoscut mai tuturor polițiștilor, fie și numai din ziare și povești.

— Numele lui apare într-un dosar al poliției – o bătaie în centrul orașului Northampton – dar dosarul e în mare parte confidențial. Nimeni nu vrea s-o ajute, toți vor ca ea să-l uite, dar e sânge din sângele ei, altă rudă nu mai are. Știu, așadar, că-ți cer mult – prea mult – dar sper să înțelegi că nu am încotro. În pofida a toate, Helen e… e cea mai bună polițistă cu care am lucrat vreodată și unul dintre cei mai buni oameni pe care-i cunosc.

Sally o privi pe Charlie îndelung. În cele din urmă, spuse:

— *Dacă* o să fac treaba asta pentru tine, o fac cu o singură condiție. N-ai aflat de la mine – și de-ar fi să te tortureze, n-ai aflat de la mine.

— Bineînțeles. Mai bine plec din poliție decât să dai tu de bucluc din cauza mea.

— Și dacă iese ceva de aici, continuă Sally, vreau *neapărat* ca tu să faci în așa fel încât Helen Grace să mă răsplătească.

Deci asta era. Reputația lui Helen avea o asemenea putere de atracție, încât polițiștii stăteau la coadă să intre în Departamentul de Investigații Criminale Hampshire – mult mai mulți decât puteau fi angajați. Însă cei care aduseseră servicii deosebite aveau întâietate și, dacă Sally aspira să se răsfrângă și asupra ei

gloria lui Helen, dacă ar fi lucrat alături de ea, Charlie era sigură că se putea aranja.

Cele două prietene se despărțiră la scurt timp după aceea, stabilind să se întâlnească într-o oră în McDonald's-ul de vizavi de sediul poliției, pentru a face schimbul. Charlie privi în urma lui Sally, cuprinsă brusc deopotrivă de bucurie și neliniște. Reușise, împotriva așteptărilor. O făcuse. Dar care aveau să fie urmările pentru ea și pentru Sally?

Și, mai important, ce avea să însemne asta pentru Helen?

54.

— Spune-mi tot ce știi despre ea. Mor de curiozitate să aflu detalii.

Nu era prima oară când Ceri Harwood se simțea exasperată. O nouă petrecere interminabilă, de la care nu avea cum să se fofileze. Făcuse tot ce-i stătuse în putere pentru a-și distra musafirii – le servise povestioare despre ticăloși exotici pe care-i băgase la răcoare, despre încurcături neașteptate cărora le supraviețuise, provocase hohote de râs cu amenințarea că-i va percheziționa pe toți de substanțe interzise. Era un rol – era obosită moartă și nu avea niciun chef – dar îl juca cu brio. Era necesar pentru firma soțului ei ca oamenii de afaceri importanți și consilierii locali să-l simpatizeze și ea își aducea bucuroasă contribuția, dar finalul era de fiecare dată același. Toți căutau să afle de la ea ceva mai interesant decât propria-i persoană – și acel ceva era întotdeauna Helen Grace.

Femeia care o interoga acum era blondă, atrăgătoare, o companie agreabilă. Era divorțată și conducea o agenție locală de publicitate, de pe urma căreia făcea o grămadă de bani. O învățătură de minte pentru fostul ei soț infidel. Lui Ceri îi făcuse plăcere să stea la taclale cu ea, dar pe când vorbeau despre munca ei în cadrul poliției, simțise că discuția se abătea ușor către adversară ei.

— E o polițistă bună, răspunse Ceri îngăduitoare, poate puțin cam neortodoxă și dornică să se scalde în lumina reflectoarelor. Mă tem că, dacă ai ajuns la un anumit nivel de notorietate, o parte din tine tânjește după adorație și atenție. E foarte eficientă – să nu mă înțelegi greșit – dar uneori uită că munca de polițist e o muncă de echipă.

Musafira ei – Lucy – nu părea foarte interesată de orgoliul lui Helen sau de felul în care aceasta încălca procedurile. Ce voia ea era o relatare detaliată a schimbului fatal de focuri care se soldase cu moartea lui Marianne Baines. Chiar trăsese în propria ei soră? Și care era treaba cu Ella Matthews? Helen o omorâse? Și cum de avea această polițistă așa un fler pentru asemenea cazuri?

Întrebările se revărsau ca un puhoi. De parcă musafira ei ar fi puțin îndrăgostită de Helen, gândi Ceri răutăcioasă. Și dădu să spună ceva profund

dezamăgitor – îi plăcea să pretindă că detaliile acelea erau confidențiale, în ciuda faptului că la vremea respectivă umpluseră ziarele – când prinse privirea lui Tim. O urmărea cu atenție. Știa oare despre ce vorbeau? Nu conta, Tim îi făcea semne din priviri, o încuraja mutește să-i dea lui Lucy ce-și dorea.

Prin urmare, Ceri mai sorbi o dată lung din paharul de Cabernet Franc și înșiră supusă detaliile faptelor eroice ale lui Helen. Îi stăteau în gât, dar n-avea încotro, trebuia să-și joace rolul. Încă o seară ratată, își spuse Ceri în sinea ei.

Încă o seară de lâncezeală în umbra lui Helen Grace.

55.

Helen trânti ușa în urma ei și se duse grăbită în living. Nici măcar nu se mai obosi să aprindă lumina – deschise imediat dosarul pe care i-l dăduse Charlie și începu să-l devoreze.

Dar și dosarul complet, necenzurat, era încă dezamăgitor de zgârcit cu detaliile. Relata despre o altercație care avusese loc în fața pub-ului Filcher and Firkin din centrul orașului Northampton, între Robert și un bătăuș din zonă, pe nume Jason Reeves. Băuseră, și o ceartă din pricina unei fete degenerase în violență. Se făcuse uz de o sticlă spartă – ceea ce transformase totul într-o infracțiune gravă – însă daunele nu erau însemnate.

Agentul de poliție care îl arestase mirosise un caz bun – atac cu o armă mortală. Dar, la douăzeci și patru de ore după depoziția lui Jason Reeves – făcută într-un limbaj colorat –, acesta își retrăsese în mod neașteptat plângerea. Nu exista nicio declarație care să-i retracteze depoziția inițială – doar o scurtă completare la finalul raportului. Se retrage plângerea din cauza unei confuzii de identitate.

Helen reciti dosarul din scoarță în scoarță. Era limpede că cineva intervenise pe lângă Reeves, fiindcă în declarația lui inițială acesta se exprimase foarte clar cu privire la amestecul lui Robert. Și, de vreme ce Robert nu avea prieteni în Northampton și nici n-ar fi avut suficient timp să lege cine știe ce relații cu frățiile criminale locale, Helen trase concluzia că polițiștii înșiși îl prelucraseră pe Reeves.

În ce se băgase Robert de se bucura de o asemenea susținere? Helen nu putea deduce altceva decât că era un informator și gândul acesta o înfioră – informatorii rareori o sfârșeau bine, oricât de prudenți ar fi fost.

Printre atâtea mistere și incertitudini se găsea totuși și un mic indiciu – numele polițistului care semnase retragerea plângerii, exonerându-l astfel pe Robert de orice vină. Gradul lui trezi curiozitatea lui Helen – era prea înalt pentru a fi un polițist care să se ocupe de hârțogării sau patrulare – la fel și

numele: inspector de poliție Tom Marsh. Mai dăduse la un moment dat peste numele ăsta? Să-l abordeze direct sau să recurgă la un subterfugiu? Neștiind ce fel de om era inspectorul Marsh, era dificil de spus care cale ar fi dat roade.

Helen încă se mai gândea cum să procedeze în continuare, când îi sună telefonul. Ziua aceea plină de surprize nu se încheiase încă. Cel care o căuta era Daniel Briers.

56.

Luase autobuzul 76 în direcția Otterbourne și așteptase aproape până la capătul liniei, înainte să deschidă telefonul lui Ruby și să trimită tweet-urile și SMS-urile obișnuite. În mod normal, această mică farsă îl amuza, dar în ziua aceea îl puse pe gânduri. Trimisese vreun tweet de pe telefonul Pippei *după* ce poliția îi descoperise cadavrul? Dacă da, se prinseseră și ei de asta?

Atâtea întrebări la care nu avea răspuns și incertitudinea aceea care îl tortura. Epuizat de toate întâmplările zilei, dansul acela al morții nu părea să-i mai dea nicio satisfacție – nu voia decât să ajungă odată acasă. La penultima stație coborî și traversă strada, pentru a se întoarce în oraș cu autobuzul 38.

De îndată ce intră în casa veche, se prăbuși pe canapea, ridicând în aer un nor de praf. Peste tot era o debandadă de nedescris – chestii la care se apucase să mestereasc, pete întinse de igrasie, pretutindeni cutii goale de pizza, pe care le inspectau noaptea șobolanii. Contrar așteptărilor, nici faptul că ajunsese acasă nu reuși să-i ridice moralul și acum se simțea ciudat de abătut. Dacă Summer avea să fie la fel de recalcitrantă și ostilă ca mai devreme? Nu era sigur că ar mai fi putut face față încă unei asemenea scene. Mai amână puțin momentul revederii lor și luă, în schimb, un sac pentru gunoi din bucătărie și se apucă să îl umple cu tot soiul de mizerii, hotărât să recapete controlul asupra casei care se prăbușea peste el.

În scurt timp, era acoperit de praf, însetat și încă și mai epuizat decât înainte. Trupul și mintea îl îndemnau să se ducă la culcare, să se odihnească puțin. Dar el încă se mai împotrivea. Ea era acolo jos, sub scândurile acelea, așteptându-l. Oricât s-ar fi străduit, nu se putea împotrivi chemării ei. Ea era drogul lui. Singurul lucru de care nu se putea lipsi.

Rămase pe loc și se privi în oglindă. Cândva fusese tânăr și frumos, acum era măcinat de griji și obosit. Nu era de mirare că ea refuza să-l accepte. Dar chiar era nevoie de atâta cruzime? Dacă avea de gând să continue în felul ăsta, el se va vedea nevoit să-i impună niște sancțiuni. Avea să-i ia inhalatorul. Dacă trebuia să o frângă, o va frânge…

Se trezi că se afla deja la jumătatea drumului către celula ei, picioarele îl purtaseră singure într-acolo. Parcă visa – nu putea să controleze nici propriile acțiuni, nici evenimentele. Se smulse din reverie și deschise ferestruica. Pentru prima dată, ea nu zăcea trântită pe pat, abătută. Nu distingea el prea bine în întuneric, dar parcă ședea în capul oaselor, așteptând ceva.

Închise ferestruica, aprinse luminile și se strecură înăuntru. Spre surpriza lui, așezată pe pat, îmbrăcată cu fustă și bluză, cu cercei în ureche și un zâmbet drăgălaș pe față era Summer, așa cum și-o imaginase el întotdeauna.

Chiar că e un vis, își spuse în sinea sa. Dar în sfârșit unul frumos.

57.

Detesta să mintă, dar uneori nu ai de ales. Cel puțin asta își spuse agentul Sanderson când apelă numărul lui Sinead Murphy. Nu era suficient că-și mințise echipa cu privire la ceea ce făcea, acum se pregătea să mintă și o persoană străină, lipsită de orice bănuială.

— E vorba despre fiica dumneavoastră, Roisin.

Glasul de la celălalt capăt al firului – acum câteva clipe cald și primitor – amuți brusc.

— Vă rog să nu vă alarmați. E doar o verificare de rutină, continuă Sanderson, dornică s-o liniștească pe mama lui Roisin. Din datele noastre reiese că ați declarat-o dispărută pe fiica dumneavoastră acum aproape trei ani. Așa este?

— Da, deși nu mi-a folosit la nimic.

— Bănuiesc că nu ați mai văzut-o de când ați dat declarația?

— Nu, răspunse mama lui Roisin scurt și la obiect.

Sanderson verifică datele din formular – ocupația, datele despre familie, trăsăturile fizice, comportamentul în trecut – înainte de a formula singura întrebare care conta.

— Ați mai primit vreun semn de la Roisin de când a dispărut? Sub *orice* formă? Orice?

Urmă o pauză lungă, după care:

— Mă gândesc că s-ar putea numi un semn.

— Ce anume?

— Mai trimite din când în când un SMS sau un tweet. Dar nu răspunde niciodată când îi scriu eu.

— Ați încercat să apelați numărul ei?

— Dumneavoastră ce credeți? a fost răspunsul ucigător.

— Și?

— Intră întotdeauna căsuța vocală.

— Vă mai amintiți când a postat ultimul tweet?

— De ce vreți să știți? De ce-mi puneți toate întrebările astea?

Sanderson șovăi – ce să-i spună?

— Încercăm să facem ceva progrese cu cazul lui Roisin. Ca să fiu sinceră, s-au făcut prea puține până acum și mesajele ei sunt singura noastră speranță de a afla unde este.

O nouă pauză lungă, după care:

— A postat un tweet chiar astăzi, puțin mai devreme.

— În care ce spunea?

— Nimic interesant. Se văita că are o zi proastă.

— Vă mai amintiți ora exactă?

— Stați puțin, răspunse Sinead.

Sanderson o auzi cum scotocește în poșetă după telefon. „Hai odată, hai odată", spuse Sanderson în sinea ei și aruncă o privire nerăbdătoare asupra tabelului cu ore care se afla pe masă în fața ei.

— Am găsit, spuse Sinead. L-a postat la ora… 6:14 după-amiaza.

— Și cel de dinainte?

— Ieri. Pe la zece și ceva dimineața.

Sanderson mai verifică împreună cu Sinead orele câtorva dintre tweet-urile anterioare ale lui Roisin și apoi încheie convorbirea, cu promisiunea că urma să revină curând. Sanderson avea senzația vagă și neplăcută că ea își va onora promisiunea și că, atunci când o s-o facă, avea să-i dea lui Sinead vestea cea mai cumplită cu putință. Orele ultimelor cinci tweet-uri ale lui Roisin coincideau cu orele ultimelor mesaje ale lui Ruby Sprackling.

Helen avusese dreptate.

58.

— Ei, cum a fost astăzi?

Cuvintele sunau atât de străine, dar se forțase să le rostească, însoțite de un zâmbet larg.

— A fost bine, mulțumesc.

— Ai lucrat? Lucrezi?

— Știi că lucrez, Summer.

Răspunsul lui cu subînțelesuri o zăpăci pe Ruby, dar nu avea de gând să dea dovadă de slăbiciune. Nu atunci.

— Cu ce te ocupi?

El o privi și zâmbi.

— Arăți bine astă-seară, spuse în cele din urmă.

— Mulțumesc. Mi-am… mi-am dat silința.

— Se vede.

Ruby ezită, coborî privirea în poală, apoi o ridică, o întâlni pe-a lui și continuă:

— Voiam să-mi cer scuze. Că am fost așa nesuferită. N-am vrut.

El o privea ca și cum n-ar fi știut ce să creadă.

— Vreau să fim prieteni.

El continua s-o privească, dar nu zise nimic. Nu zâmbi, nu o dojeni, nimic.

— Mi-e urât aici singură, deci, dacă am putea petrece ceva mai mult timp împreună, m-aș…

— Nici eu nu-mi doresc altceva, Summer. Asta-i tot ce mi-am dorit dintotdeauna.

Înflăcărarea din glasul lui o surprinse pe Ruby. Încercă să vorbească, dar frica o cuprinse iarăși, lăsând-o fără cuvinte.

— Atunci ștergem totul cu buretele, adăugă el. Hai să petrecem seara împreună. O să pregătesc ceva de mâncare.

O privi drept în față. Avea un foc în privire pe care Ruby nu-l mai văzuse înainte.

— O să fie ca pe vremuri.

59.

Helen habar n-avea ce căuta acolo. Dar iată că venise – și stătea acum față-n față cu Daniel Briers, în restaurantul de pe acoperișul hotelului Great Southern.

— Mă simt cumva ca un impostor, spunea Daniel Briers în timp ce îi turna cafea în ceașcă. Nu am nimic nou să-ți spun și sunt convins că m-ai fi anunțat dacă ați mai fi aflat ceva. Cred că voiam doar compania cuiva care înțelege prin ce trec.

— E-n regulă. N-aveam oricum nimic important de făcut, minți Helen.

— Ți-am stricat planurile pe care le aveai cu familia ta?

— Nu, nici pomeneală, răspunse Helen eschivându-se cu dibăcie.

— Îți cam pierzi mințile dacă stai toată ziua în camera aia. Am încercat să ies, dar nu mă prea descurc pe-aici și… ca să fiu sincer, nici n-am chef să cunosc locurile astea. Mă simt mai bine aici.

— Te-nțeleg. E greu. Și să știi că, dacă te vei hotărî totuși să te întorci acasă, n-o să ți-o iau în nume de rău. Există mai multe căi de a-ți demonstra iubirea și devotamentul față de Pippa.

El o privi o clipă.

— Prefer să rămân.

Helen dădu din cap și o vreme tăcură amândoi. Daniel privea orașul, în timp ce Helen îi trecea în revistă pe ceilalți clienți ai restaurantului. Curând prinse privirea unei femei de vârstă mijlocie care se holba la ea. Femeia era, în mod evident, intrigată – încerca să-și dea seama dacă sunt iubiți? Căsătoriți? Amici? Gândul acela o făcu pe Helen să se simtă caraghioasă.

Când întoarse capul, constată surprinsă că Daniel îi zâmbea.

— Dacă nu te simți în largul tău aici, spune-mi. Nu vreau să-ți fac viața mai dificilă, Helen.

— Vreau să te-ajut, îi răspunse Helen.

Și era adevărat. Daniel îi dăduse de înțeles că era liberă să plece, dar ea nu *voia* să-l abandoneze aici, un bărbat îndurerat, singur într-un oraș străin.

— Știu prin ce treci, continuă Helen. Când pierzi pe cineva apropiat… ești cam copleșit, nu-i așa? Nu prea vezi o scăpare.

Daniel dădu din cap.

— Mă gândesc tot timpul la ea. Pentru mine, ea e la fel de vie cum a fost întotdeauna.

Helen zâmbi. Întinse brațul și-l luă de mână.

— Și e normal să fii așa. Nu e nici ciudat, nici macabru. E firesc. Ai iubit-o. *O iubești.* Nimic nu poate schimba asta.

— Îți mulțumesc, Helen. Am avut senzația că sunt pe cale să-mi pierd mințile, dar…

— Nu-ți vei pierde mințile și e important să te gândești la ea. Trebuie să te gândești mereu la ea.

Daniel îi mulțumi dând din cap. Își stăpânea emoția cu greu.

— Pippa era atât de zvăpăiată când era mică. Se spune că băieții îți dau mai mult de furcă, dar la noi n-a fost așa. Avea o prietenă bună – Edith – și împreună făceau un adevărat haos. Se deghizau în pirați, soldați, mai știu eu ce, și inventau tot soiul de jocuri complicate în living. Canapelele deveneau ascunzișuri, coardele de sărit erau lasouri, tuburile de carton erau lansatoare de rachete – se puteau juca așa ore-n șir.

Pe măsură ce Daniel se pierdea în amintiri despre aventurile din copilărie ale Pippei, Helen se întoarse cu gândul la copilăria ei. Nu avusese parte numai de groază, abuzuri și umilințe, ci și de câteva rare momente de bucurie. Vacanțele pe Insula Sheppey, escapadele cu mama și sora ei la furat din magazine, istericalele bine înmuiate în cidru cu Marianne și Sam. Frânturi trecătoare de fericire.

Singurul personaj care lipsea întotdeauna din aceste amintiri era tatăl ei. Încercă să se gândească la ceva făcut de el cu afecțiune sau bunătate, dar nu-i veni nimic în minte. Tot ce primiseră copiii săi de la el erau vânătăi și oase rupte. Pentru el, copiii au fost întâi o sursă de enervare și cheltuială, iar mai târziu un bun comun, pe care-l pasase amicilor să-i pedofili. Poate suferise când fusese

tânăr, poate existaseră experiențe și demoni care-l făcuseră să se poarte așa cum se purtase, dar Helen nu voise niciodată să știe. Refuza să accepte gândul că brutalitatea lui putea fi cumva scuzată sau justificată.

Era opusul bărbatului cumsecade și rănit care stătea acum în fața ei. Helen știa că acela era motivul pentru care se afla ea acolo, motivul pentru care stătea să bea cafea până noaptea târziu cu un bărbat pe care abia dacă-l cunoștea. Faptul că lui îi păsase – că își *iubise* fiica – o impresiona. Și, deși se dojenea în sinea ei că nu-l trimisese pe Daniel la un ofițer de la serviciul de consiliere psihologică al poliției, nu se simțea vinovată. Savura șuvoiul lui de amintiri – aveau o inocență și o căldură pe care Helen le găsea irezistibile. Niciunul dintre ei nu părea dornic să pună capăt acelei întrevederi sau să admită că – după câteva minute – încă se mai țineau de mâini.

60.

Întinse brațul și o luă de mână, mângâindu-i cu degetul încheieturile degetelor.

— E plăcut, nu-i așa?

Ruby îi răspunse cu un zâmbet și își mai îndesă în gură o furculiță plină cu paste. Nu știa nici ea la ce se așteptase, dar mâncarea era bună – paste carbonara, sățioase, cremoase, o adevărată binefacere. Mâncă tot ce avea în farfurie și luă apoi paharul de plastic în care îi servise el vinul și îl goli. Deși era o situație absurdă, vinul îi făcu bine – o scurtă senzație de voie bună, care dispăru în secunda următoare.

— Desert?

Ruby dădu afirmativ din cap și în mai puțin de un minut înfulecă un castron de budincă cu frișcă și fructe. Captivă în beciul acela, nu se putea gândi la altceva decât la foamea care o chinuia.

— Aș vrea să te rog ceva, spuse Ruby deodată. Mă cam… mă cam plictisesc, stând aici și așteptându-te și mă întrebam dacă mi-ai putea aduce niște cărți.

El o privi o clipă și apoi spuse:

— Ce fel de cărți?

— Orice.

— Nu ești prea pretențioasă.

— Aș vrea doar să citesc ceva.

O nouă pauză.

— Spune-mi niște titluri și-o să văd dacă pot face rost de ele.

Ruby își stoarse creierii și-i înșiră o listă de cărți preferate, care ar fi putut-o face să se simtă mai puțin singură. Cărți pe care tatăl ei le adora, cărți de care

Cassie era obsedată. Aici, în beci, ele aveau să fie familia ei. Într-un final, i se epuizară ideile. Temnicerul ei căscă, biruit în sfârșit de oboseală.

— Îți mulțumesc, Summer. M-am simțit foarte bine în seara asta.

— Și eu, replică Ruby.

Măcar în parte era adevărat.

— Și, dacă te porți frumos cu mine, mai vedem noi cu cărțile alea.

Făcu un pas spre ea. Instinctul o îndemnă pe Ruby să se dea înapoi, dar se sili să rămână pe loc. El mai făcu un pas spre ea, își înfășură brațele în jurul ei și o trase mai aproape, să o îmbrățișeze. Ruby nu se împotrivi, deși în sinea ei urla. Îi simți buzele căutându-și calea către urechea ei.

— Cine are răbdare, va avea parte numai de lucruri bune, îi șopti el la ureche.

În ochii lui Ruby se iviră lacrimi. Îi simțea, lipit de ea, membrul excitat. Ar fi vrut să se afle oriunde, numai aici, lângă el, nu. Când se dezlipi de ea, Ruby își șterse iute ochii – nu voia să se piardă cu firea și să rateze totul.

— Noapte bună, îi spuse el și se îndreptă către ușă. Și mulțumesc.

Ruby rămase încremenită, până când ieși el. Mai stătu așa vreo cinci minute, până când putu fi sigură că într-adevăr plecase – cu zâmbetul înghețat pe buze, pretinzând că e fata cuminte pe care și-o dorea el, în ciuda faptului că tremura ca varga.

61.

Se duse grăbit direct în dormitor, încuie ușa în urma lui și se trânti pe pat. Își desfăcu fermoarul de la pantaloni și își strecură mâna înăuntru. Senzația pielii pe piele îl înfioră.

Știa că n-ar fi trebuit să cedeze, dar în seara aceea nu se mai putea împotrivi. Se întorsese acasă atât de abătut, ros de îndoieli și temeri, încât seara aia îl găsise total nepregătit. Se așteptase la sfidare, jignire și batjocură, dar găsise supunere și amabilitate.

Era o neghiobie să creadă că Summer avea să-l iubească din nou? Totul fusese atât de dificil și supărător, dar acum părea că Summer schimbase placa. Chiar își *dorea* să fie cu el și compania lui îi făcea plăcere. Iar în seara aceea reacționase într-o manieră care îl surprinsese și însufleți se. Se simțise atât de excitat în prezența ei, încât îi venise să se culce cu ea chiar acolo, chiar în clipa aceea.

În mod normal reușea să-și stăpânească impulsurile. Nu și atunci. Ejaculă rapid și violent. După care, stând întins pe pat, se simți fericit, dar în mod ciudat nesatisfăcut. Trecuse atâta timp de când își îngăduise să se descarce, cel puțin în imaginație – atât de mult se temea de o dezamăgire definitivă – dar acum nici măcar asta nu-i satisfăcea nevoile. Gândul că Summer s-ar fi putut întoarce în

sfârșit la el îi intensifica dorința de a fi cu ea. Nu voia s-o grăbească – mai făcuse el greșeala asta – dar sentimentele îi dădeau ghes. Zilele negre se apropiau de final, izbăvirea lui nu mai era departe și totul îl mâna să acționeze.

Curând, așteptarea avea să ia sfârșit. Curând, dragostea lor avea să fie reală.

62.

Alison Sprackling stătea în camera fiicei ei și privea pe fereastră. Se ducea frecvent acolo, de îndată ce toți ceilalți din casă adormeau. Oare *ea* dormise de când dispăruse Ruby? Probabil că da, altfel n-ar mai fi fost capabilă să funcționeze, dar, oricum, nu se simțea odihnită. Cu Jonathan era la fel, toată noaptea se-ntorcea de pe-o parte pe alta, dar asta nu era o consolare. De la o vreme, parcă vorbeau tot mai rar unul cu celălalt.

Alison se așează pe patul lui Ruby și deschise sertarele noptierei. Știa că era o priveliște jalnică, așa cum ședea acolo, pe vechea plapumă John Lewis, și scotocea prin sertare pe care odinioară i se interzisese să le deschidă, dar ce altceva ar fi putut face? Răscolise de trei, dacă nu chiar de patru ori toate lucrurile lui Ruby, în căutarea unui indiciu cât de mic despre locul în care s-ar fi putut afla ea acum – scormonise în cutii de pantofi pline cu scrisori vechi, bonuri de casă puse la păstrare, hârtii vechi de la școală – dar în zadar. Pentru ea, Ruby rămânea un mister.

Știa că în custodia poliției nu se mai afla niciun suspect. Un val scurt de optimism o cuprinsese atunci când îl interogaseră pe zugravul acela, dar se dovedise a fi o pistă falsă. Cât îi mai blestemase când aflase! Jonathan o avertizase să nu-și facă speranțe prea mari, dar Alison derulase deja în minte scenariul. O anchetă fulger, o arestare rapidă și Ruby avea să se întoarcă acasă, teafără și nevătămată.

Adevărul era că nu mai prea existau persoane pe care să se poată da vina și asta era ceea ce o exaspera pe Alison. Pe Shanelle o exoneraseră de orice implicare, la fel și pe tipul acela și, în ciuda căutărilor disperate ale lui Alison, nu se mai ivise nimeni. Se spunea că, în astfel de situații, era deseori vinovat un membru de familie, dar în cazul lor era imposibil, nu? Alison îi contactase pe foștii iubiți și colegi de școală ai lui Ruby, dar toți încercaseră un sentiment de jenă, se arătaseră surprinși și, din câte își dădea ea seama, nu aveau nicio vină.

Atunci cine? Cine ar face una ca asta? Alison bănuia că răspunsul era simplu și evident – nu credea în baubau sau în străini care ademenesc fetițe cu bomboane, dar situația rămânea misterioasă și deprimantă. Se opri din scormonit și se ghemui pe pat. Mirosul pernei fu suficient pentru a o face să izbucnească în plâns. Era mirosul parfumului lui Ruby. În sinea ei, Alison dezaprobase

întotdeauna gustul lui Ruby în materie de parfumuri – era unul care purta numele unei vedete și care nu valora doi bani, dar costa o avere – dar acum era un miros drag. Era mirosul fetei *ei.* Alison își îngropă fața în pernă și plânse în tăcere. O aștepta încă o noapte nedormită, dar măcar de data aceea nu avea să se mai simtă exasperant de singură.

63.

Încă nu se crăpase de ziuă și străzile erau cufundate în întuneric și pustii. Se făcea economie din pricina recesiunii și asta însemna că luminile de pe străzi se stingeau după miezul nopții; drept urmare, orașul Southampton părea abandonat și amenințător în ultimele ceasuri ale nopții. În mod ciudat, lui Helen îi plăcea așa și se simțea bine, învăluită de această mantie de anonimitate. Acum, când străbătea străzile pe motocicletă, se simțea relaxată și nestingherită – în pofida orei. Și a tot ceea ce o aștepta.

În scurt timp, ieși pe șoseaua de centură, apoi pe autostradă și se îndreptă către nord. Trecu pe lângă Londra, apoi ocoli Northampton și o luă în direcția unui sat aflat în vestul orașului. Bugbrooke era un vechi sat normand, locuit acum de familii tinere și angajați ieșiți la pensie – un sat cu o atmosferă plăcută, relaxată și prietenoasă.

Georges Avenue tocmai se trezea, când Helen își parcă motocicleta vizavi de numărul 82. Draperiile de la ferestre erau încă trase, dar pretutindeni în jur oamenii treziți cu noaptea-n cap porneau către serviciile lor – își puneau camionetele în mișcare și sorbeau cafea din termosuri, în așteptarea unei zile lungi de muncă. Helen se uita la ei cum pleacă, știind că e privită cu curiozitate, perfect conștientă de faptul că, așa cum stătea sprijinită de motocicleta ei Kawasaki, îmbrăcată în costum de piele, atrăgea atenția ca un cal breaz.

Nu trebui să aștepte mult. Bănuise că inspectorul Marsh avea să lucreze în tura de dimineață și că urma să plece de acasă în jurul orei 7, nu înainte de a-și săruta soția de rămas-bun. Helen îl privi și așteptă până când bărbatul își descuie mașina, pentru a trece apoi la atac.

— Inspector Marsh? întrebă Helen și, când acesta ridică privirea, îi arătă legitimația. Inspector Grace, poliția din Hampshire. Putem sta puțin de vorbă?

•

— De unde știți unde locuiesc?

— Muncă de detectiv, Tom. Vă pot spune Tom?

Stăteau acum alături în mașină. Marsh nu spuse nici da, nici ba, așa că Helen continuă.

— Contul dumneavoastră de Facebook conține mai multe informații decât s-ar cuveni.

Marsh nu răspunse nimic, acceptând obiecția cu un mormăit.

— Îmi cer scuze pentru acțiunea asta de capă și spadă, continuă Helen, dar voiam să stăm puțin de vorbă și nu o puteam face pe cale oficială, dată fiind natura cererii mele.

Tom Marsh se uită la ea nedumerit.

— Știu că sunteți implicat în acțiuni sub acoperire și nu vă cer să vă trădați promisiunile făcute sau să vă puneți în pericol operațiunile, dar aveți un informator despre care aș dori să aflu mai multe.

— Robert Stonehill, spuse Marsh calm.

— Văd că știți cine sunt eu și cine este el. Și aș dori să știu dacă a lucrat cu dumneavoastră.

Marsh își băgă mâna în buzunar, scoase la iveală un pachet de țigări și-și aprinse una. Era evident că stătea în cumpănă dacă să-i spună interlocutoarei sale să se care s-au nu. Pe de altă parte, în timp ce-i studia chipul, Helen își spuse că era un om cu familie și poate nu chiar neînțelegător față de situația ei disperată.

— Nu vă pot da nume sau detalii, având în vedere că este o operațiune în curs de desfășurare. Dar e vorba despre droguri, înțelegeți? Din câte-mi dau eu seama, Stonehill a picat aici ca din lună, fără să aibă vreun plan. A nimerit printre niște tipi de pe cealaltă parte a baricadei și, la scurt timp, s-a trezit făcând comisioane pentru ei. Un pic de trafic și chestii de genul ăsta – bandele de pe-aici sunt mereu în căutare de carne proaspătă de tun, care să-și asume riscurile de care ei se feresc. S-a dovedit priceput – n-a prea atras atenția până acum. Și a câștigat încrederea câtorva intermediari, ba chiar s-a și întâlnit cu câțiva dintre furnizorii cei mari.

— Cei care vă interesează pe dumneavoastră.

— Exact.

— Și cum îl plăteau pe Robert? Cu bani gheață? Cu droguri?

— De obicei cu bani. Mai umblă și el cu droguri, dar nu-i atât de pasionat.

— Și îl plătiți și dumneavoastră?

Marsh zâmbi și privi afară, prin geamul lateral. Nu avea de gând să-i spună.

— Mai lucrează pentru dumneavoastră? întrebă Helen.

— Îmi pare rău, nu vă pot spune…

— Bine, dar mai e în Northampton?

Urmă o lungă pauză, în timpul căreia Marsh chibzui dacă să zică ceva sau nu. După care răspunse:

— Nu ați aflat de la mine și nici nu v-ați întâlnit vreodată cu mine, dar… da, încă e aici. Folosește numele Mark Dolman.

— Aveți idee unde locuiește?

— Undeva în Thorplands. Nu știu sigur. Thorplands e…

— Știu unde e, se grăbi Helen să intervină, bucuroasă să i-o ia lui Marsh măcar o dată înainte.

Era un chin. Să știe că Robert e în Northampton, dar să nu știe exact unde.

— Dar dumneavoastră unde vă întâlniți cu el?

— Nu, răspunse Marsh tăios.

— Poftim?

— Știu ce vreți să mă întrebați și îmi pare rău, dar răspunsul este nu.

— Haideți, Tom. Puneți-vă în situația mea…

— Vă-nțeleg – chiar vă-nțeleg. Dar n-am de gând să pun în pericol, de dragul dumneavoastră, o investigație de un an de zile. V-am spus deja destule – prea multe – și acum, cu voia dumneavoastră, aș dori să plec, în regulă?

O spusese cu un ton ferm și definitiv, astfel încât Helen îi mulțumi și coborî, rămânând să privească în urma automobilului său Ford C-Max, care se pierdu în zare. Se simțea dezamăgită, deși Marsh fusese pe atât de cooperant pe cât putuse ea spera să fie. Habar n-avea când se întâlnise el ultima dată cu Robert sau în ce stare se găsea nepotul ei. Nu avea nici măcar o adresă. Totuși, avea, în sfârșit, câteva piese ale puzzle-ului. Nu erau suficiente – dar pentru moment trebuia să se descurce cu ele.

•••

Conducându-și motocicleta pe drumul de întoarcere la Southampton, Helen își storcea creierii cum să procedeze în continuare. Ca întotdeauna, viața ei era un număr riscant de echilibristică. Prioritatea ei numărul unu trebuia să rămână Ruby Sprackling – cumva, undeva trebuia găsită o breșă care să-i conducă la ea – dar mai era și Robert care o preocupa. Chiar dacă ar fi fost nevoită să muncească non-stop, trebuia să se ocupe de ambele cazuri. Măcar ca să nu-și piardă mințile.

Încă absorbită de gândurile acelea, Helen observă deodată în oglinda laterală un automobil mic, de culoare închisă. Tocmai ajunsese la periferia Southampton-ului și se îndrepta spre spital, când îl zări la distanță de câteva mașini în urma ei. Numărul de înmatriculare – care se încheia cu EKO – îi părea cunoscut. Își imagina doar sau chiar văzuse același automobil urmărind-o pe M1 de la Northampton? Mărind viteza, făcu un viraj brusc la stânga, apoi încă unul tot la stânga, răsucind maneta de accelerație, pentru a înconjura rapid blocul de clădiri și a ieși din nou în drumul principal la distanță de vreo sută de metri de unde se aflase înainte.

Automobilul dispăruse. Nu-l mai văzu nici pe drumul principal, nici pe vreuna din străzile laterale. Își închipuise totul? Sau chiar era cineva interesat de mișcările ei? Alungându-și neliniștea, Helen urmă indicatorul și ieși din șoseaua principală în direcția secției centrale de poliție din Southampton.

64.

Sanderson se repezi la Helen, de îndată ce aceasta intră în centrul de comandă. Câteva clipe mai târziu se aflau în biroul ei, cu jaluzelele coborâte și ușa închisă bine.

— Îmi cer scuze pentru dramatismul ieftin, spuse Sanderson referindu-se la jaluzelele coborâte. Dar m-am gândit că ar fi bine să vezi asta.

Îi împinse peste masă un dosar care conținea patru coli – fiecare coală avea atașată în colțul din dreapta sus fotografia unei femei.

— Am petrecut ultimele douăzeci și patru de ore examinând registrele locale ale persoanelor dispărute și contactând instituțiile relevante. Și am găsit patru variante posibile.

Helen păstră o expresie neutră, dar numărul acela nu-i plăcea deloc.

— Toate seamănă între ele – păr negru, ochi albaștri – toate locuiesc singure, au venituri mici și sunt date dispărute de ceva vreme. Două dintre ele – Anna Styles și Debby Meeks – par să fi dispărut cu totul, n-au mai dat niciun semn. Celelalte două – Roisin Murphy și Isobel Lansley – mai trimit ocazional câte un SMS sau tweet.

— Cât de ocazional?

— Nu foarte des, dar întotdeauna la aceleași ore.

— Pentru ca imediat după aceea telefoanele lor să nu mai emită semnal?

— Exact, spuse Sanderson și dădu din cap, având acum o mină sumbră.

— Orele coincid cu cele ale mesajelor „trimise” de Ruby și Pippa?

— Da. În totalitate.

Helen se uită la fotografii. Roisin era o mamă singură, plină de piercinguri, cu trăsături aspre, dar niște ochi spectaculoși, albastru acvamarin. Isobel era alt gen. Și ochii ei erau impresionanți, dar se ascundeau în spatele unui breton negru, lung. Isobel își ferea privirea, de parcă nu și-ar fi dorit să fie fotografiată. Când înțelese că s-ar putea să privească fețele unor femei moarte deja, Helen expiră profund și prelung.

În clipa următoare era în picioare și se îndrepta spre ușă.

— Îmi asum întreaga răspundere pentru urmărirea acestei piste, spuse peste umăr.

Nu mai era timp de pierdut, nu mai era timp de șovăit, Helen știa exact ce trebuia să facă.

65.

Bărbatul stătea deja pe marginea patului când se trezi ea. Ruby se ridică brusc în capul oaselor, înnebunită de spaimă să-l descopere holbându-se la ea.

— N-ai dormit prea bine, spuse el cu compasiune.

Avea dreptate. Ruby petrecuse o noapte albă, ţinută trează de speranţă, dar şi de frică. O obseda gândul că temnicerul ei o dorea fără doar şi poate.

— Mi-a fost frig, minţi Ruby şi se înveli mai bine cu cearşaful.

— O să-ţi mai aduc nişte pături, spuse el, şi o să încerc să-ţi fac astăzi rost şi de cărţile alea.

— Mulţumesc, răspunse ea şi primi în schimb un zâmbet. Dacă eşti drăguţ, ar mai fi ceva ce mi-ai putea aduce, continuă Ruby cu un ton cât mai firesc cu putinţă.

Pe fruntea lui apăru imediat o cută. Era suspicios? Bănuia că ceva era în neregulă?

Cu o expresie cât mai blajină cu putinţă, Ruby continuă:

— Mi-ar plăcea să mă fardez puţin. M-aş bucura tare mult dacă mi-ai putea cumpăra o perie, un ruj, un cleştişor de întors gene şi, dacă poţi, nişte ojă.

El o privi în tăcere.

— Vreau doar să arăt bine, pentru tine. Şi mă gândesc că merit asta, nu crezi?

O nouă pauză, lungă şi chinuitoare, până ce pe faţa lui se ivi un zâmbet larg.

— Ţi-a fost frică să-mi ceri lucrurile astea?

Ruby îşi privea pantofii, îngrijorată că expresia feţei ar putea s-o trădeze.

— Să nu-ţi fie frică. Nu mă deranjează când ştii ce vrei. Atunci eşti ca pe vremuri.

Se ridică în picioare.

— O să-ţi aduc ce mi-ai cerut. O să fii… o să fii frumoasă ca o zână.

Şi, acestea fiind spuse, plecă. De îndată ce ieşi, Ruby se prăbuşi iarăşi pe pat. O costase ultimul rest de stăpânire de sine pentru a-şi juca rolul, dar reuşise, aşa cum nu-şi imaginase nici în cele mai îndrăzneţe vise ale ei. Se aşteptase la mai multă suspiciune, mai multă împotrivire, dar el îi făcuse jocul.

Prima etapă a planului ei se încheiase cu bine.

66.

— E contrar regulamentului, în mama mă-sii, şi n-o să tolerez chestia asta.

Ceri Harwood nu înjura decât rareori. Pentru Helen era, în mod ciudat, o plăcere să vadă cum își pierdea șefa ei cumpătul și, în sinea ei, își promise să o provoace mai des de-acum înainte.

— Inspectorul Grace știe care e scara ierarhică, adăugă Harwood aprinsă. Știe că ar fi trebuit să vină întâi la mine.

Stephen Fisher, șeful poliției din Hampshire, dădu din cap și-și îndreptă apoi atenția către Helen.

— Nu vrei să-mi explici de ce n-ai făcut lucrul ăsta, inspector Grace?

Fiindcă Harwood mi-ar fi zis să mă duc învârtindu-mă, îi venea lui Helen să spună, dar se abținu. Hotărârea ei de a se adresa direct superiorului lui Harwood era o mutare bine calculată.

— Am mai avut această discuție cu subcomisarul Harwood și dânsa mi-a spus foarte clar care este părerea…

— Atunci de ce o mai avem încă o dată? o întrerupse Fisher.

— Fiindcă situația s-a schimbat, răspunse Helen. Investigațiile noastre…

— Investigații care nu au fost autorizate, o întrerupse Harwood.

— Investigațiile noastre au scos la iveală alte posibile victime, continuă Helen. Eu am crezut de la bun început că este posibil ca ucigașul Pippei să fie un infractor în serie și acum avem dovada că așa e.

— Dovada? întrebă Harwood cu un ton ucigător.

— Roisin Murphy și Isobel Lansley. Două tinere cu aceeași înfățișare, cu același profil, care au fost declarate dispărute cu mai bine de un an în urmă și care trimit SMS-uri și tweet-uri *la aceleași ore și din aceleași locuri* ca Ruby și, înainte, Pippa. Repartizarea geografică e lipsită de sens – Pădurea Nouă, pe urmă centrul orașului Southampton, pe urmă Brighton, pe urmă Hastings – se deplasează într-un mod atât de improbabil și întâmplător, încât singura explicație este că cineva încearcă în mod conștient să păcălească familiile tinerelor femei. Mai mult de-atât, cât de probabil este ca patru fete care nu au nicio legătură una cu alta să călătorească după aceeași schemă aparent întâmplătoare?

— Deci vrei să mai cercetezi o dată plaja? o întrerupse Fisher cu glas răspicat.

— Da. E singurul loc unde știm că a fost îngropat un cadavru și un ucigaș în serie acționează după un anumit tipar. Este un loc discret, izolat, de unde se șterg în mod regulat urmele de suprafață, urmele de pași etc. Locul ideal pentru ceea ce urmărește el și ar fi fraier să nu-l mai folosească o dată.

— El? Văd că vorbești despre un „el”. Cine este el? O zici ca și cum l-ai cunoaște.

— Încă nu avem nimic concret…

— Dar ne ceri să închidem o plajă publică, să ne epuizăm resursele răscolind porțiuni largi din ea și să stârnim, drept urmare, un nemaipomenit val de îngrijorare publică și publicitate negativă. Toate acestea fiindcă așa îți spune ție intuiția.

— Fiindcă el comite infracțiunile după un anumit tipar. Șansele ca el să nu mai fi încercat să răpească și alte fete, între Pippa și Ruby, sunt practic egale cu zero – iar Roisin și Isobel corespund exact profilului.

— Mai avem nevoie de timp, Stephen, interveni Harwood și se întoarse cu fața către șeful ei. Să cercetăm întâi circumstanțele în care au dispărut fetele și după aceea vedem noi…

— Am cercetat deja, ripostă Helen cu un ton agresiv. Roisin avea un copil de un an, când a fost declarată dispărută. A postat un tweet în care spunea că nu mai făcea față responsabilităților de mamă și e adevărat că *a avut* uneori dificultăți, însă familia ei este pe deplin convinsă că nu și-ar fi abandonat în ruptul capului de bunăvoie copilul. De doi ani o tot caută. Au apelat la poliție, la Registrul persoanelor dispărute, la asociații caritabile. Au angajat și un detectiv particular – niciunul dintre „indiciile" pe care le oferă tweet-urile ei nu a dus nicăieri. Pur și simplu n-a mai fost văzută nicăieri de când a dispărut, *acum mai bine de doi ani.*

— Chiar și așa, investigațiile unei familii nu pot substitui o anchetă a poliției, răspunse prompt Harwood. Haideți să urmărim această pistă într-un mod sistematic și cumpătat și să vedem dacă „bănuielile" astea dau roade. Dacă ne repezim să declanșăm o vastă operațiune de căutare, chiar riscăm să ne facem de tot râsul.

Amândouă spuseseră ce avuseseră de spus. Fisher le privi, cântărindu-și în gând opțiunile. Pe Harwood el o numise în funcție și deocamdată nu avusese decât de profitat de pe urma ei. De aceea se miră Helen, când îl auzi spunând:

— Ai o zi la dispoziție, Helen, să cercetați plaja. Profită din plin de ea.

67.

Vânzătoarea din Boots îi puse cumpărăturile într-o pungă de plastic și-i luă banii fără să ridice măcar o singură dată privirea spre el. Cât umblase prin magazin, îl apucase la un moment dat frica – oare nu-l privesc oamenii bănuitor pe un bărbat cu un coș plin de cosmetice? Ziarul local încă mai scria despre cazul Pippei Briers, îndemnându-și cititorii să fie atenți la orice activitate suspectă care ar fi putut conduce la ucigaș. Ba chiar publicaseră un „profil" detaliat al infractorului, cu date probabile despre rasa, mediul social, limbajul non-verbal și psihologia acestuia. Era o tâmpenie, bineînțeles, dar unele lucruri le nimeriseră și asta îl cam îngrijora. Își pregătise așadar, ca acoperire, o întreagă poveste – își pusese și o verighetă veche și zgâriată pe degetul inelar, ca să pară un soț și un părinte serios – dar măsurile lui de precauție se dovediseră în cele din urmă total inutile. Ca majoritatea oamenilor tineri, vânzătoarea din Boots nu era interesată decât de sine – de îndată ce termină cu el, își scoase cu un gest apatic telefonul.

Văzând-o pe fată cum își verifică mesajele, își aminti că scăpase din vedere o sarcină importantă. De obicei se ducea undeva cu trenul sau autobuzul, înainte de a merge la muncă – se gândise la Bournemouth de data aceea – pentru a trimite rapid niște SMS-uri și tweet-uri și a se întoarce apoi, cu același tren, la Southampton. Era o metodă bună să păcălească lumea și nici nu-i lua prea mult din ziua lui de muncă.

Dar fiindcă în ziua aceea trecuse pe la Boots într-o pauză de prânz prelungită, nu mai avea timp și pentru asta. Căută, așadar, un loc mai retras în parcul Common și începu să trimită mesajele obișnuite. Mai demult savurase această plăcere vinovată – de a pătrunde în identitățile acestor fete și de a vorbi în numele lor – dar acum se simțea iarăși încordat. Era riscant, fără îndoială, să posteze tweet-uri dintr-un loc atât de apropiat de locul lui de muncă și asta îi răpea plăcerea micului său ritual.

„Ciudat cum îți mai trage viața înc-un șut când ești deja jos. Încep să m-obișnuiesc", postă de pe telefonul lui Roisin. Avea întotdeauna grijă să respecte ortografia acestor fete. Lui Roisin îi plăcuse întotdeauna să se vaite, să se lase copleșită de descurajare, deci nu era ceva neobișnuit pentru ea să se plângă cât de nedreaptă era viața. Mai adăugă câteva gânduri cinice, trimise vreo două SMS-uri, apoi închise telefonul și îl strecură la loc, în geantă.

Niște voci îl făcură să ridice privirea. Două mame pălăvrăgeau în gura mare în timp ce-și împingeau cărucioarele. Speriat se dădu în spate și se ascunse mai bine printre arbuști. Așteptă până când mamele dispărură și abia apoi scoase din geantă telefonul lui Ruby. Făcu toate cele necesare, dar dispoziția lui rămase sumbră. Nu se putea elibera de sentimentul că se întâmplau lucruri importante – lucruri asupra cărora el nu avea niciun control. Înainte menținuse iluzia că fetele acelea erau în viață, având deplina convingere că nimeni nu bănuia că ar fi fost moarte. Savurase libertatea și lipsa totală de suspiciune. Însă totul se schimbase odată cu descoperirea cadavrului Pippei Briers. Acum, o vastă anchetă pentru omucidere era în desfășurare, sub conducerea inspectorului Helen Grace. Pentru prima dată în scurta lui viață, înțelegea ce înseamnă să fii vânat.

68.

Cele două femei se înfruntau din priviri, niciuna dintre ele nefiind dispusă să dea înapoi. În mod normal, Sanderson nu făcea demonstrație de forța ei, dar acum era prea furioasă ca să mai dea înapoi. Agentul Lucas era, în mod evident, în aceeași dispoziție când mârâi: „stăpânește-te, femeie".

Lui Sanderson îi venea să-i tragă una colegei ei. Fusese ideea *ei* să ceară companiilor de telefonie mobilă să-i anunțe de îndată ce emiteau semnal

telefoanele fetelor dispărute și acum, când planul se dovedise folositor, a naibii să fie ea dacă avea să se dea la o parte și s-o lase pe Lucas să preia controlul. Telefoanele reveniseră scurt la viață, undeva în sau pe lângă Common, și acum singurul lucru înțelept era să se ducă acolo cât mai repede cu putință, să interogheze martori, să facă rost de înregistrările camerelor de supraveghere, să caute orice urmă a ucigașului lor.

— Pe mine m-a însărcinat agentul-șef Fortune cu treaba asta, spunea Lucas. Mie mi-a cerut să mă ocup, dacă se ivește ceva important cât e el pe plajă.

Sanderson se pregătea să-i dea replica, dar Lucas nu terminase încă.

— Și fiecare minut pe care tu îl irosești certându-te cu mine ne scade șansele să punem mâna pe tipul ăsta și s-o aducem pe Ruby acasă teafără și nevătămată. Înțelegi treaba asta, agent Sanderson?

Lucas pronunțase dinadins cât mai rar silabele numelui lui Sanderson – pentru a-și sublinia spusele. Toți membrii echipei aveau acum privirile ațintite asupra ei și ea nu mai avea cum să continue lupta fără să pară iresponsabilă. Scârbită, Sanderson cedă și se întoarse la biroul ei.

De când extinseseră ancheta, incluzând și cazurile lui Roisin Murphy și Isobel Lansley, Sanderson fusese ocupată să compileze dosarele celor două femei, încercând să pătrundă cât mai adânc în viețile lor, pentru a verifica teoria lui Helen privitoare la răpirea lor. Făcuse progrese, dar acum răsfoia paginile fără niciun chef, spumegând încă de furie din pricina disputei avute cu Lucas. Nu-i plăcuse niciodată tipa asta carieristă și lipsită de simțul umorului, care nu se pricepea să-și ascundă ambițiile, dar în clipa aceea începea s-o urască. Un conflict de asemenea natură era inutil și contraproductiv. Risca să dezbine echipa, ceea ce ar fi putut îngreuna ancheta. Era o nesimțire din partea lui Lucas să o acuze pe ea că pune în pericol vieți, când *ea,* Lucas, era persoana al cărei orgoliu s-ar fi putut dovedi costisitor.

Sanderson se apucă din nou de treabă, silindu-se să nu se mai gândească la cum s-o pedepsească pe Lucas, ci la sarcina importantă pe care o avea de îndeplinit. Nu putea lăsa mânia sau ciuda să-i pericliteze munca de polițist – n-ar fi fost corect față de Ruby sau Pippa. Continuă așadar să răsfoiască dosarele, comparând cu asiduitate viața lui Roisin – o mamă singură, de origine anglo-irlandeză, care trăia din ajutorul social într-o mică locuință din Brokenford – cu cea a lui Isobel Lansley, studentă la Universitatea din Southampton, despre care nu știau mai nimic. Avea prieteni puțini, bani puțini, nu avea serviciu și nici hobby-uri. Tot ce știau despre ea era că locuia într-o garsonieră în…

Sanderson se opri brusc, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Mai verifică o dată detaliile și dădu grăbită paginile înapoi în dosarul lui Roisin, căutând însemnarea relevantă. O găsi curând. Descoperirea îi tăie lui Sanderson respirația.

În sfârșit aveau piesa care le trebuia.

69.

Cele trei siluete stăteau singure în bătaia vântului care vuia dinspre Solent. Helen stătea într-o parte a trioului, Harwood în cealaltă, iar la mijloc se afla, stingher, agentul-șef Fortune. De când sosiseră pe plajă, cele două femei abia dacă schimbaseră un cuvânt, iar atmosfera era încordată. Helen avea sentimentul că Lloyd s-ar fi aflat bucuros oriunde altundeva, numai aici nu, dar – ghinionul lui. Era o operațiune prea importantă pentru ca ea să se lipsească de mâna ei dreaptă.

La sosire găsiseră plaja pustie, deci nu fusese greu să o închidă. Având la dispoziție un interval de timp destul de scurt, Helen mobilizase toate resursele, convocase vreo doisprezece polițiști de la Ordine, astfel încât reușiseră să delimiteze rapid plaja cu bandă de protecție și să instaleze toate indicatoarele necesare de avertizare a publicului. În ziua aceea, nimeni nu avea să înoate de pe plaja aia.

De la poliția din Kent reușiseră să obțină o echipă specială de căutare, care sosise la Carsholt în mai puțin de două ceasuri – Helen insistase asupra caracterului urgent al situației. Acum își vedeau de treabă, examinând vasta suprafață de nisip cu detectoare de metal, câini antrenați pentru găsirea cadavrelor și radare subterane, în căutarea oricărui indiciu care ar fi putut semnala că acolo erau îngropate sau aruncate resturi omenești. Din vuietul vântului nu se distingea decât rareori bipul vreunui detector de metal.

Plaja arăta cu totul altfel decât ultima oară când se aflase Helen acolo. Când o găsiseră pe Pippa, vremea fusese splendidă, în mod cu totul nepotrivit, iar criminaliștii își făcuseră munca minuțioasă de cercetare în bătaia soarelui. În ziua aceea, soarele dispăruse în spatele unor nori cenușii amenințători, lipsind locul de căldura și voioșia sa. Chiar și marea părea să participe la spectacol, izbindu-și dezlănțuită valurile de mai.

Agentul-șef Fortune aruncă o privire discretă pe ceas.

— Câte ore mai avem lumină? îl întrebă Helen.

— Vreo șapte, răspunse el iute.

Vorbea precipitat, cu glasul pătruns de neliniștea unui om care era slugă la doi stăpâni.

— Șapte ore și putem pune capăt acestei farse, se amestecă în vorbă Harwood. Ai de gând să rămâi aici toată ziua, inspector Grace? Sau ai, ca polițistă, și lucruri mai serioase de făcut?

— O să rămân cât e nevoie, răspunse Helen calm.

Nu avea de gând să se facă de râs ciondănindu-se cu Harwood în prezența unui polițist cu grad inferior.

— Oricum nu avem foarte mult timp la dispoziție.

Harwood nu mai spuse nimic, așa că Helen profită de ocazie și se îndreptă spre marginea apei. Odată ajunsă acolo se întoarse și cuprinse dintr-o privire plaja Carsholt. Harwood și Fortune stăteau liniștiți de vorbă – mai relaxați acum, după ce Helen îi lăsase singuri – spre deosebire de echipa din Kent, care împărțise plaja în careuri și examina acum fiecare centimetru pătrat.

Privindu-i cum muncesc cu răbdare și perseverență, Helen se simțea tot mai încordată.

Se pripise oare când dispusese să fie cercetată plaja? Nu se bucura de prea multă încredere din partea șefului poliției Fisher, iar din partea lui Harwood se bucura de și mai puțină, astfel încât ulterior, pe parcursul anchetei, avea să-i fie greu să mai solicite resurse suplimentare, dacă în momentul acela căutarea avea să se dovedească zadarnică. Helen se dojeni în sinea ei pentru nerăbdarea care o caracteriza. Era ca o obsesie dorința aceea a ei de a vâna indicii, de a descoperi întreaga poveste, de a afla ce se întâmplase. Când se implica într-o anchetă cu un caracter atât de amplu și urgent, cu greu își mai putea abate gândurile de la ea, verificându-și și reverificându-și tot mereu supozițiile, încercând să vadă dacă nu exista ceva ce s-ar fi putut face mai bine sau mai repede. De dormit nu prea apuca să doarmă și să se relaxeze îi era aproape imposibil, dar așa trebuia să fie. Când optai pentru această profesie nu o făceai pentru a avea o viață ușoară – o făceai pentru că voiai să realizezi ceva.

Helen se trezi din reverie când observă că o parte din echipa specială își întrerupsese căutarea. Acum nu mai căutau, ci săpau. Helen străbătu în fugă suprafața de nisip și ajunse lângă cei patru polițiști chiar înaintea lui Fortune. Fețele lor spuneau totul.

— Am găsit ceva.

70.

Sub pătura de nori cenușii, parcul Common din Southampton părea un loc mohorât și sinistru. Locul ideal pentru peregrinările unui ucigaș, gândi agentul Lucas. Se mutase recent la Southampton și nu cunoștea încă foarte bine orașul, așa că luase cu ea atâția polițiști de la Ordine câți putuse. Tipi ca lumea, corecți, care cunoșteau fiecare centimetru pătrat din parc și care o puteau îndruma.

Se răspândiră și se apucară de treabă, oprind oameni care își făceau alergarea zilnică, mame, oameni de afaceri, ba până și pe angajații de la Spații Verzi, care tundeau iarba, întrebându-i ce făceau acolo și pe cine văzuseră în dimineața aceea în Common. Cei mai mulți dintre ei se arătau mirați de întrebările lor, alții, taciturni și suspicioși, se temeau să nu fie amestecați în ceva ce nu-i privea. Se

osteneau probabil degeaba – atâția oameni umblau prin Common pe parcursul unei zile. Și totuși, el era undeva pe aici.

Telefoanele se treziseră la viață cu mai puțin de patruzeci și cinci de minute în urmă. Dacă Lucas n-ar fi trebuit s-o pună la punct pe Sanderson, ar fi ajuns aici mai devreme, dar chiar și așa era mulțumită de promptitudinea cu care reacționaseră. Avea acum cu ea șase polițiști de la Departamentul de Investigații Criminale, plus cincisprezece de la Ordine, care cercetau fiecare centimetru pătrat din Common. Poate aveau noroc, poate nu. Dar ceva îi spunea ei că ziua aceea era o zi norocoasă.

Ea însăși se abătuse acum de pe drumul bătătorit, îndepărtându-se de restul echipei și pătrunzând în desișul din apropiere de Wildlife Centre. Era un loc de o frumusețe stranie, în pofida cerului cenușiu care încadra pădurea. Erau copaci bătrâni, cu frunzișuri dese și crengile atârnând. Și roiau de păsări care se chemau unele pe celelalte, în timp ce Lucas își croia atent calea în adâncul pădurii.

Trosc.

Lucas îngheță, cu simțurile în alertă. Privi în jur, dar nu zări nimic.

— Poliția. Cine-i acolo?

Nimic. O tăcere care părea că va dura veșnic, apoi:

Trosc. Trosc. Trosc. De unde veneau sunetele? Lucas își încordă auzul, dar, nefiind în stare să localizeze sursa zgomotului, luă o decizie spontană și se năpusti în desișul din dreapta ei.

Și iată-l. O siluetă țâșni. El produsese trosnetele acelea, când încercase s-o șteargă discret de acolo, dar acum fugea mâncând pământul. Lucas se repezi după el, mărind viteza și sărind peste trunchiurile căzute la sol. Fusese întotdeauna o alergătoare bună și avea nevoie de tot talentul ei acum când fugarul, dornic să scape de urmărire, țâșnea cu eleganță pe sub crengi și pe după tufișuri. Cunoștea pădurea mult mai bine decât ea, astfel încât, în vreme ce el părea să alunece lin printre copaci, ea era biciuită de crengi și ghimpi care-i zgâriau pielea de pe față și de pe brațe. Dar pădurea începea să se rărească și Lucas întrevăzu o șansă.

Tăie colțul pădurii și mai mări puțin viteza. Miza pe faptul că bărbatul pe care-l urmărea va prefera s-o ia la stânga, ieșind de la adăpostul pădurii și îndreptându-se către centrul aglomerat al orașului, decât să riște să fie prins pe suprafața deschisă a parcului Common.

Bărbatul ieși în fugă din pădure, făcu un viraj brusc la stânga și goni către ieșirea din parc. Bum! Lucas îl doborî, cuprinzându-i picioarele cu brațele și trântindu-l cu toată forța pe aleea de beton. Apoi se ridică iute și îl trase și pe el în sus, lipindu-l de panoul de informare al parcului. Când îi veniră în ajutor și ceilalți polițiști, bărbatul era deja în cătușe și supus.

Pulsul lui Lucas o luase razna, dar triumful ei fu de scurtă durată. „Bărbatul" pe care-l urmărise se dovedi a avea șaisprezece ani. Un adolescent cu o

predilecție pentru droguri slabe și cu două pungi de canabis, de dimensiuni respectabile, în buzunar. Un lucru îi lipsea însă, după cum descoperiră curând: un telefon mobil.

Înjurând, Lucas îl încredință polițiștilor de la Ordine și își reluă căutarea. Alte douăzeci de minute trecură și deveni limpede că, dacă nu cumva simțea o dorință patologică de a fi prins, ucigașul lor ștersese de mult putina.

71.

Helen stătea la marginea gropii, în vreme ce echipa continua să sape. Radarul lor subteran detectase două forme voluminoase, îngropate adânc în nisip, la o aruncătură de băț una de cealaltă. Tot corpul lui Helen era încordat. Spera să se înșele, dar se temea că dăduseră peste ceea ce căutaseră.

— E o femeie tânără.

Cuvintele fuseseră rostite cu simplitate, dar îi afectară pe toți cei care le auziseră. Există lucruri cu care nu te obișnuiești niciodată și pierderea unei vieți tinere este deosebit de tulburătoare. Helen coborî în groapă, atentă să nu deranjeze munca echipei și să nu calce pe potențiale probe. La fel ca în cazul Pippei, nisipul rece conservase foarte bine corpul pus acolo la păstrare. Avea ușoare urme de descompunere și tânăra femeie arăta ca și cum s-ar fi întins să doarmă la un metru și douăzeci de centimetri adâncime sub pământ. Era ciudat ca un om care sfârșise în circumstanțe atât de cumplite să aibă o expresie atât de pașnică.

Folosindu-se de pensule și instrumente de mare finețe, echipa curățase acum fața tinerei și părul negru, umed, care o încadra. Helen o studie îndeaproape. În nara dreaptă se vedeau două găurele, dar, la fel ca în cazul Pippei, orice podoabă fusese îndepărtată. Dispăruse, de asemenea, orice urmă de machiaj pe care poate îl avusese, umezeala și mișcarea nisipului curățându-i tinerei temeinic fața. Chipul ei era de o simplitate aspră, trăsăturile exprimau demnitate și francheță. Era frumos, dar într-un mod apăsător. Helen văzuse fotografiile, citise dosarul și, privind acum acest chip, nu avea nicio îndoială că privea rămășițele trupești ale lui Roisin Murphy.

Helen ar fi vrut să o lase deocamdată pe Roisin. Restul echipei se afla în celălalt loc, cam la douăzeci de metri distanță, unde dezgropa a doua formă detectată, și era important să stabilească cât mai curând posibil dacă era vorba despre cealaltă fată dispărută – Isobel Lansley. Dar ceva o ținea pe loc. E ciudat cât de legat te poți simți de o persoană cu care nu te-ai întâlnit niciodată, a cărei viață a fost curmată cu luni, ba poate chiar cu ani în urmă. Dar Helen nu era singura care nu voia s-o abandoneze pe sărmana fată, acum când o găsiseră.

Familia ei o căuta de atâta vreme, sperând, împotriva oricărei evidențe, că era bine, întrebându-se dacă Roisin avea să se mai întoarcă vreodată la băiețelul ei. Acum incertitudinea se risipise – nu aveau s-o mai revadă vreodată pe fiica, mama și prietena lor plină de vervă, zvăpăiată. Persoanele apropiate o decepționaseră, viața o înșelase cu cruzime și acum – deși nu se mai putea face nimic pentru ea – părea greșit să o abandoneze.

Era lipsit de sens, dar nimeni nu voia să se îndepărteze de groapă înainte de a o elibera pe tânără din mormântul ei. Felul în care echipa îi scotea din nisip umerii și brațele părea cumva tandru. Era limpede că o făceau pentru a nu distruge probele și locul, dar era pe undeva și înduioșător, un act de bunătate la capătul unei vieți scurte, curmate cu brutalitate. Helen își notă în gând să mulțumească mai târziu echipei pentru profesionalismul și atenția de care dăduse dovadă.

Mintea ei derula deja înainte, căutând cuvintele cu care să transmită familiei lui Roisin cumplita veste, dar ceea ce se înfățișă brusc privirii ei alungă acele gânduri. Umărul și brațul stâng fuseseră deja complet dezvelite și ceea ce văzu Helen făcu să-i înghețe sângele în vine.

De pe umărul gol și alb o privea mândră o mică mierlă albastră tatuată.

72.

Ruby își privi imaginea, dar văzu un chip străin care se uita la ea. Dat fiind faptul că relația lor se îmbunătățise, Ruby își convinsese răpitorul să lase luminile aprinse în timpul zilei și mersese chiar mai departe, încercându-și norocul și cerându-i o oglindă. O refuzase, bineînțeles – nu avea de gând să-i pună la dispoziție o bucată de sticlă sau orice putea fi transformat într-o armă.

Dar, pentru a-i face pe plac, găsise două bucăți de folie reflectorizantă și îi fabricase din ele un soi de oglindă. Nu-i trebuiseră decât câteva minute pentru a găsi sus, în casă, folia aceasta, ceea ce pe Ruby o făcu să se întrebe cu ce se ocupa el. Folia se folosea la fabricarea baloanelor acelora argintii, strălucitoare, care se umpleau cu heliu – avea de-a face cu copii? Lucra într-un magazin de cadouri?

Alungându-și acele gânduri din minte, Ruby rămase să se privească în „oglindă”. Slăbise deja, frica și mâncarea prea puțină făcând kilogramele să se topească cu repeziciune. Își vedea acum coastele – toate – iar brațele erau și ele uscățive. Ruby se întrebă cât avea să mai poată supraviețui în locul acela și, nu pentru întâia oară, se lăsă absorbită de viziuni ale unei posibile evadări. Trupul costeliv și fața suptă îi cereau să treacă la acțiune. Începuse să semene cu copiii aceia sărmani, pe care îi vezi în apelurile la caritate.

Își făcuse deja un plan și în seara aceea avea să vadă dacă el mușca momeala. Așteptarea era cumplită. Îi făcuse rost de cele trebuincioase? Și, mai important chiar, dacă da, avea să-și găsească ea curajul să-și ducă planul la îndeplinire?

73.

Băgă cheia în broască și deschise ușa. După descoperirile făcute pe plajă ar fi trebuit să se întoarcă la secție – să-l informeze pe Stephen și să stea de vorbă cu Biroul de presă – dar nu mai era în stare. Avea gura uscată și o durere bubuitoare de cap și nu voia decât să se izoleze de lume pentru câtva timp.

Helen Grace o pusese iarăși în situația să se facă de râs. Ea ceruse cu insistență să nu se irosească timp și resurse cu săpatul plajei și, deși nici ea, nici Helen sau Stephen nu aveau să mai pomenească vreodată despre asta, amândoi aveau să țină minte. Pentru Helen avea să fie o confirmare a impresiei că șefa ei nu era o polițistă adevărată, ci o funcționară care-și urmărea propriile interese, dar cel mai rău era că avea să-i înrăutățească relația cu Stephen. El o cunoștea bine și o simpatiza, dar în ultima vreme ea începuse să se întrebe cui îi era el loial. Era atras de Helen? Mulți bărbați erau, în ciuda faptului că Helen era total inaccesibilă. Sau era doar sedus de statutul ei de eroină a poliției din Southampton? Helen demonstrase încă o dată că avea un simț deosebit pentru cazuri majore, care pot influența cariere. Și, dacă reușea încă o dată să aresteze un ucigaș în serie, reputația lui Stephen avea să aibă numai de profitat. Lăsând-o pe ea cu rolul de incapabilă care fusese cât pe-aci să compromită întreaga acțiune.

Ceri Harwood deschise frigiderul și luă o dușcă zdravănă de Chardonnay direct din sticlă, după care își lipi sticla rece de capul care-i bubuia. Era o senzație plăcută și brusc o cuprinse dorința să-l găsească pe Tim, să se cuibărească pe canapea cu el și să dovedească sticla. Acest gând înviorător o făcu să treacă la acțiune și să urce scările câte două odată. Tim lucra deseori de acasă și o tot pisa să vină și ea mai devreme de la serviciu, să petreacă mai mult timp împreună. Ea nu-i făcea decât rareori pe plac – cum ar fi putut, în poziția ei? – dar în ziua aceea, când o ștersese de la serviciu, gândul că avea să-l surprindă cu apariția ei bruscă o entuziasma.

Ajunsă la jumătatea ultimului șir de trepte care urca la biroul de la mansardă, se opri. În birou era liniște, dar se auzeau zgomote din altă parte. Din dormitorul lor. Îl auzea pe Tim, dar mai erau și sunete făcute de o femeie. Râsete, vorbe și altele.

Ceri încercă să se urnească din loc, dar picioarele ei înțepeniseră pe scări. Ce faci într-o astfel de situație? Îți iei discret tălpășița sau o înfrunți? I-ar fi convenit

prima variantă – Dumnezeule, cât își dorea s-o șteargă de-acolo – dar o rămășiță de orgoliu o sili să opteze pentru a doua. Adunându-și tot curajul, porni cu pași hotărâți, apăsă clanța și intră.

Deruta a fost totală de cum a intrat în încăpere. Surpriză, apoi șoc, apoi scuze panicate, în vreme ce amorezii în pielea goală se străduiau să-și găsească hainele. Tim ajunsese deja în mijlocul încăperii și încerca s-o împingă pe Ceri afară din dormitor, dar ea nici nu-l băga în seamă. Nu avea ochi decât pentru amanta lui. Femeia pe lângă care primise de-atâtea ori sarcina să se dea bine când era invitată la ei la cină. Lucy White.

Dându-l la o parte pe soțul ei, Ceri Harwood coborî cu pași împleticiți în bucătărie. Primul lucru la care se gândi au fost fetele – nu voia să asiste și ele la această scenă – așa că se pomeni trimițându-i unei alte mame un SMS în care o ruga să le ia ea pe fete de la școală. Invocă drept pretext o situație neașteptată, iar lucrul acesta o lăsă perplexă. Așa avea să fie de-acum înainte – va minți pentru a ascunde propriul sentiment de jignire și infidelitatea lui Tim? Ce *poți* să le spui copiilor într-o astfel de situație?

Ceri se așeză pe scaunul tare de bucătărie. Totul era parcă ireal. Dar când auzi cum se închide silențios ușa casei și cum țăcăne delicat tocurile lui Lucy pe scările către libertate, știu că era real. Ziua aceea începuse prost, se înrăutățise tot mai mult și se termina oribil.

Nu se mai putea aștepta la nimic decât la dezastrul total.

74.

Stăteau retrași într-un separeu din partea din spate a restaurantului, feriți de priviri indiscrete. Primul impuls al lui Helen fusese să-l cheme pe Daniel Briers la secție, dar se răzgândise. Prea puțină intimitate și prea mult formalism – îi displăceau profund pereții bej, dezolanți, ai încăperii rezervate aparținătorilor, care îi sleia, parcă, de energie și optimism pe toți cei care-i treceau pragul. Prin urmare, deși un restaurant scump era un loc neobișnuit pentru a-l pune pe Daniel la curent cu ultimele noutăți, Helen avea sentimentul că făcuse o alegere bună. Relația lor depășise deja cu mult faza formalismului uzual.

Daniel asculta atent explicațiile lui Helen privitoare la descoperirile făcute pe plajă. Îl scutise de anumite detalii – conștientă de chinurile pe care i le provoca – dar impactul mesajului ei era limpede.

— E un infractor în serie? Un… ucigaș în serie?

Daniel închise ochii când rosti aceste cuvinte.

— Noi așa credem.

— Doamne, Dumnezeule, prin câte o fi trebuit să treacă?

Daniel ridică privirea spre ea, cu o față care exprima atât suferință, cât și nevoie. Ca toate rudele aflate în asemenea situații îngrozitoare, odată ce primeau confirmarea celui mai rău lucru posibil, și Daniel sperase într-o rezolvare rapidă și o explicație clară, inteligibilă. Un incident domestic. O crimă pasională. Un accident cu fugă de la locul faptei. Dar să-ți imaginezi că fiica ta a fost victima – jucăria – unui ucigaș în serie… era prea mult pentru oricine.

— Ce le-a făcut?

Helen observă că se referea la „ele", de parcă în mintea lui cadavrele recent descoperite pe plajă nu aveau legătură cu cazul Pippei. Nu-l învinovățea pentru asta – și ea ar fi făcut la fel în situația lui – dar pentru ea era limpede că toate cele trei femei fuseseră victimele unui ucigaș prolific și experimentat. Modul în care le îngropase, atenția cu care îndepărtase toate lucrurile care ar fi dus la identificarea lor și, cel mai tulburător, tatuajul cu mierla albastră, pe care-l descoperiseră pe toate cele trei cadavre – indicau că era vorba despre același individ.

— Încă mai încercăm să aflăm, răspunse Helen, evitând orice aluzie la morgi și autopsii. Dar nu prezintă urme de violență și nici nu pare să fi existat vreo motivație sexuală…

— Atunci le-a ucis doar prin înfometare?

— Nu știu, Daniel, dar vom afla.

Daniel înregistră spusele ei, dar nu zise nimic, cu privirea ațintită asupra picioarelor sale. Helen încercă instinctiv să-și imagineze ce gândea Daniel, ce situații oribile se derulau în mintea lui – fiica lui, singură și înspăimântată, așteptând o moarte lentă, progresivă. Sperând împotriva oricărei evidențe că singura persoană care o iubea cu adevărat – tatăl ei – avea s-o salveze din acel coșmar. Oare când și-a dat seama că nu avea să mai vină nimeni după ea?

— O să pui mâna pe el, nu-i așa? rosti Daniel în cele din urmă cu glasul frânt.

— Ți-am dat cuvântul meu de onoare. Pippei i se va face dreptate.

El înălță privirea spre ea, cu ochii plini de lacrimi. Luă mâna ei în mâna lui și spuse doar atât:

— Să fii binecuvântată, Helen. Să fii binecuvântată.

75.

Își înșiră prada pe pat. Era ca o peșteră a lui Aladdin plină de cosmetice ieftine și aducea o notă de exotism și mondenitate în pivnița aceea sordidă. Nu-și putu înăbuși un sentiment de satisfacție mută. Ea îl rugase să-i aducă niște lucruri și el îi oferea mai multe decât ar fi îndrăznit ea să viseze.

Ea rânjea cu gura până la urechi. Îl ridica în slăvi, îl copleșea cu complimente. Cât de prostești păreau acum neînțelegerile și ciondănelile lor meschine. De ce-și făcuse griji? Nu trebuise decât s-o deprindă puțin cu el. Însă eforturile lui erau răsplătite și acum se desfăta cu căldura aprecierii ei.

— N-am știut sigur ce vrei, așa că ți-am cumpărat mai multe chestii. Rimel, ruj, un cleștișor pentru gene, ojă.

Era încântat de toate culorile acelea – auriul tuburilor, roșul-închis al rujurilor, rozul-țipător al ojei. Feminitatea acelor lucruri îl entuziasma și-l excita.

— Îți mulțumesc.

— Dacă-ți plac, putem să ne gândim și la alte lucruri. Niște haine noi, poate desuuri…

Ultimele cuvinte le rostise grăbit, nevrând să se arate jenat în prezența ei, înainte de a-i înșira alte articole de lux și farafastâcuri care i-ar fi putut plăcea. În tot acest timp, își simțea erecția. Gândul că ea era bucățica lui de rai, ferită de ochii lumii, era copleșitor.

Își luă rămas-bun și se grăbi să iasă. După ce încuie și zăvorî ușa masivă, se sprijini de suprafața ei metalică și îi savură răcoarea alinătoare. Trăise atâtea lucruri îngrozitoare, pătimise atâta, dar în sfârșit totul avea să fie bine. Ea era acum *a lui.*

76.

Ce dracu' făcea în fața ușii?

Ruby stătea pe pat cu corpul încordat de tensiune. Răpitorul ei închisese și încuiase ușa, de ce nu pleca de-acolo? Privirea ei era ațintită asupra ferestruicii – din clipă în clipă putea să se deschidă. Brusc, o izbi situația claustrofobică în care se găsea. O situație asupra căreia ea nu avea niciun control.

Niciun sunet, nicio mișcare. Apreciase ea oare situația greșit? Nu avea încredere în ea? Se uită la cosmeticele înșirate pe pat. Niște fleacuri ridicole, menite să împopoțoneze o realitate îngrozitoare. Crezuse că procurarea lor indica ceva – că el era dispus să-i acorde încredere – dar acum nu mai era convinsă. Plănuise totul cu prea multă acuratețe, pentru ca acum să se năruie la primul obstacol.

Apoi se auziră pași care se îndepărtau ușor. Care dispăreau, în sfârșit. Ruby rămase nemișcată. Parcă nu-i venea să creadă. Nu voia să se pripească, de teamă că el s-ar fi putut întoarce din senin.

Dar fiindcă nimic nu tulbura liniștea, se întinse rapid după cleștișorul pentru întors gene. Îl studie și-l încercă cu degetele – așa cum sperase, era o ieftinătură, nu unul profesional. Prinse cu două degete capătul curbat și începu să tragă de el,

pentru a-l desprinde. Dar nu voia să se rupă. Înjurând în sinea ei, Ruby ridică piciorul de fier al patului, îl așeză pe capătul curbat al cleștișorului, fixând acea bucățică de metal între podea și piciorul patului, și trase apoi de mânerele cleștișorului. Spre mulțumirea ei, capătul curbat se desprinse cu un zgomot sec. Ruby ridică iarăși piciorul patului, luă de acolo capătul curbat și îl apăsă cu călcâiul. La început călcă ușor, dar apoi cu tot mai multă putere pe bucățica de metal. Pe podeaua dură și prăfuită nu se auzea decât un zgomot înfundat și Ruby era, în mod ciudat, sigură că nu avea să fie surprinsă. Adrenalina o făcea nechibzuită.

Făcu o pauză și-și șterse sudoarea de pe frunte. Ridică piciorul și văzu că bucățica de metal era acum plată.

Apoi strânse de pe pat cearșafurile și pătura și scoase în cele din urmă și salteaua. Acum nu mai avea timp de pierdut. Se lăsă pe vine și examină structura patului. Era masivă, metalică – un cadru, patru picioare și o tăblie. Tăblia era prinsă de cadru cu patru șuruburi de fier. Fuseseră foarte bine strânse și deocamdată se dovediseră de neclintit, dar acum Ruby voia să le vină de hac vârând bucățica plată de metal în fanta șurubului și străduindu-se din răsputeri s-o răsucească.

Nimic. Nu ceda cu niciun chip. Ruby simți cum ochii i se umplu de lacrimi. Își mai adună o dată toate forțele. Dar după câteva secunde se dădu bătută, înjurând în gând. Oare totul fusese chiar degeaba?

Cu un ultim rest de îndârjire, Ruby se puse din nou pe treabă. Degetele ei protestau, tăiate de marginile subțiri ale capătului cleștișorului, dar ea răsucea din răsputeri. Apăsă și mai tare, simțind cum îi plesnește pielea de pe degete, și, în sfârșit, reuși. Șurubul începea să se miște. Întâi îndărătnic, apoi tot mai ușor și, la scurt timp, îl ținea în mână.

Cu unul rezolvase, mai rămâneau trei.

77.

De îndată ce-i deschise ușa, Lloyd pricepu că ceva nu era în regulă. Ceri Harwood era întotdeauna atât de îngrijită, atât de stăpână pe sine și pe situație, încât Lloyd rămase fără cuvinte. Nu o văzuse niciodată năucită și, *în mod cert,* niciodată băută. Ea dădu vina pentru faptul că i se împleticea limba pe niște tablete pe care le lua împotriva guturaiului, dar Lloyd observă că duhnea a vin.

Uitase, din câte se părea, că ar fi trebuit să se întâlnească în seara aceea, fapt care îl înfuria pe Lloyd – cum putea fi atât de arogantă? Ceri Harwood îl privi întâi cu un aer absent, ca și cum n-ar fi știut de unde să-l ia, apoi se întoarse fără un cuvânt și intră în casă. Rămas în fața ușii, cu mâna încleștată pe plic, ca un

poștaș nedorit, Lloyd se simțea ca un fraier. Ce să facă? Să intre sau să stea acolo? Îl trimisese la plimbare? Sau îl aștepta?

Lloyd păși iute înăuntru. Venise cu o treabă și după aceea avea să plece – n-avea niciun rost să zăbovească în fața ușii, unde l-ar fi putut zări careva. În partea aceea a orașului, o persoană de culoare ar fi trezit mai mult interes decât ar fi fost necesar, iar el voia să rămână, pe cât posibil, anonim.

— Ceri?

Vocea lui reverberă în casa spațioasă și bine amenajată.

— Jos, i se răspunse apatic dinăuntru.

Lloyd coborî pe o scară abruptă, în spirală, în bucătăria spațioasă de la subsol. Deși se dojeni în sinea sa pentru asta, nu se simțea deloc în largul lui aici. Nu avea nicio problemă cu oamenii bogați, care se bucurau de roadele muncii lor, dar pentru el era o situație străină. Nu avusese parte nici de lux, nici de privilegii. Și să fi avut o casă de o asemenea dimensiune, n-ar fi știut ce să facă cu ea.

— Bei ceva?

Harwood îi adresă un zâmbet acru și umplu un pahar până-n buză.

— Nu, mulțumesc – mă grăbesc.

— Aiurea, i-o întoarse Harwood și îi puse paharul în mână. Deci, ce vești avem de pe front?

Lloyd își privi paharul din mână și simți cum îl cuprinde mânia. Nu avea niciun drept să se joace așa cu el.

— Ambele cadavre au fost dezgropate și acum se află la Jim Grieves. Încă nu le-am identificat în mod oficial, dar suntem nouăzeci și nouă la sută siguri că e vorba despre Roisin Murphy și Isobel Lansley.

Harwood își goli paharul.

— Presa?

— Încă nimic, dar am închis iarăși plaja, așa că nu mai e mult și va trebui să răspundem la întrebări. Am stabilit deja o strategie cu Biroul de presă?

— Dă-le scribilor poze cu autograf ale lui Helen. Ar trebui să le fie de ajuns.

Lloyd pricepu că Harwood voia să pară nostimă, dar asta făcea situația să fie și mai absurdă. Dintr-odată, nu-și mai dorea altceva decât să plece cât mai degrabă de acolo. Habar n-avea ce provocase purtarea ei atât de neobișnuită, dar nu-i plăcea. Pentru prima dată, înțelese că Harwood poate nu era chiar atât de stăpână pe situație cum ar fi vrut să pară.

— Poftim.

Lloyd îi întinse plicul căptușit.

— Pune-l acolo, spuse Harwood și arătă către insula de bucătărie obscen de mare și cu blat de marmură, înainte de a se îndrepta iarăși către frigider.

— Ce dracu' de joc mai e și ăsta?

Furia lui Lloyd se dezlănțui în sfârșit.

— Ai idee cât de periculos e? Pentru mine? Pentru noi? Dacă te doare-n cur, de ce ai mai stârnit toată povestea asta?

Harwood rămase pe loc și se răsuci către el. Părea mai degrabă surprinsă decât jignită de cuvintele lui. Aruncă o privire spre plic și expresia feței i se îmbună. Încet, cu pași mari, porni înapoi spre el.

— Iartă-mă, Lloyd, spuse Harwood cu blândețe. O zi mai proastă ca asta n-am avut niciodată.

Părea nesigură dacă să continue sau nu. Lloyd, la rândul său, nu știa ce să spună.

— Îmi dau seama că pare ciudat. Dar îți sunt recunoscătoare pentru tot ce-ai făcut. Știu că pot conta pe tine întotdeauna.

Îl privi cu căldură.

— Hai să uităm purtarea mea deplasată, să bem ceva și să schimbăm subiectul, bine?

— Nu vreau să deranjez. Mai ales dacă Tim e acasă și…

— L-am dat afară.

Lloyd rămase iarăși fără cuvinte. Harwood nu părea dornică să mai dea vreo explicație. Mai făcu un pas spre el, încât acum aproape li se atingeau nasurile.

— Hai, ia loc pe canapea, bea ceva și relaxează-te.

În timp ce Harwood spuse acestea, degetul ei îi mângâie fața, atingându-i buzele și bărbia, pentru a se opri apoi pe pieptul lui. Ochii ei scăpărau, dar el nu o dorea, simțea pentru ea doar oroare și milă.

Îi îndepărtă cu blândețe mâna, își puse paharul neatins în mâna ei și spuse:

— Chiar trebuie să mă duc acasă.

78.

Jim Grieves nu spunea niciodată prea multe, dar astăzi era neobișnuit de taciturn. Cauza era evidentă – două femei parțial descompuse se aflau întinse pe două mese de autopsie alăturate, din morga lui. Asta însemna muncă în plus – o chestie care nu-i convenea niciodată – dar, mai mult de-atât, și câteva ceasuri deprimante petrecute în compania a doua tinere care ar fi trebuit să aibă toată viața înaintea lor. La cincizeci și ceva de ani, Jim era dur și sarcastic, făcându-și meseria cu un umor macabru, dar avea și el fiice adulte și Helen își dădea seama că noile sosite din morgă nu-l lăsau rece.

— Roisin Murphy și Isobel Lansley, începu Jim, Registrul persoanelor dispărute avea fișele lor dentare la dosar. Am trimis la laborator și niște probe ADN, dar ele sunt.

Helen dădu afirmativ din cap.

— De când?

— Roisin cam de doi ani. Isobel mai recent – între un an și optsprezece luni.

Încă două fete moarte, ținute în viață de dincolo de mormânt prin tweet-uri și SMS-uri. Helen nu simțea nicio satisfacție să constate că nu se înșelase cu privire la nevoia ucigașului de noi victime.

— Mai am nevoie de puțin timp pentru cauza decesului. Dar cred că la amândouă a fost vorba despre insuficiența unui organ sau a altuia. Au fost înfometate și ținute în întuneric. Ca la Pippa, ochii lor sunt deteriorați, au o lipsă totală de vitamina D în organism, pielea e pergamentoasă. La un moment dat, organismele lor au clacat pur și simplu – îți dau detalii pe măsură ce avansăm.

Helen se așteptase la asta – și totuși o tulbura.

— Mai avem aici ceva ce nu am avut la Pippa. Toate trei cadavrele au fost bine spălate – fie de către ucigaș, fie de către Mama Natură – dar la Isobel am dat peste ceva ciudat. Două fire de păr din bretonul ei erau lipite unul de altul. Nimic neobișnuit – nisipul umed e lipicios – dar astea două erau lipite cu un soi de dizolvant.

— Ai idee ce-ar putea fi?

— Habar n-am, răspunse el voios. Nu e aria mea de expertiză. Dar le-am trimis la laborator. Le-am spus că ne trebuie în câteva ore. Îți imaginezi ce mi-au răspuns.

Pentru prima oară în acea zi, Helen zâmbi. Nimic nu-l amuza pe Jim mai mult decât să-i ia peste picior pe cei de la laborator, pe care îi acuza în mod nedrept că ar fi niște roboți.

— Dar tatuajul? îl zori Helen.

— Aceiași pigmenți ca la Pippa. Greu de spus dacă a folosit același ac – dacă au fost bacterii pe el, ne putem da seama dacă a fost același ac sau nu – dar un lucru e cert, e tot mai priceput. Tatuajul lui Isobel a fost făcut cu mult mai multă îndemânare decât cel al Pippei.

Helen se gândi la spusele lui Jim.

— Adevărul e, continuă Jim, că poți să cumperi tușurile și acele astea online sau în nenumărate magazine din Hampshire. Sunt cam toate la fel și nu cred că vei afla prea multe. În locul tău, m-aș concentra asupra desenului. Află de ce e mierla asta albastră atât de importantă pentru el.

Helen plecă la scurt timp, nu înainte de a-i mulțumi lui Jim pentru eforturile sale. Avea dreptate, bineînțeles, deși nu făcuseră niciun progres cu tatuajul. Verificaseră tot ce se putuse verifica – nimeni cu o mierlă albastră tatuată nu fusese arestat în ultima vreme și în registrele poliției nu erau menționate cadavre care să fi fost astfel decorate. Bazele de date computerizate cuprindeau o perioadă de doar zece până la cincisprezece ani, deci era posibil ca undeva, anterior computerizării, să existe un indiciu, dar ea nu putea irosi resurse umane valoroase pe scotocirea în arhive, când rezultatul acelei piste era îndoielnic.

Dar Helen mai avea o carte în mânecă, deşi nu prea era dornică s-o joace. Încă mai stătea pe gânduri cum să atace problema, când îi sună telefonul.

La capătul firului era agentul Sanderson, foarte agitată.

79.

Lloyd coborâse deja pe jumătate scara de piatră, când o auzi chemându-l.

— Lloyd?

Plecase atât de brusc – nepoliticos – încât nu se miră. Se lăsase purtat de instinct – nu voia decât să plece odată de acolo. Şi totuşi se opri. Era şefa lui, până la urmă. Ea stătea în prag şi-i făcea semne cu mâna, de parcă n-ar fi vrut s-o vadă vecinii. Înăbuşindu-şi iritarea, Lloyd urcă încet înapoi, până când ajunse în faţa ei. De ce se simţea ca şi cum ar fi fost chemat în biroul directorului şcolii? Nu era ca şi cum *el* era cel care făcuse o prostie.

— Încă ceva, înainte să pleci.

Harwood îi părea acum mult mai sobră şi stăpână pe sine decât cu cinci minute în urmă. Deşi era evident că se îmbătase, redevenise în oarecare măsură profesionista cu sânge rece.

— O să uităm tot ce s-a întâmplat astăzi. De mâine încolo ne vedem de îndatoririle noastre de serviciu.

Îşi alegea cuvintele cu grijă şi le rostea cu emfază şi convingere. Lloyd simţea cum se lasă iarăşi subjugat.

— Apreciez tot ce ai făcut pentru mine, continuă Harwood, calm. Şi ar fi păcat ca relaţia noastră colegială apropiată să fie afectată de orice altceva, nu crezi?

Lloyd dădu afirmativ din cap, deşi era de cu totul altă părere. Probabil că Harwood simţea asta, fiindcă se aplecă spre el şi aproape îi atinse urechea cu buzele.

— Nu te întoarce împotriva mea, Lloyd.

Apoi se retrase şi închise cu fermitate uşa în urma ei.

•

În drum spre casă, Lloyd se blestema în gând pentru prostia sa. De ce se încurcase cu Harwood? Chiar era atât de prost să creadă că putea scăpa basma curată din povestea asta? La început păruse atât de simplu, dar acum îşi dădea seama că fusese un prost. Chiar ajunsese să se creadă special, cum spuneau ceilalţi că este – un tip dur, mereu în ascensiune, de onoarea căruia nu se lipea niciodată nimic? Circula o glumă pe seama lui – o glumă care-l scotea din sărite cu rasismul ei implicit – că era „mai alb decât un alb”. Băiatul de zahăr, curajos, cu o reputaţie fără cusur. Lloyd ştia că asta nu-l făcea prea simpatic în ochii

celorlalți, dar era, în mod ciudat, o etichetă la care ajunsese să țină, care îi amintea că el era mai bun și mai dedicat meseriei sale decât ceilalți fraieri. Dăduse cu piciorul la toate astea?

Parcă mașina și mai făcu câțiva pași până la ușa casei sale. În living, lumina era aprinsă, ceea ce însemna că tatăl lui nu se culcase încă. Pe moment se enervă – de ce se încăpățâna să se culce atât de târziu? – dar apoi se rușină. De ce îl critica pe tatăl lui, când de fapt era furios *pe sine*?

— Cum a fost azi la serviciu?

Caleb închise imediat televizorul și se întoarse spre fiul său. De parcă l-ar fi așteptat toată ziua pe Lloyd – de parcă ar fi așteptat puțină companie – și acum profita nerăbdător de ocazie. Frații lui Lloyd nu treceau niciodată pe la ei, vechii colegi de serviciu nu mai veneau în vizită, ceea ce însemna că tatăl lui era, ca mulți bătrâni, mai toată ziua singur. Lloyd încercase să-l încurajeze să se înscrie în niște cluburi, fusese chiar dispus să plătească pe cineva care să stea cu el, dar tatăl lui respinsese ideea. Nu avea nimic de spus străinilor, așa zicea. Nu voia decât să petreacă puțin timp cu familia sa. Care se rezuma, în fapt, la Lloyd.

— Ca de obicei, răspunse Lloyd cu un aer nepăsător.

— Ești sigur? Arăți cam… dărâmat, fiule.

Lloyd ridică din umeri.

— Am avut niște mici probleme. Nu e mare scofală.

— Probleme cu un caz?

— Nu, cu… personalul, răspunse Lloyd.

— Vrei să stăm de vorbă?

— Îți mulțumesc, tată, dar, ca să fiu sincer, tot ce vreau e să mă bag în pat – sunt rupt de oboseală.

Caleb nu spuse nimic și Lloyd rămase acolo unde se afla, de parcă ar fi așteptat permisiunea tatălui.

— Să știi că poți să ai încredere în mine, fiule. Știu că uneori am fost sever cu tine, dar… poți să vorbești cu mine. Mi-ar *plăcea* să stăm de vorbă.

Se înșela Lloyd sau tatălui său chiar îi tremura puțin glasul? Chiar se simțea atât de singur? Respins de către propriul său fiu? Îi strecură bătrânului o privire, dar acesta își plecă iute ochii în pământ.

Lloyd mai zăbovi câteva minute, mai sporovăiră despre una-alta și apoi se duse la culcare. Adevărul era că n-avea niciun chef să stea de vorbă, să analizeze pe larg nesăbuința sa de a se fi culcat cu Harwood. Ceea ce-l făcea, desigur, să se urască și mai mult.

Avea sentimentul că eșuase pe toată linia, atât ca polițist, cât și ca fiu.

80.

Sanderson se întreba dacă tocmai privea în ochii unui ucigaș. Privirea lui o întâlni pe-a ei, apoi el și-o feri iute și o ațintì, în schimb, asupra lui Helen, care ședea în fața lui, de cealaltă parte a mesei.

Andrew Simpson fusese vizibil tulburat când se întorsese la birou să închidă și dăduse peste niște polițiști care-l așteptau. Când Sanderson îl vizitase întâia oară, lăsase impresia unui om sigur pe sine, corect și cooperant – acum era în gardă. Asta nu mai părea *rutină.*

— Cât de bine o cunoșteați pe Roisin Murphy? întrebă Helen sărind peste amabilități.

— Nu o cunosc.

— Dar erați proprietarul locuinței ei?

— Asta nu înseamnă că o cunosc. Afacerile mele se rezolvă în cea mai mare parte online, eu mă întâlnesc cu clienții o singură dată, după care semnăm contractul și gata.

— Nu mai țineți legătura cu ei.

— Doar dacă au ceva serios de reclamat. Dacă sunt probleme minore – țevi sparte, boilere, mai știu eu ce – se ocupă oamenii mei.

— Oameni precum Nathan Price.

— Exact. Am fost foarte surprins să aflu că a fost arestat și acuzat de sex cu minore…

— Nu suntem aici să vorbim despre Nathan Price. Am venit să vorbim despre dumneavoastră, Andrew.

Sanderson își reținu un zâmbet. Îi plăcea la nebunie s-o vadă pe Helen jucându-și rolul cu o mină impasibilă. Fiindcă era înaltă, cu o constituție atletică și un chip frumos, lumea credea că e jovială și plăcută – și deseori chiar era. Dar avea o anumită duritate și o atenție neabătută care-i irita pe oameni în timpul interogatoriilor. Nu găseau nicio cale să-i distragă atenția, nu se puteau agăța de nimic care să abată discuția către zone în care s-ar fi simțit mai în siguranță. Îi privea cu atâta intensitate și determinare – Sanderson văzuse o mulțime de infractori care se dăduseră bătuți încă înainte de începerea interogatoriului.

— Să reținem așadar, dumneavoastră nu v-ați întâlnit cu Roisin decât o singură dată?

— O dată sau de două ori, admise Andrew și își făcu de lucru la cravată.

Helen dădu din cap și își notă în carnețel. Subtila trecere de la „o dată” la „de două ori” fusese înregistrată.

— Dar Isobel Lansley?

— La fel.

Devenise monosilabic – un semn bun. Un semn că se simțea deja încolțit.

— Cât la sută dintre chiriașii dumneavoastră sunt femei? întrebă Sanderson, intrând și ea în sfârșit în luptă. O lăsase pe Helen să-l bage în sperieți, dar ea descoperise pista asta și acum voia să conducă ea discuția.

— N-aș ști să spun.

— Estimați, i-o întoarse Sanderson.

— Nu știu – cincizeci, șaizeci la sută.

— Avem aici un ordin judecătoresc care ne permite accesul deplin la registrul chiriașilor dumneavoastră.

Andrew Simpson se holba la ea.

— Deci, dacă ne uităm în registrul dumneavoastră, sunteți sigur că aproximativ cincizeci, șaizeci la sută dintre chiriașii dumneavoastră sunt femei? repetă ea.

Sanderson surprinse privirea pe care Andrew Simpson o aruncă polițiștilor de la Departamentul de Investigații Criminale care se aflau în cealaltă încăpere și cercetau cu meticulozitate dulapurile sale cu dosare. Secretara lui îngrijorată stătea lângă ei, bulversată de această incursiune inopinată.

— Poate nu cincizeci, șaizeci la sută, răspunse el în cele din urmă. Mi-e greu să spun din cap…

— Cât? îl întrerupse Helen.

— Cam nouăzeci la sută.

Sanderson îi aruncă o privire lui Helen, dar șefa ei nu reacționă. Cuvintele lui Simpson rămaseră suspendate în aer. Apoi, cu o mișcare discretă din cap, Helen îi acordă lui Sanderson permisiunea să continue.

— Cam nouăzeci la sută. Chiar puțintel mai mult, bănuiesc eu, continuă Sanderson. Dacă i-ați alege la întâmplare, ar fi destul de improbabil din punct de vedere statistic. De ce se numără atâtea femei printre chiriașii dumneavoastră?

„Dumneavoastră” fusese rostit puțin mai tare decât restul propoziției.

— Pentru că dau mai puține bătăi de cap. Sunt mai ordonate, mai organizate, mai de încredere…

— Nu întotdeauna, ripostă Sanderson. Pippa Briers v-a lăsat cu ochii-n soare, nu?

Simpson ezită puțin, apoi spuse:

— Da.

— Dar Roisin Murphy? V-a dat preaviz?

— Din câte îmi amintesc eu, nu, admise Simpson.

— Și Isobel Lansley?

— Ar trebui să mă uit în registru…

Sanderson îl străpunse cu privirea.

— Dar nu cred, nu, recunoscu Simpson.

Tăcere. O pauză lungă, încordată.

— Trebuie să știți că ieri au fost descoperite cadavrele lui Roisin Murphy și Isobel Lansley. Și ele au fost, la fel ca Pippa Briers, chiriașele dumneavoastră. Doriți să ne spuneți ceva despre ele? întrebă Helen.

Simpson scutură energic din cap. Sanderson remarcă primele broboane de sudoare apărute pe fruntea lui.

— Estimăm că au fost ucise în cursul ultimilor doi până la trei ani. Eu cred că dumneavoastră le cunoșteați de ceva mai mult timp. Am dreptate?

— V-am spus deja că nu le „cunoșteam". Da, au fost chiriașele mele vreme de câțiva ani, dar…

— Vorbiți-mi despre locuința lui Isobel Lansley, îl întrerupse Helen. În ce stare se afla când ați intrat dumneavoastră acolo după dispariția lui Isobel?

— Locuința era în regulă. Era o fată ordonată și curată. Foarte pedantă.

— Parcă nu o cunoșteați? se grăbi Helen să intervină.

— Nu o cunoșteam. Tot ce vreau să spun e că era ordine și curățenie când am intrat eu acolo.

— Niciun semn de violență? Mobilă stricată sau ceva de genul acesta?

— Nu.

— Broasca de la ușa de intrare era intactă? Ferestrele nu fuseseră forțate?

— Nu, nimic de genul acesta.

— Înseamnă că ori i-au descuiat ele ucigașului… ori și-a descuiat el singur?

Andrew Simpson nu spuse nimic.

— Mă gândesc că dumneavoastră aveți cheile de la toate proprietățile pe care le dețineți?

— Sigur că da, răspunse el, deși nu părea foarte fericit să admită acest lucru. Uneori le împrumut muncitorilor, dacă e nevoie de vreo reparație…

— Dar, la o adică, nu v-ar fi greu să vă faceți niște cópii.

Simpson ridică din umeri.

— Bănuiala mea este că toate au fost răpite de către cineva care avea acces la locuințe. Vi se pare o ipoteză plauzibilă? continuă Helen.

— Dumneavoastră sunteți polițista, răspunse el calm.

Helen dădu afirmativ din cap.

— Câte locuințe posedați în zona Southampton? continuă Sanderson.

— Patruzeci și două, se grăbi el să răspundă.

— Mai aveți și alte proprietăți?

— Nu. În afara casei mele, desigur.

— Și dumneavoastră locuiți în Becksford?

— Da.

— E plăcut și liniștit acolo, nu?

Andrew dădu afirmativ din cap și o privi atent pe Helen. Ea îi întoarse privirea, savurând atmosfera tensionată din încăpere. Apoi, fără nicio avertizare, se ridică în picioare.

— E suficient deocamdată. Mă tem că va trebui să lăsăm aici doi polițiști care să adune documentele necesare. Dar vă mulțumesc, ne-ați fost de mare ajutor.

Sanderson îi mulțumi și ea cu un zâmbet. Nimic nu-i deruta mai mult pe suspecți decât recunoștința și politețea. Urmă exemplul lui Helen și îi scutură lui Simpson mâna, după care ieși cu ea din birou. Amândouă păstrară tăcerea până la mașină. Dar nu era nevoie să vorbească – Sanderson își cunoștea bine șefa și știa, chiar fără s-o întrebe, că o prinsese și pe ea flama. În sfârșit, făceau progrese.

81.

Era târziu și Ceri Harwood stătea singură în întuneric. După discuția neplăcută avută cu Lloyd Fortune, vărsase restul de vin în chiuvetă și se prăbușise pe canapea. Acum stătea întinsă acolo, simțind deja primele efecte ale mahmurelii și se dojenea pentru slăbiciunea și lipsa de control de care dăduse dovadă. Să fii băută în timpul zilei era destul de rău – să fii băută în prezența unui polițist cu grad inferior era de neiertat. Oare ce gândea el acum? Luase în serios avertismentele ei? Îl *îndepărtase* de ea? Gândul acela îi provocă o senzație de greață.

Certându-se în sinea ei, Harwood își îndreptă privirea către insula de bucătărie și micul plic căptușit așezat pe aceasta. Cu toată agitația și tulburarea, uitase de el. O parte din ea refuza să se ocupe acum de el – se întâmplaseră atâtea în ultimele ceasuri, încât ceea ce o preocupase înainte părea acum lipsit de sens. Trădarea lui Tim îi schimbase pentru totdeauna perspectiva. Și totuși… un glas interior îi spunea că aceea ar fi putut fi până la urmă salvarea ei. O cale de a se impune iarăși în fața unei lumi căreia îi făcea plăcere să o rănească.

Se ridică anevoie de pe canapea, traversă încăperea până la insula de bucătărie și deschise plicul sfâșiindu-i capătul. După cum se așteptase, înăuntru era o casetă audio. O extrase cu două degete, își căută casetofonul portabil și introduse caseta înăuntru.

Era prea agitată să stea jos – cu trupul încordat de așteptare – așa că se plimbă de colo-colo, după ce apăsă „play”. La început nu se auzi nimic – doar sunetul stofei care se freca de microfon. Știa că urma ceva – Lloyd nu s-ar fi grăbit să-i aducă acasă caseta dacă ar fi fost goală – și totuși, era neliniștită.

Apoi se auziră voci. Vocea unui bărbat – ciudată, cu un accent regional, necunoscută – și vocea unei femei. Conversația era sacadată, punctată de tăceri, pe măsură ce se prezentau cereri și se luau decizii. Interlocutorii păreau să cadă la învoială, în ciuda diferențelor dintre opiniile lor. Constatând asta, un zâmbet se ivi în colțurile gurii lui Ceri.

Mai ascultă o vreme. Nu se putea spune că bătuseră palma, dar ajunseseră oricum la o înțelegere. Avea dovada, direct de la sursă. Ce zi ciudată fusese. Atât de tulburătoare, atât de chinuitoare – și totuși, în timp ce viața ei se năruia, ea găsise acel lucru după care tânjea de atâta timp, pe care-l căuta de atâtea luni.

Găsise mijlocul de a o distruge pe Helen Grace.

82.

Era ora zece seara și în centrul de comandă nu mai rămăseseră decât două persoane. Helen și agentul Sanderson stăteau la biroul lui Helen, înghesuite una-ntr-alta, și studiau documentele fotocopiate pe care echipa le strânsese din dosarele lui Simpson.

Un lucru era sigur – Simpson le mințise. Nu avea patruzeci și două de apartamente – avea peste cincizeci. Unele se aflau în proprietatea lui – împărțise, de pildă, o casă dărăpănată în cinci apartamente minuscule, părăginite – de închirierea altora se ocupa doar în calitate de agent imobiliar. Interesant era că mai avea și câteva proprietăți abandonate – depozite, construcții auxiliare, ba chiar și vreo două hambare – împrăștiate în tot comitatul. Unele se aflau la țară, altele la oraș, dar toate erau izolate.

Cercetând lista întocmită de Sanderson, Helen simțea cum creștea în ea dorința de a le percheziționa pe toate. Într-o lume ideală, ar fi fost deja cu mâna pe telefon pentru a chema o echipă specială de căutare – cu tot cu elicopter, câini antrenați pentru găsirea cadavrelor, camere de termoviziune – dar pentru atâtea proprietăți ar fi fost o desfășurare prea mare de forțe. Nu i s-ar permite să convoace atâtea resurse în lipsa unor dovezi beton, și, în afară de asta, nici nu era sigură că ar fi putut obține mandatul. Exista o singură legătură între Simpson și femeile ucise – una evidentă, ce-i drept –, dar deocamdată nicio dovadă că proprietarul locuințelor ar fi fost implicat în vreo răpire sau crimă. Nu avea cazier, nu existau martori care să-l acuze de ceva necuviincios și deocamdată nu reieșea că ar fi fost în mod pervers interesat de femei tinere. Helen îi ceruse deja lui McAndrew să se mai ducă odată cu o echipă de criminaliști la apartamentul lui Ruby. Dacă ar fi găsit vreo dovadă a prezenței lui Simpson în apartament, ar fi avut ceva la mână, mai ales cum el se jurase că nu mai pusese piciorul în apartament de ani de zile.

Dar deocamdată, oricât ar fi fost Helen de tentată să-i dea bătaie cu ancheta, știa că trebuia să procedeze după metoda veche.

— Adună câți oameni poți din echipă, îi spuse Helen lui Sanderson. Cheamă și polițiști de la Ordine. Vreau să verificați fiecare proprietate de pe listă. Bateți la uși, puneți întrebări, aflați dacă a văzut sau auzit careva ceva neobișnuit prin

locurile alea. Țipete, plânsete, lumini aprinse în miez de noapte. Fă tot ce poți – dar adu-mi ceva cu care să pot lucra.

Sanderson se ridicase deja de pe scaun, pregătită să se arunce pe telefon și să convoace trupele.

— Înseamnă că nu vii cu noi?

— Mi-ar plăcea, dar am ceva mult mai neplăcut de rezolvat.

Sanderson se întoarse spre ea, nedumerită.

— Mă întâlnesc cu Emilia Garanita.

83.

Emilia Garanita își plimbă din nou privirea peste prima pagină a ziarului de ieri. În ultima vreme îi dăduseră atât de puține articole principale – era convinsă că redactorul-șef o pedepsea pentru lipsa ei de loialitate – încât se mai delectă odată cu cel de acum. Era un articol bun, cu o fotografie excelentă – banda de protecție a poliției flutura în vânt, iar în spate, la distanță mică și medie, se vedeau nu unul, ci două scene ale crimei. Surprindea cât se poate de nimerit amploarea crimei, aspectul sumbru al plajei și caracterul izolat al mormintelor, menite să sublinieze faptul că poliția din Hampshire vâna iarăși un ucigaș în serie. Când scrisese articolul, Emilia simțise încă o dată acel freamăt interior – în sfârșit o poveste de amploare în care să-și înfigă dinții.

În clipa în care lăsă ziarul din mână, Emilia o zări pe Helen Grace venind spre ea. Era o coincidență atât de fericită, încât pe moment încremeni: vânătoarea-șefă a secției centrale de poliție din Southampton, aflată în plină anchetă, se îndrepta spre ea. În trecut, Emilia ar fi salutat-o cu sarcasm și aluzii zeflemitoare, dar nu și acum. O conduse pe Helen în biroul pustiu al redactorului-șef și închise ușa în urma lor.

— Am nevoie de ajutorul tău.

Ca de obicei, fosta ei adversară trecea direct la subiect. Deși avuseseră unele probleme în trecut, Emilia era prima care să recunoască faptul că ea și Helen Grace aveau ceva în comun. Două femei care lucrau în domenii aflate sub dominație masculină, amândouă înzestrate cu un fel de a fi direct și un curaj care lipseau altor persoane de sex feminin.

— Orice, cu cea mai mare plăcere, răspunse Emilia cu voioșie.

— Trebuie să înțelegem mai bine semnificația unui tatuaj pe care îl au toate cele trei victime.

— Mierla albastră, spuse Emilia.

— Exact. Nu am reușit să stabilim o legătură cu alte victime sau alți infractori din trecut. Prin urmare, ar putea fi un fir care să nu ducă la nimic. Sau chiar un șiretlic menit să ne deruteze.

Emilia dădu din cap cu un aer știutor și-și reținu un zâmbet. Helen Grace nu-i mai vorbise niciodată cu atâta franchețe despre o anchetă în curs de desfășurare. Își făcea griji de data asta? Nu mai știa încotro s-o ia? Sau era începutul unei relații de prietenie între ele?

— Sau, continuă Helen, ar putea avea o semnificație. Dacă da, atunci e foarte probabil ca să știe cineva ce înseamnă. Să-l fi văzut la un prieten, sau la un coleg, sau la o rudă. Știu că sunt puține șanse, dar, presupunând că ucigașul locuiește undeva prin zonă, speram ca *Evening News* să lanseze în stil mare povestea asta. Să atragă atenția publicului…

— Și să-l bage în sperieți și pe ucigaș?

— Eventual.

Atât și nimic mai mult. Emilia era nespus de bucuroasă că reintrase în joc.

— O să vorbesc cu redactorul-șef, dar sunt convinsă că va fi încântat să dea o mână de ajutor. E o poveste importantă, de interes public.

Și una spumoasă pe deasupra, gândi Emilia, dar nu spuse asta cu voce tare.

Helen plecă la scurt timp, după ce conveniseră în linii mari cum să abordeze chestiunea. Emilia știa că de chestiunea aceea ar fi trebuit să se ocupe în mod normal biroul de presă, dar Helen venise personal la ea. Îi șterseseră din cazier răfuiala pe care o avusese în trecut cu Helen? Emilia se simțea din nou plină de avânt. Noua situație i-ar fi putut fi favorabilă – la ziar și, cine știe, poate nu numai – așa că se așeză la birou, cu următorul articol de fond deja pe jumătate scris, și își făgădui în sinea ei să scoată cât mai mult posibil din povestea aceea.

84.

Ruby nu închisese un ochi toată noaptea. Eforturile depuse o istoviseră și, în condiții normale, ar fi căzut lată de oboseală, însă speranța și adrenalina o ținuseră trează. Acolo, în beci, timpul era elastic – își imagina cum se scurg minutele și orele, dar habar nu avea cât era ceasul, de fapt. Încercă, așadar, să nu mai țină socoteala timpului și să se gândească la alte lucruri.

Se gândea la lucrurile pe care avea să le facă atunci când va fi liberă. Toate visele pe care le amânase de frică, dintr-un sentiment de nesiguranță sau din lipsă de mijloace. La naiba cu ezitările. Oricât ar fi părut de caraghios, Ruby se imagină în Tokio. Își dorise dintotdeauna să viziteze Japonia. N-ar fi știut să spună de ce, dar odată își cumpărase chiar un CD *Învață singur japoneza* și îl ascultase cu religiozitate pe parcursul unei veri. Uitase, desigur, aproape totul,

dar reținuse totuși câteva cuvinte. Încă îi mai plăceau cum sună. Onegaishimasu. Konnichiwa. Cu un surâs pe buze, Ruby articula cuvintele, bucurându-se de sunetul lor familiar.

Sus, o mișcare. Un zgomot. Și încă unul. Era dimineață? Putea fi doar el, umblând de colo-colo. Nu dormea nici el prea bine și îl auzise preumblându-se la toate orele din zi și din noapte. Dar faptul că nu scosese niciun sunet atâta timp o făcea să spere că noaptea trecuse în sfârșit.

Sosise așadar momentul. Ruby strânse puțin mai tare arma în mână. Avea o singură încercare, deci trebuia să izbutească. În mod stupid, se trezi zâmbind din nou, nerăbdarea învingând prudența. Era nebună să spere? Era posibil ca totul să se sfârșească atât de simplu? Încercă să-și înăbușe nerăbdarea – ar fi fost insuportabil să dea greș acum – dar nu reuși. Îi câștigase încrederea. Avea să-l ia prin surprindere. Și o voce din interiorul ei îi spunea că avea să fie acasă, la familia ei, înainte de lăsarea nopții.

85.

Stătea întins pe pat și se holba la tavan. O pată lucioasă de igrasie, de culoarea ruginii, se holba și ea la el. Îi desluși contururile, nuanțele cromatice și văzu în forma ei un milion de lucruri diferite – o insulă, un nor, o barcă cu pânze, un inorog. Îl amuza propria excentricitate, cum stătea așa întins pe pat și visa la cai verzi pe pereți, când avea atâtea lucruri de făcut, dar nu mișcă un deget. Trecuse atâta timp de când își îngăduise luxul de a fi fericit – de ce să nu se răsfețe și el?

Cât de neagră și neîndurătoare fusese viața lui de când plecase Summer! Cum suportase el atâția ani de nefericire și singurătate? Gândul că supraviețuise fără ea, mai bine de un deceniu, îi părea acum absurd. Faptul că-l părăsise îi sfâșiase inima și mai roșea încă și astăzi când se imagina, mai tânăr fiind, legănând-o pe Summer în brațe, lovind-o peste față ca s-o trezească. După ce se întâmplase, o lună de zile nu fusese în stare să vorbească, șocul trădării neașteptate îl făcuse să amuțească. Era mirat să constate că și în momentul acela, dacă se concentra cu adevărat, putea evoca mirosul acru, caracteristic, al vomei care o acoperise în noaptea aia.

Primul lui gând când realizase că ea îl părăsise a fost să se sinucidă. Păruse ceva de la sine înțeles și de atunci fuseseră multe momentele în care regretase că fusese slab de înger. Se dusese la un magazin cu materiale de construcții și cumpărase tot ce-i trebuia, dar în momentul decisiv ceva îl reținuse. Atunci își explicase gestul prin faptul că Summer intervenise și îl trăsese înapoi de pe marginea prăpastiei. Dar acum se întreba dacă nu fusese pur și simplu laș. Nu

știa dacă era o dovadă de tărie sau de lipsă de loialitate faptul că încă mai respira. Faptul că încă mai încerca să fie fericit.

De atunci, stătuse de multe ori întins pe pat și își imaginase că se afla iarăși acolo. Când se gândea la locul acela – cămăruța lor din pod, cu dușumelele prost așezate și grinzile putrezite – se imagina întotdeauna întins. Întins pe burtă, iscodind printre dușumele la ce se întâmpla dedesubt, sau întins pe spate, lângă Summer, amândoi cu privirile în tavan și imaginându-se oriunde altundeva, numai acolo nu.

Erau atâtea boarfe în cămăruța aceea – rămase de la chiriașii precedenți – iar el și Summer își încropiseră din lucrurile abandonate un mic sanctuar numai pentru ei doi. Un covor mucegăit, făcut sul, o ladă veche pentru ceai, o căsuță demodată pentru păpuși, un sac pentru șezut, turtit – le așezaseră pe toate în cerc și se pitiseră în mijlocul lor, feriți de restul lumii, protejați prin taina și iubirea lor. Citiseră despre cercuri magice și talismane. Le plăcuse atât de mult ideea, încât furaseră de la bibliotecă o carte flendurită de atâta citit – râzând ca doi tâmpiți în timp ce fugeau de bibliotecara grăsană – și apoi, alegând din ea cuvinte absurde, fantastice, își descântaseră *propriul* cerc magic, cu speranța că astfel avea să devină sigur, de nepătruns.

Odată în siguranță, își îndreptaseră atenția asupra jucăriilor din interiorul cercului lor magic. Furaseră de la Dixons obiecte valoroase – console Game Boy – și de la alți copii cărți, păpuși și cărți de joc Top Trumps – dar, în mod ciudat, obiectul la care reveneau tot mereu era casa pentru păpuși. O moșteniseră într-o stare jalnică. Geamurile de plastic dispăruseră demult și pe acoperiș erau niște mâzgăleli cu pixul, făcute de o mână de copil, care, oricât ar fi frecat ei, nu voiau cu niciun chip să se ducă. Dar ei iubeau căsuța aceea, nu în ultimul rând deoarece înăuntru se aflau două figurine. Una îmbrăcată în roz, una în albastru.

Fiecare adoptase una dintre ele, îi dăduse un nume și pe urmă începuseră să se joace cu realitatea, imaginându-și că se află în locuri îndepărtate și trăiesc în lux, așa cum ei nu trăiseră niciodată. Erau regele și regina a tot ceea ce-i înconjura. Era o fantezie acaparantă și o jucaseră zi de zi, până când se iviseră alte interese. Era lumea lor – lumea lor deosebită – și lui încă îi mai era rușine când își amintea sfârșitul trist al casei lor pentru păpuși – o sfărâmase cu mâna lui. Distrusese acei patru pereți cu ură – singurul regret în momentul acela fusese că nu avea chibrituri ca s-o prefacă în cenușă. Ce prost fusese! În casa aceasta igrasioasă nu exista nimic – cel puțin deasupra solului – care să aibă vreo valoare pentru el. Acum, dacă ar mai fi avut-o, ar fi adorat căsuța aceea pentru păpuși.

Soneria ceasului deșteptător zbârnâi și îl smulse din visare. Nu dormise mult, dar, în mod ciudat, starea aceea bizară de somnolență, în care se iveau deseori amintiri bizare, îi priise. Dar acum nu mai avea timp să se răsfețe. Curând trebuia să fie la serviciu și era hotărât să nu facă nimic ce-ar fi putut atrage atenția asupra lui. Poliția urmărea acum totul cu atâta atenție, încât el trebuia să fie foarte

precaut pentru a nu trezi nicio suspiciune. Trebuia să ajungă la timp și să funcționeze – pentru ochii lumii era încă o zi normală de lucru.

Dar, dacă se grăbea, mai apuca să facă o vizită scurtă la subsol. Gândul că ea era singură îi displăcea cumplit, așa că se îmbrăcă în grabă, își trecu un pieptene prin păr și ieși din dormitor. Mergea cu pași săltăreți, cu inima ușoară – avea să fie o zi bună.

86.

E greu să vezi cum se prăbușește cineva. Dar cel mai rău lucru pe care-l puteai face era să te prefaci că nu vezi nimic. Nu avea niciun sens să te faci că nu se întâmplă – trebuia să înfrunți situația, să iei omul de mână și să-l ajuți. Asistată de McAndrew, Helen Grace făcea exact acest lucru.

Sinead Murphy se năruia în fața lor, doborâtă de confirmarea definitivă a morții fiicei ei. Helen era bucuroasă că nu-i adusese vestea în seara precedentă. Fusese primul ei impuls după ce părăsise morga, dar avea întotdeauna rezerve să facă așa ceva seara. Era mai bine să dai asemenea vești cumplite dimineața, astfel încât ofițerul de la serviciul de consiliere psihologică al poliției să poată stabili o oarecare ordine, iar prietenii și familia să aibă timp să se adune înainte de căderea nopții, care avea să fie cruntă. Așa aveai măcar o șansă ca, la plecarea ta, aparținătorii îndoliați să-și fi recăpătat echilibrul.

Privind-o acum pe Sinead, care trăgea din a treia țigară de când ajunseseră ele, Helen se întreba dacă nu fusese absurd de optimistă. Roisin venise pe lume în niște condiții dificile, iar tatăl ei o ștersese cu mult înainte ca ea să împlinească un an. Aceeași poveste se repetase apoi cu fata. Fostul ei iubit, Bryan, se despărțise de ea înainte ca băiețelul lor – Kenton – să fi învățat să meargă. Bryan stătea acum pe canapea cu un aer stingher, lângă soacra arțăgoasă cu care nu se înțelesese niciodată. Formau o pereche bizară – femeia supraponderală plângea în ceașca ei de ceai, în vreme ce uscățivul Bryan se holba la picioarele lui. Era evident că nu știa ce să simtă față de mama copilului său, care îl dăduse afară din casă, dar care acum era moartă. În pofida înfățișării, atitudinii și răcelii lui, Helen simțea o oarecare simpatie față de el. Era o situație oribilă pentru toată lumea.

Îndeosebi pentru Kenton – băiețelul care se juca cu niște cuburi pe covorul maroniu. Toată viața lui fusese o harababură și de-acum avea să fie și mai rău. Mama lui nu mai era dispărută, era victima unei crime. Helen știa foarte bine cum avea să-l bântuie lucrul ăsta pe măsură ce va mai crește. Helen își urâse părinții mai tot timpul, însă, după ce sora ei îi omorâse, aceștia apăruseră frecvent în reveriile ei diurne și în coșmarurile ei nocturne, acuzându-le mut pe *ambele* fiice de trădare. Mai mult de-atât, uciderea brutală a unei persoane

apropiate – o rudă, dacă nu o persoană dragă – îți schimbă perspectiva asupra vieții. Faptul că un om care *ar fi trebuit* să-ți stea alături a fost răpit cu brutalitate de lângă tine îți dă un sentiment de neliniște, te face să privești permanent în urma ta.

— Cum se descurca Roisin ca mamă?

Sinead nu avea să mai fie multă vreme receptivă – o cădere nervoasă părea iminentă – așa că Helen îi dădea zor cu întrebările, încercând să obțină de la ea cât mai multe informații.

După o lungă pauză, Sinead răspunse în sfârșit:

— N-a fost ușor. Era atât de tânără. Prietenele ei n-aveau copii, voia și ea să petreacă, știți? Nu mă înțelegeți greșit, îl iubea la nebunie pe Kenton, dar nu era pregătită pentru el.

— Deci dumneavoastră nu ați anunțat de la bun început dispariția ei?

Sinead clătină din cap și mai trase o dată lung din țigară.

— Îi era greu. Kenton n-a dormit niciodată bine noaptea și Roisin ura diminețile, continuă Sinead, amintindu-și cu un zâmbet fugar de fiica ei morocănoasă. A postat un tweet în care zicea că trebuie să plece pentru un timp, așa că n-a fost o surpriză foarte mare…

— Dar?

— Dar parcă totuși nu-mi venea să cred. Kenton a rămas singur în casă. *Toată noaptea.* Eram sigură că l-ar fi adus la mine, dacă ar fi vrut într-adevăr să plece. Aș fi făcut eu tărăboi – am și eu problemele mele – dar ea știa că nu l-aș fi alungat. Aș fi făcut și eu ce-aș fi putut.

Helen nu se îndoia – dragostea lui Sinead pentru nepoțelul ei era evidentă – singurul punct luminos în toată povestea aia.

— Deci v-ați făcut griji?

Sinead dădu afirmativ din cap, apoi continuă:

— Dar n-am vrut să contactez autoritățile, n-am vrut ca Roisin să aibă necazuri. Nu avea o situație bună și depindea de ajutorul social ca să-și hrănească băiețelul.

Bryan se foia stânjenit pe locul său – nu încăpea nicio îndoială ce părere avea Sinead despre el.

— Dar *tu* ce ai crezut, Bryan? întrebă Helen, îndreptându-și atenția spre el. Când ai aflat că Roisin a dispărut?

Bryan ridică din umeri – era limpede că voia ca toate astea să se termine cât mai repede cu putință.

— Ai fost surprins?

— Cam da.

— De ce?

— Fiindcă… fiindcă era tot ce avea ea. Locuința, copilul.

— Fiul tău?

— Mda.

Helen îl privi. Avea sentimentul că mai era ceva. Că „mda”-ul lui însemna mai mult decât stânjeneală.

— Nu locuiai cu ea când a dispărut?

— Nu, ne despărțiserăm.

— Cam cu cât timp înainte…?

— Vreo șase luni.

— Și tu unde stăteai în perioada aceea?

— La niște prieteni.

Pe Helen începea să o irite detașarea lui perseverentă, dar își înghiți nemulțumirea și continuă.

— Ți-a spus vreodată ceva ce ulterior ți s-a părut suspect? Se temea de careva? Avea probleme?

— Nu, răspunse el ridicând din umeri.

Helen luă răspunsul ca atare și apoi întrebă:

— Deci, când a dispărut Roisin, cine avea chei de la locuința ei?

Helen rostise întrebarea parcă în treacăt, dar era ceea ce o interesa cel mai mult.

— Eu aveam, bineînțeles, recunoscu Sinead.

— Bryan?

— Mi le-a cerut înapoi.

— Mai aveți cheile, Sinead?

— Sigur că da. Eu i-am împachetat toate lucrurile, răspunse Sinead ușor indignată.

— Va trebui să verific tot ce aveți – sper că înțelegeți, îi răspunse Helen.

Sinead o privi scurt – era limpede că nu-i venea ușor să dea din mână lucrurile fiicei ei, la care ținea ca la o comoară – dar apoi deveni rațională, se ridică și urcă la etaj cu McAndrew.

— S-a dat vreo spargere? A încercat careva să forțeze ușa? continuă Helen adresându-i-se acum lui Bryan.

Bryan scutură din cap.

— A pomenit vreodată pe cineva care o urmărea? A fost vreodată nevoită să schimbe încuietoarea? Și-a exprimat vreo temere că n-ar mai fi în siguranță?

— Nu, nimic de genul ăsta, răspunse Bryan. Era bine.

— Va trebui să vă rog să-mi notați numele tuturor celor cu care avea vreo legătură, continuă Helen după întoarcerea lui Sinead. Trebuie să-i verificăm pe toți, să vedem dacă avea poate careva vreun motiv să-i facă rău lui Roisin.

În sfârșit la unison, cei doi promiseră s-o ajute. Helen se ridică, le mulțumi pentru timpul acordat și se îndreptă către ieșire. În hol se mai opri o dată să arunce o privire la cutiile cu lucruri – trei la număr – care cuprindeau acum viața scurtă a lui Roisin. Brusc o năpădi tristețea – pentru soarta lui Roisin, pentru

soarta fiului ei – și se bucură când în sfârșit își putu lua rămas-bun și plecă. În stradă se mai întoarse o dată să privească, prin fereastra de la living, familia îndoliată. Bryan se pregătea să plece, Sinead își ținea capul în mâini și în spatele lor se juca vesel pe canapea Kenton, care nu înțelegea nimic din ceea ce se întâmpla.

87.

Iat-o – dormitând, ca de obicei. Închise ferestruica, trase de zăvoare și descuie ușa. Deși relația lor se mai îndreptase, era încă foarte scrupulos în privința siguranței și nu zăbovea niciodată în dreptul ușii. Plătise o dată prețul delăsării.

— Summer?

Clătinând din cap, închise ușa în urma lui și o încuie în tăcere. Lui Summer nu-i plăcuse niciodată să se trezească dimineața devreme. Lucrul acesta îl enerva uneori, alteori îl amuza. În ziua aceea era într-o dispoziție îngăduitoare.

— Trezirea! N-avem prea mult timp, dar, dacă vrei, pot să-ți pregătesc micul dejun. Pot să-ți fac clătite…

Clătitele fuseseră întotdeauna preferatele ei. De ce să n-o răsfețe din când în când?

— Summer?

Se apropie de ea cu pași grăbiți. Ajunsese la marginea patului și acum se apleca deasupra ei.

— Summer, spune ceva! Nu te simți bine?

Trase așternutul – dar dedesubt nu era decât o pătură făcută sul. Nici nu apucă să înțeleagă ce se întâmpla, când auzi pași grăbiți venind din spate. Dădu să se întoarcă – dar era prea târziu. Bucata grea de metal îl lovi în ceafă și el căzu cu o bufnitură pe podea.

Încercă să se ridice, dar era amețit de la șoc. Ruby nu ezită și-l mai pocni o dată în cap cu bara lungă de metal. Era grea și în mod normal s-ar fi căznit să o ridice, dar, stimulată de adrenalină, o roti în aer și îl lovi a treia oară în ceafă. De data asta, el se prăbuși și nu se mai ridică.

Ruby lăsă arma din mână, îngenunche și își strecură mâna în buzunarul pantalonilor lui. El își respecta obiceiurile cu sfințenie și ținea întotdeauna cheile în buzunarul din dreapta al pantalonilor. Dar se prăbușise pe burtă și cheile erau acum prinse sub el. Pe Ruby o cuprinse panica. De ce nu se gândise la asta? Era posibil să rateze totul din cauza unui detaliu atât de tâmpit și la mintea cocoșului?

El gemu și își duse o mână la ceafă. Ruby își adună toate forțele și își vârî un umăr sub coapsa lui, săltându-i puțin corpul de la pământ. Era greu – mai greu

decât ai fi crezut după constituția lui plăpândă – și o clipă cei doi rămaseră suspendați în aer, legănându-se într-un mod caraghios. Apoi, cu un icnet sălbatic, Ruby îl răsturnă pe spate. Băgă mâna în buzunarul lui și găsi cheile – și i le smulse din buzunar.

În clipa următoare se îndrepta spre ușă. Cu mâna tremurând, încerca să vâre cheia în broască. Temnicerul ei mai scoase un geamăt. Cu ochii închiși, Ruby se sili să-și țină mâna nemișcată. De data asta, cheia găsi adâncitura și alunecă în lăcașul ei. Ruby încercă din răsputeri să o răsucească spre stânga. Dar nu voia să se urnească. Disperată, Ruby încercă să o răsucească în cealaltă parte, apăsând cât de tare putea. Dar tot nu se clintea. Aruncând o privire la legătura de chei, realiză brusc că luase cheia greșită.

Trase de cheia îndărătnică – dar era înțepenită în broască. Răpitorul ei începea să se miște – Ruby îl auzea în spatele ei cum se ridica anevoie de pe podea. Se simțea ca paralizată – groaza îi răpea capacitatea de a se mai mișca. El înjura și scuipa, furia luând acum locul buimăcelii și șocului. Dacă Ruby mai pierdea timpul…

Mai trase odată cu toată puterea de cheie și brusc aceasta se desprinse din broască, făcând-o pe Ruby să se dea câțiva pași înapoi, clătinându-se în direcția răpitorului ei. Îi simți mâna prinzând-o de picior, degetele încercând să o apuce mai bine. Dar Ruby se eliberă împingându-l cu brutalitate și alergă spre ușă.

Luă a doua cheie și o băgă în broască. Apăsă iarăși cu toată puterea, dar încuietoarea era veche și înțepenită și se opunea cu încăpățânare eforturilor ei. Folosindu-se de ambele mâini, urlând de disperare, Ruby încerca să învârtă cheia în sensul invers acelor de ceasornic… și, în sfârșit, cilindrul se roti. Ruby dădu ușa de perete.

Primul ei impuls a fost s-o ia la fugă, dar se răzgândi și se întoarse să scoată cheia din broască. Dacă îl încuia acolo, ar fi fost în siguranță. Trase iute cheia afară, dar legătura îi scăpă din mână și aterizâ pe jos, la numai câțiva centimetri de temnicerul ei. Ruby făcu doi pași în direcția lor, dar încremeni. El se ridicase deja în patru labe și se târa spre ea. Ruby apucă grăbită cheile, se răsuci pe călcâie și o luă la sănătoasa.

Străbătu în fugă un coridor scurt și sordid și nimeri curând în fața unei a doua uși încuiate. Se așteptase la asta. El încuia ușa aceea întotdeauna cât mai silențios cu putință, probabil pentru a-i ascunde ei existența ușii, dar ea îl auzise totuși *și* observase că mai era o cheie pe legătură. Pe care o vârî apoi în broască – de data asta cu o mână mai sigură – și, dând ușa de perete, îi trecu pragul spre libertate.

Spre surprinderea ei, Ruby constată că în fața ei se întindea un tunel lung. Grăbi pasul, disperată să scape odată din acest loc. Efortul fizic era extenuant, nu-și mai mișcase un mușchi de atâtea zile, nu era obișnuită cu o activitate atât de febrilă. Dar simțea că se află la un pas de libertate și își mai adună o dată toate forțele.

Curând a fost însă silită să se oprească, nevenindu-i să creadă ce se afla în fața ei. Era o *răspântie.* Din acel punct porneau trei coridoare – și toate se sfârșeau undeva în întuneric. Unul dintre ele trebuia să o scoată din acest Infern. Dar care?

Cu un ultim rest de curaj și energie, Ruby se năpusti pe coridorul din dreapta ei, dispărând curând în beznă.

88.

Primul lucru care te izbea era mirosul. Un iz copleșitor de umezeală, în care se amesteca duhoarea unor scurgeri proaste și mirosul greu de mâncare prăjită. Agentul Sanderson ieși din livingul igrasios și-și băgă capul în bucătărie – remarcă de îndată stratul de grăsime și fum de țigară care acoperea de ani de zile tavanul.

Familia de kurzi care trăia în locul acela, care cu greu putea fi numit o casă, o privea cu suspiciune și abia dacă scotea un cuvânt. Sanderson bănuia că erau imigranți ilegali, dar nu avea de gând să facă săpături. Nu păreau niște escroci și, în mod cert, nu ajunseseră în țara în care curgea numai lapte și miere. Se întreba dacă acasă la ei trăiseră în condiții mai bune, dar se abținu să-și rostească gândul cu voce tare.

Sanderson nu venise la ei ca să le facă probleme – avea ceva mai important de aflat. De două ceasuri, ea și agentul Lucas, care era cât se poate de taciturnă, coordonau o razie la nivelul întregului comitat Hampshire, pe la proprietățile lui Simpson, bătând la uși, ademenindu-i pe chiriașii suspicioși să le lase să intre, punându-le diverse întrebări. Era o operațiune atât de amplă, încât Sanderson și Lucas lucrau și ele în linia întâi. Sanderson îi propusese lui Lucas să meargă împreună – pentru a-și ține de urât și pentru a fi în siguranță – dar Lucas o refuzase.

— Merge mai repede dacă ne despărțim.

Sanderson se declarase de acord, prefăcându-se că ia de bun argumentul lui Lucas. Dar știa că era altceva la mijloc. Lucas sărise calul făcând pe șefa cu Sanderson, asumându-și o superioritate pe care nu o avusese niciodată. Or, situația era cu totul alta de vreo zi, două. Agentul-șef Fortune lipsea mult de la serviciu și chiar atunci când *era* la birou părea absent, în vreme ce Helen Grace era parcă permanent prezentă, făcând tot posibilul pentru ca ancheta să avanseze. Acest fapt îi acorda un avantaj clar lui Sanderson, care era o aliată veche a inspectorului Grace, și o cam lăsa pe Lucas în umbră. Dacă Lucas ar fi fost deșteaptă, s-ar fi străduit să se împrietenească cu Sanderson – și-ar fi cerut poate chiar scuze – dar Sanderson bănuia că acest termen nu făcea parte din

vocabularul lui Lucas. Era prea tânără și prea nesigură pe sine pentru a-și arăta vreo slăbiciune.

Fiecare își făcea așadar rondul ei. Familia de kurzi nu prea stăpânea limba engleză, așa că, după câteva întrebări fără folos, Sanderson puse capăt turului de locuință. În mod cert, erau acolo mult mai multe persoane decât ar fi fost sigur și, probabil, legal – o familie mare, înghesuită în patru camere mici, în condiții care nu puteau fi descrise nici măcar ca elementare. Simpson își îndeplinise câteva dintre obligațiile sale legale de proprietar. Locuința avea uși de protecție împotriva incendiilor, în fiecare încăpere se găsea un detector de fum – inclusiv în baie, lucru neglijat de către proprietarii mai zgârciți – și chiriașii se aflau în posesia unui contract valabil de închiriere. Dar cam la asta se limita dragostea și grija lui Simpson față de chiriașii săi. Toate locuințele pe care le poseda sau administra Andrew Simpson erau niște magherniță – altfel nu le puteai spune. Tapetul se jupuise demult de pe pereți, dedesubtul mochetelor murdare și uzate începeau să se vadă dușumelele, becurile atârnau din tavan fără abajururi, în încăperi dezolante.

Nu era prima oară în acea zi când Sanderson se simțea copleșită de un sentiment de vinovăție – vinovăție pentru soarta ei bună. Nu era bogată, dar avea o locuință drăguță, un mic automobil, haine frumoase – toate însemnele unui stil de viață urban, modern. Acești bieți oameni nu cunoșteau decât sărăcia și degradarea. Lui Sanderson îi era rușine că veniseră de atât de departe și dăduseră peste asta. Dar în sentimentul ei de vinovăție se mai amesteca și furia. O furie îndreptată împotriva lui Andrew Simpson. Mulți proprietari de locuințe puteau fi acuzați de delăsare, dar Simpson o făcea la un cu totul alt nivel. Știa că e un om neplăcut, avar și jegos – dar, chiar și-așa, Sanderson era șocată să constate că omul ăla era dispus să trateze alți oameni aproape la fel ca pe niște animale.

89.

Lui Ruby îi stătu inima în loc când văzu ce se afla în fața ei. O fundătură. Străbătuse în fugă coridorul din dreapta, pentru a descoperi că făcuse o alegere proastă. Tunelul întunecos semăna cu o galerie de mină – pe jos pământ zgrunțuros, pe pereți lămpi industriale, fixate de grinzile de lemn care susțineau tavanul – și se termina într-un soi de spațiu de depozitare. Înăuntru erau stivuite sticle de plastic, saci goi și alte gunoaie. Ruby se răsuci pe călcâie și alergă cât putu de repede înapoi, la răspântie. Simțea că-i iau foc plămânii, avea respirația întretăiată, dar trebuia să continue. Nu avea decât o singură încercare.

Gemetele răpitorului ei erau mai sonore decât fuseseră înainte. Ieșise oare din celulă? Venea spre ea? O clipă Ruby rămase încremenită neștiind ce să facă,

teama că el avea să pună brusc mâna pe ea o sleind-o de energie și anulându-i orice hotărâre.

Pași. Acum auzea deslușit pași. Se răsuci și se năpusti pe coridorul din mijloc. Avea senzația că i se taie picioarele, dar dorința de a trăi o mâna înainte. Mereu înainte, apoi după colț, Ruby fugea tot mai departe. Nu putea fi iar o greșeală, nu? Tunelul acela era mai lung decât primul și din față simțea o adiere răcoroasă. Aer proaspăt, răcoros. Da, *trebuia* să fie coridorul bun.

Ruby coti iarăși și din ochi îi țâșniră lacrimi – lacrimi de frică. O nouă fundătură – un soi de gură de ventilație – și nicio cale de ieșire. O clipă se lăsă copleșită de descurajare, dar un gând o străfulgeră în clipa următoare. Poate că gura de ventilație *era* totuși o cale de ieșire. Își trecu degetele prin zăbrele și trase de ele cât putu de tare, proptindu-se cu un picior în peretele zgrunțuros, pentru a avea mai multă forță. Nimic. Grătarul era fixat cu mai multe șuruburi trainice și, fără o șurubelniță, îi era imposibil să-l clintească. Ruby își sprijini de grătar capul care-i bubuia de durere și avu senzația că aerul proaspăt care adia pe fața ei pătată de lacrimi își bătea joc de ea. Ăsta era sfârșitul? Dacă o găsea, o omora, Ruby era convinsă de asta. Nu avea să-și mai revadă vreodată familia, prietenii… niciodată nu avea să mai vadă lumina zilei.

Dintr-odată, se făcu liniște. Ruby își încordă auzul. Niciun geamăt. Niciun pas. Un gând îi trecu prin minte. Dacă el o luase pe coridorul din dreapta, lăsându-l pe cel din stânga nesupravegheat? Dacă văzuse în praful de pe jos urmele pașilor ei – sigur ar fi urmărit-o întâi pe coridorul acela, nu?

Lipită de perete, Ruby se furișă înapoi către răspântie, oprindu-se la fiecare pas pentru a trage cu urechea. Ochii în toate părțile, urechile ciulite – dar nici urmă de el. Merse puțin mai departe. Și încă mai departe. Nu mai avea decât zece metri până la răspântie. Încercă să-și calmeze respirația și se pregăti pentru o ultimă explozie de energie. Era acum ori niciodată.

Țâșni din ascunziș și coti brusc la dreapta. Fără să șovăie, o luă la fugă pe coridorul din stânga. El îi auzise probabil pașii, așa că nu mai avea altceva de făcut decât să-și plece capul și să alerge.

Un zgomot o făcu să înalțe privirea și, în clipa următoare, înlemni. El n-o luase pe coridorul din dreapta – fugise imediat către ieșire. Și acum stătea în fața ei, blocându-i calea.

Ruby se întoarse să fugă, dar el o înșfăcă într-o clipită. Își simți capul smucit în spate de mâna lui aspră și, când pumnul lui o izbi în față, o luă cu amețeală. Sub ploaia de lovituri, Ruby alunecă pe jos. Nu făcu nicio încercare să se apere. Închise doar ochii, încasând loviturile și așteptând răbdătoare moartea.

90.

— Bun, hai să vedem ce avem până acum.

Era ora prânzului și Helen convocase echipa în centrul de comandă. Sanderson și Lucas se întorseseră de la vânătoare, McAndrew trecuse prin sită lucrurile lui Roisin – trecuse ceva timp de când nu se mai adunase toată echipa acolo. Helen îi privea în timp ce-și ocupau locurile – observând cine stătea lângă cine, cine evita pe cine și alte astfel de amănunte. Pentru ea era limpede că încă mai existau tensiuni în cadrul echipei. Divergențe? Bisericuțe? Era prea devreme de știut cu certitudine, dar o neliniștea. Ea nu avea timp – Ruby nu avea timp – pentru disensiuni interne.

— Avem așadar trei victime confirmate și o femeie dispărută. Pippa Briers a fost ucisă cu trei, patru ani în urmă, Roisin Murphy cu vreo doi ani în urmă. Isobel Lansley este cea mai recentă victimă – Jim Grieves estimează că a fost ucisă cândva în cursul ultimelor optsprezece luni. Toate seamănă ca înfățișare – păr negru, ochi albaștri – și toate au un tatuaj distinct pe umărul stâng, o mierlă albastră. Agentul McAndrew s-a ocupat cu sârguință de familia și de fostul iubit al lui Roisin și acum avem confirmarea faptului că Roisin *nu* avea acest tatuaj când a dispărut. Nici Pippa.

— Dar Lansley? întrebă agentul Lucas.

— Încă nu i-am interogat pe părinții ei. Locuiesc în Namibia – de câțiva ani – dar i-am pus la curent cu cele aflate și îi aducem aici, răspunse agentul Grounds.

— Cât mai repede, vă rog, insistă agentul-șef Fortune.

— Deci putem porni de la premisa că ucigașul le-a tatuat, continuă Helen. De ce? Ca să le marcheze ca aparținându-i *lui*? Ca să le facă să semene cu altcineva? De amuzament? Care e semnificația tatuajului?

Fiindcă echipa tăcea, Helen continuă.

— Ce semnifică înfățișarea lor? De ce ele? Aș vrea ca Lucas și McAndrew să cerceteze de-a fir a păr viețile acestor femei, să vedem dacă putem afla unde a putut lua contact cu ele. Care erau ocupațiile obișnuite ale acestor femei, unde lucrau, socializau, făceau sport? Avem nevoie de toate amănuntele, ca să vedem unde se suprapun.

McAndrew și Lucas dădură afirmativ din cap, deși nu păreau nespus de bucuroase. Lui Helen nu-i păsa – avea să oblige echipa să lucreze împreună.

— Următorul lucru: accesul. Potrivit lui Sinead Murphy, Roisin avea patru chei de la locuința ei socială. Sinead avea una în poșetă, celelalte trei au fost găsite în apartament după dispariția ei – le-am găsit printre lucrurile ei din cutii.

— Deci îl cunoștea pe cel care a răpit-o? sugeră agentul-șef Fortune.

— Posibil, de vreme ce nu am găsit în apartament nicio urmă de intrare prin efracție sau de agresiune fizică. Dar Roisin avea un cerc restrâns de cunoștințe și nu menționase pe nimeni cunoscut care să-i dea motive de îngrijorare sau care să se fi ivit recent în viața ei. Așadar, trebuie să luăm în calcul și persoanele cărora le permiți eventual să-ți intre în locuință. Persoane în uniformă – polițiști, paramedici, inspectori de gaz sau curent, angajați ai societăților caritabile. Ar fi permis ele acestor oameni să le intre în casă? Haideți să ne întoarcem la familiile lor, să vedem ce putem afla.

— Dar cum le scoate din apartamente?

În sfârșit luase cuvântul și agentul Stevens. Nu spunea el prea multe, gândi Helen, dar întrebarea lui venea la țanc.

— În părul lui Isobel Lansley am găsit urme ale unei substanțe lipicioase. Le-am trimis la laborator și am aflat că e vorba despre un dizolvant industrial, răspunse Helen. Tricloretilenă.

— La ce se folosește? întrebă Sanderson.

— La tot felul de lucruri, răspunse Helen. La curățarea suprafețelor de lucru, la degresarea pieselor metalice, se găsește în crema de ghete și în substanțele folosite în curățătoriile chimice – și a mai fost folosită în trecut și ca narcotic.

— Și te face să nu mai știi de tine?

— A fost testată în anii 1920 ca alternativă la cloroform, ca anestezic, pentru ca ulterior să-și găsească utilizarea în industrie – deci nu încape nicio îndoială că te poate face să-ți pierzi cunoștința. Ca și în cazul cloroformului, e suficient să ți se pună pe gură și pe nas o cârpă îmbibată cu tricloretilenă.

Echipa amuțise iarăși. Era o informație de ultimă oră sinistră și tulburătoare.

— Pentru a o administra victimelor sale, ar fi trebuit să ajungă în apropierea lor, continuă agentul Lucas firul lui Helen. Dar nu avem stricăciuni sau urme de agresiune în locuința lui Ruby, așa că…

— Trebuie să fi avut suficientă încredere în el pentru a-l lăsa să se apropie, sugeră agentul-șef Fortune.

— Sau victimele dormeau deja, îl întrerupse Sanderson. Știm că Ruby chefuise toată noaptea. Poate a adormit și…

Tăcere.

— Să mai cercetăm o dată locuințele, reluă Helen. Știu că a trecut destul de mult timp, dar haideți să verificăm dacă vreunul dintre vechii chiriași nu-și mai amintește să fi văzut noaptea târziu, prin preajma apartamentelor, vreo persoană. Ceva ce li s-a părut ieșit din comun. Trebuie să existe un motiv pentru care individul ăsta nu lasă niciodată urme. Cum intră?

Membrii echipei se risipiră, fiecare îndrumat către sarcinile sale de către agentul-șef Fortune, care se comporta foarte energic. Helen îi privi cum pleacă. Era un progres modest, dar în sfârșit aveau câteva piese ale puzzle-ului, suficiente pentru a ridica moralul echipei, ceea ce devenise absolut necesar.

Poate că în sfârșit ajungeau să înțeleagă, pas cu pas, felul în care opera ucigașul lor.

Soneria telefonului ei mobil o întrerupse pe Helen din gânduri. Surprinsă, constată că era James. Vecinul ei de jos, un tânăr doctor chipeș de la spitalul South Hants, se purtase inițial prietenos cu Helen, dar bătuse în retragere când pricepuse că ea nu era interesată să intre pe lista cuceririlor sale. Mirată, Helen se grăbi să răspundă.

— James?

— Vino repede, Helen.

— De ce? Ce s-a întâmplat? Să nu-mi zici că iar s-a spart o țeavă.

— Sunt în locuința ta.

— Cine?

— Poliția. Șase oameni. Vino acasă ACUM.

91.

Helen urca scările câte trei odată. Când ajunse la ultimul etaj nădușise deja, dar nu ezită – dădu buzna în locuință. Se așteptase la tot ce putea fi mai rău, dar chiar și-așa, priveliștea care i se oferea o lăsă mută.

Apartamentul ei – prețiosul ei apartament – era întors pe dos. Șase polițiști, toți în costumele de protecție ale criminaliștilor, îl luaseră la puricat. Deschideau sertarele biroului, se uitau pe sub mese, îi controlau laptopul și iPad-ul.

— Nu vreți să-mi explicați și mie ce mama dracului faceți aici? zbieră Helen și le arătă legitimația de polițist. Sunt inspector la Departamentul de Investigații Criminale Hampshire, asta e locuința mea și *voi* n-aveți ce căuta aici.

— Ba de fapt avem, ripostă o femeie de vârstă mijlocie, cu o tunsoare proastă, și îi arătă lui Helen legitimația *ei* de polițist. Agent-șef Lawton, Anticorupție.

Helen se holba la legitimația acesteia și nu-i venea să creadă.

— Anticorupție?

— Exact și avem un mandat de percheziție pentru locuința dumneavoastră.

Helen smulse fițuica din mâna lui Lawton și o parcurse rapid, căutând detalii privitoare la cine, ce, de ce. Așa cum se așteptase, nu oferea prea multe informații.

— De ce sunteți aici? Ce căutați?

Polițiștii care răscoleau apartamentul nu catadicsiră să-i răspundă.

— Conduc în momentul de față o anchetă majoră. Nu știu ce vă *imaginați* voi că faceți, dar pot să vă asigur că poliția din Hampshire o să vă trimită cât ai zice pește înapoi, în vizuina din care…

— Lăsați-o mai moale, inspectore Grace. Știm cine sunteți și cu ce vă ocupați. Dar aflați de la mine un lucru: persoana care ne-a chemat e chiar din departamentul dumneavoastră, așa că poate binevoiți să ne lăsați să ne facem treaba și vă păstrați înjurăturile pentru altcineva.

Cu o privire sumbră, Lawton se întoarse la sarcina ei. Helen încremenise, năucită de această dezvăluire. Nu aflase mai multe despre intențiile lor, dar măcar știa acum cine purta răspunderea întregii povești.

92.

— N-ai niciun drept să faci asta. Indiferent ce s-a petrecut între noi în trecut, n-ai niciun drept să răspândești minciuni despre mine.

Helen, care spumega de furie, se afla față în față cu Harwood, de cealaltă parte a biroului acesteia.

— O să depun o plângere oficială la Fisher…

— Ce te face să crezi că răspândesc minciuni? ripostă Harwood placidă.

Pe Helen o neliniștea tonul lui Harwood, dar continuă totuși.

— Anticorupție? Chiar așa? Cred că ce am făcut în trecut arată clar de care parte a baricadei mă aflu.

Helen se referea la predecesorul lui Harwood – subcomisarul de poliție Whittaker – pe care ea însăși li-l servise pe tavă, în mod cu totul îndreptățit, celor de la Anticorupție.

— Ceea ce mă face cu atât mai mult să mă mir de acțiunile tale, Helen.

Același ton impasibil.

— La ce te referi?

— Aș vrea să asculți ceva, răspunse Harwood. Originalul e la Anticorupție, de aia și distracția de azi-dimineață. Copia asta am făcut-o pentru arhivele noastre.

Helen se încordă când o văzu pe Harwood apăsând „play” pe micul ei casetofon portabil. Ce punea la cale?

Tăcere, foșnete, apoi în sfârșit voci. Helen își recunoscu imediat vocea – și pe cea a inspectorului Tom Marsh. O clipă rămase nedumerită. De ce naiba să fi înregistrat Marsh conversația lor? Habar nu avusese că Helen avea să-l abordeze în pragul casei sale din Northamptonshire…

I se întinsese o cursă. Inspectorul Marsh luase parte la ea de la bun început – o înregistrase pe Helen cum îi cerea să-i dezvăluie niște informații secrete, să pericliteze o operațiune sub acoperire aflată în desfășurare, să riște viețile unor polițiști în serviciu… lista capetelor de acuzare era nesfârșită. Și Harwood avea totul înregistrat.

— Ți-am spus să nu te-amesteci. Ba nu, ți-am ordonat să nu te apropii de Robert Stonehill, continuă Harwood. Dar tu nu m-ai ascultat. Încă nu știu sigur cum ai pus mâna pe dosarul lui, dar o să aflu.

Helen se gândi imediat la Charlie. În ce-o amestecase?

— Dosar? întrebă Helen cu o mină pe cât posibil de neutră.

— Nu face pe niznaiul, Helen. Nu puteai să afli ce legătură are inspectorul Marsh cu acest caz decât citind dosarul integral.

— Nu-mi amintesc de niciun dosar.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Helen, dacă de mai mult nu ești în stare, chiar ești terminată. Cei de la Anticorupție îți pun pică în momentul de față apartamentul – când vor găsi probele de care au nevoie, o să zbori de aici. Și nu va fi nicio secundă prea devreme.

Helen își scruta șefa. Părea cumva schimbată. Deși era un moment de triumf pentru ea, părea plictisită și secătuită. Consumată parcă de propria ură. Îi întinsese lui Helen o cursă complicată și funcționase. Atunci de ce era atât de abătută?

— A fost ceva adevărat în toată povestea? Bătaia din Northampton? Legătura lui Robert cu poliția?

— Mă tem că informațiile astea sunt secrete.

Și așa aveau să rămână, fără îndoială. Furia lui Helen se apropia acum de apogeu, gândul că viața ei personală – cele mai profunde puncte vulnerabile ale ei – fuseseră folosite împotriva ei îi făcea sângele să clocotească. Subestimase setea de răzbunare a lui Harwood și acum culegea roadele propriei neglijențe.

— Bineînțeles că pentru moment vei fi suspendată de la conducerea anchetei…

— Nu prea cred.

Harwood râse.

— Îți admir tupeul, Helen, dar mă tem că decizia nu-ți aparține. După ce încheiem aici, o să mă întâlnesc cu Fisher, să rezolvăm treaba cu suspendarea. E la curent, desigur…

— Atunci nu mă îndoiesc că e conștient ce prostie ar fi. Nu ne-am face o reclamă prea bună, nu-i așa? M-ai mai suspendat o dată și uite ce s-a întâmplat – eu am prins-o pe Ella Matthews, în vreme ce tu te învârteai în cerc. I-am amintit și Emiliei Garanita treaba asta, acum câteva zile – sunt convinsă că *Evening News* n-ar privi cu ochi buni faptul că cel mai de succes polițist de la secția centrală de poliție din Southampton este suspendat în plină desfășurare a unei anchete atât de importante. Sunt, de asemenea, convinsă că i-ar interesa să afle că am fost victima unei neobosite campanii de hărțuire, deși nu există nicio probă împotriva mea, și asta numai fiindcă vrei tu să te răzbuni…

— Glumești? Ai fost prinsă în flagrant delict! ripostă Harwood.

— O conversație ipotetică între doi polițiști, în cursul căreia nu s-a dezvăluit nimic important…

— Ai accesat un dosar secret. Încălcând astfel un ordin direct.

— Și unde e?

Pentru întâia oară, Harwood tăcu. Se înșela Helen sau chiar înregistrase o urmă de îndoială?

— Dacă într-adevăr am luat eu dosarul, arată-l. Atunci poți să dai cu mine de pământ. Dar până atunci îți propun s-o lași mai moale și să-mi dai voie să-mi fac treaba. E în joc viața unei tinere și orice – sau oricine – ne împiedică să o căutăm ar face bine să se pregătească să suporte consecințele, dacă se va termina prost. Eu n-aș vrea s-o am pe conștiință. Nici să fiu asociată cu povestea *asta.*

O lungă pauză. Harwood nu spunea nimic, dar Helen își dădu seama că-i sădise îndoiala în suflet. Harwood n-ar fi permis în ruptul capului ca ceva să-i păteze imaginea publică sau reputația profesională. „Siguranța înainte de toate" era mottoul ei și Helen știa asta.

— *Deocamdată* vei continua să conduci ancheta, consimți Harwood într-un final. Dar va trebui să cooperezi sută la sută cu cei de la Anticorupție. Mai precis, îmi vei da mie acum toate parolele și codurile tale de criptare, pentru ca echipa să-ți poată accesa laptopurile, telefoanele, tabletele și toate celelalte. În afară de asta, vei face bine și nu te vei întoarce la locuința ta și nici nu vei discuta treburile acestea cu vreunul dintre polițiștii în serviciu. Dacă încalci vreunul dintre aceste ordine, indiferent în ce fel, îmi dai legitimația înapoi. Ne-am înțeles?

•

Helen străbătu coridorul cu pași apăsați, clocotind încă de furie. Viața o surprindea mereu cu sadismul ei, dar la *asta* chiar nu se așteptase. Cât de mult putea Harwood să o disprețuiască, ca să se poarte astfel cu ea? Harwood era hotărâtă s-o distrugă și, chiar și acum, când viitorul lui Helen la poliția din Southampton atârna de un fir de păr, era ferm decisă să o sfideze.

Brusc, știu exact ce trebuia să facă pentru a câștiga, o dată pentru totdeauna, bătălia.

93.

Agentul-șef Lloyd Fortune se foia pe scaun. Apelurile publice nu-i plăcuseră niciodată și acesta era mai zguduitor decât toate celelalte. Chipul zâmbitor al lui Roisin strălucea de pe ecranele din spatele lor, ca fundal al apelului emoționant la informații al lui Sinead Murphy. Sinead reușise să îngaime trei fraze înainte de a ceda nervos și de atunci nu mai făcuseră niciun pas. Dădea bine la televizor și

ajuta poate pe careva să-şi amintească sau să simtă o mustrare de conştiinţă, dar era greu de urmărit. Sinead era ca un peşte eviscerat – turnura tragică a evenimentelor îi răpise tot optimismul, toată vigoarea. Amintirea momentelor fericite cu Roisin, pe care le recapitula acum, părea să o rănească şi mai mult – avea menirea de a-i determina pe alţii să vorbească, dar Lloyd se temea că nu făcea altceva decât să accentueze sentimentul ei de vinovăţie şi să-i sporească nefericirea.

Când începuse să vorbească despre Kenton, situaţia se înrăutăţise şi mai mult. Vocea lui Sinead abia se mai auzea, fiindcă plângea cu sughiţuri, şi acum era de datoria lui Lloyd să intervină. Dar era dificil să o facă fără să pară insensibil sau crud. Deşi arăta bine şi vorbea elocvent, lui Lloyd nu-i plăcea să fie filmat şi ura să se afle în lumina reflectoarelor. Îi dădea un sentiment de anxietate: de teamă să nu se facă de râs tindea să se închidă în sine, lucru despre care ştia din experienţe trecute că îl făcea să pară distant sau arogant. Ori de câte ori fusese abordat pentru a apărea pe afişele de campanie cu care poliţia încerca să atragă în rândurile ei noi agenţi de culoare şi aparţinând altor minorităţi etnice, Lloyd încerca să se eschiveze, de regulă fără succes. Toţi erau parcă obsedaţi să-l aşeze în centrul atenţiei publice, de aia şi tot participa la nenumărate training-uri media, iar Harwood insistase ca tot el să apară şi în apelul din ziua aceea, în ciuda faptului că Helen Grace ar fi trebuit să se afle în locul lui.

Sinead amuţise de tot, aşa că Lloyd se aplecă în sfârşit spre ea, îşi aşeză cu un gest consolator mâna pe braţul ei şi îi îndreptă din nou atenţia către textul asupra căruia conveniseră înainte de începerea conferinţei de presă. Sinead îl privi printre lacrimi, făcu o ultimă sforţare să se adune şi îşi continuă apelul.

— Roisin a fost o… mamă şi fiică iubitoare şi… frumoasă.

O nouă pauză lungă, în care Sinead inspiră adânc.

— Ne-a fost răpită cu cruzime şi undeva există cineva care ştie de ce. Dacă aveţi vreo informaţie privitoare la dispariţia lui Roisin… vă rog, vă rog să contactaţi poliţia. A suferit atât de mult în scurta ei viaţă. Tatăl ei a abandonat-o. Iubitul ei, la fel. Merita să primească mult mai mult de la viaţă, dar nu a fost aşa.

Sinead ridică în cele din urmă privirea de pe masă şi şi-o îndreptă către cea mai apropiată cameră de filmat.

— Nu permiteţi ca uciderea ei să rămână nepedepsită.

94.

„Nu permiteţi ca uciderea ei să rămână nepedepsită”. Baba asta smiorcăită se uita parcă fix la el în timp ce vorbea. O înjură cu năduf, ce dracu’ ştiau ele, ea şi curva de fiică-sa, despre suferinţă?

Efortul de a urla la televizor îl făcu să se simtă iarăşi strivit de durere. Stătea întins pe canapeaua din livingul jegos, cu o pungă cu gheaţă aşezată sub ceafă. Cutii goale de Naproxen, un analgezic foarte puternic care-i fusese prescris cu câţiva ani în urmă, zăceau aruncate pe jos. Luase o doză de patru ori mai mare decât cea recomandată, dar parcă tot nu avea efect. Era cea mai cruntă migrenă pe care o avusese vreodată – o durere bubuitoare, profundă şi stăruitoare, în ceafă.

Dar mai rea era durerea că Summer îl trădase. Cum de se lăsase păcălit atât de uşor? Şi cu atâta cruzime? Părea că se întorsese la el, că dorea să-i facă pe plac, dar în realitate îşi plănuia cu grijă atacul, aşteptând ca el să vină la ea cu inima deschisă şi garda jos.

În ciuda faptului că se alesese cu o comoţie cerebrală, o târâse de păr înapoi în celula ei şi, odată ajunşi acolo, o bătuse cu sălbăticie şi fără întrerupere. Şocat, îşi dădu seama că habar n-avea cât durase bătaia sau dacă ea supravieţuise agresiunii. Abia când, în sfârşit, îşi vărsase tot năduful, înţelesese întreaga dimensiune a stratagemei ei. Cum deşurubase bara de metal de pe o latură a patului, cum proptise apoi patul cu unul dintre scaune, pentru a-l face să pară intact şi pentru a-l lua pe el, cu multă satisfacţie, prin surprindere. Ce tâmpit fusese – toate cosmeticele alea cumpărate de la Boots avuseseră rolul de a o ajuta pe ea să pună mâna pe ceva metalic. Cum de nu-şi dăduse seama?

Se ridică de pe canapea, mai luă două tablete de Naproxen şi se jură că nu avea să mai fie niciodată atât de naiv. Îl păcălise o dată – nu avea de gând s-o mai lase să-l păcălească şi a doua oară. Din clipa aia, lucrurile aveau să stea cu totul altfel.

95.

Ruby zăcea în întuneric. Transpira şi tremura, corpul ei fiind întors pe dos în urma pierderii abundente de sânge şi a fracturilor. Îşi pierduse cunoştinţa la scurt timp după ce el o atacase, pumnii pe care el îi cărase ca turbat în faţă şi în grumaz încheiaseră rapid lupta. Când în sfârşit îşi revenise, durerea fusese pe moment înăbuşită de şocul – şi groaza – de a descoperi că încă mai era vie. Pentru prima oară în viaţa ei îşi dorea din tot sufletul să fi murit.

Îi rupsese maxilarul? Coastele? N-ar fi ştiut să spună. Totul o durea şi totul era lipicios – sânge închegat i se lipise de gură, faţă şi păr. De ce o cruţase? Ea îl atacase. L-ar fi omorât dacă ar fi avut mai multă prezenţă de spirit. Avea să se întoarcă pentru a-şi sfârşi treaba?

Ruby se pomeni încercând să se ridice. Nu avusese de gând – acţiona instinctiv, mânată de gândul că va avea şi mai mult de suferit. Durerea o

străfulgera – din torace până în creier – totuși reuși să se ridice în patru labe. Vomită imediat, dar apoi, când se pusese în mișcare, nu mai acordă atenție acelui lucru, ci se întoarse și se târî spre pat. Se sprijinea încă pe un scaun și în situația aceea părea un refugiu. Ruby se strecură cu iuțeală dedesubt, trase pătura de pe pat, se înveli cu ea și rămase pitită acolo.

Nu era în siguranță, dar se simțea mai bine așa, ascunsă. Își împreună mâinile și se pomeni iarăși murmurând niște rugăciuni stâlcite. Pronunța cuvintele prost, semnificația lor era vagă, dar sentimentul era limpede. De data aceasta nu se ruga să scape. Se ruga să moară.

96.

DC Sanderson se uita în stânga și-n dreapta după vreo primejdie. Depozitul pe care-l avea în vedere se afla la capătul unei alei din Portswood, presărate cu ace de seringă. Nu era luminată, nu avea camere de supraveghere, puteai să dispari de pe fața pământului fără ca să observe cineva cel mai mic lucru. Se blestema în sinea ei pentru că plecase singură să inspecteze proprietățile lui Simpson – n-ar fi trebuit să se expună primejdiilor de dragul politicii poliției. Asta era prima regulă de conduită.

Se întoarse să plece, nerăbdătoare să lase în urma ei aleea aceea fetidă. Își pusese mari speranțe în proprietatea aia. Era izolată și depărtată și nu dăduseră peste ea la o primă trecere în revistă a imobilelor lui Simpson. Din motive neclare, dreptul de proprietate asupra acestui imobil era înregistrat sub numele soției decedate a lui Simpson. Se făcuse poate o greșeală în trecut sau era din motive fiscale, dar Sanderson se îndoia. Tot ce făcea Simpson era premeditat și controlat. Nimic nu era lăsat la voia întâmplării. Dar când sosise acolo, Sanderson își dăduse imediat seama că în acea parte a orașului nu existau potențiali martori și că nici nu prea avea șanse să pătrundă în clădire. Nu exista decât o singură intrare și era acoperită de lacăte și lanțuri – nu avea cum să scape de obligația de a face rost de un mandat de percheziție.

Ajunsă la jumătatea aleii, Sanderson se opri și privirea îi alunecă în sus, către un gemuleț aflat pe o latură a clădirii. Era un gemuleț murdar, crăpat și stricat, care atârna în balamale întredeschis. Nu era mare, dar suficient de lat pentru ca Sanderson, care era zveltă, să se poată strecura înăuntru.

Un tomberon stătea abandonat prin apropiere. Oare ce conținuse? Deșeuri menajere? Un câine mort? Habar n-avea, dar viermilor nu părea să le pese. Înăbușindu-și greața și trântindu-i capacul la loc, Sanderson îl târî sub gemuleț și se cățără pe el. De acolo nu mai trebuia decât să se salte pe pervaz. Prima oară îi alunecară degetele și fu cât pe-aci să cadă de pe tomberon, dar a doua oară apucă

pervazul cu hotărâre. Fixându-și vârfurile ghetelor în crăpăturile dintre cărămizi din care căzuse mortarul, se săltă iute și în zece secunde era înăuntru.

Când ateriză, un nor de praf se ridică să o întâmpine, intrându-i în nas și în ochi și făcând-o să strănute. Zgomotul răsună cu ecou în depozitul pustiu, accentuând singurătatea și vulnerabilitatea lui Sanderson. Își scoase iPhone-ul dintr-un buzunar cu fermoar și îl folosi pe post de lanternă, pentru a privi în jur.

Ce Dumnezeu era acolo?

Fiecare centimetru pătrat era ocupat de cutii stivuite din podea până-n tavan. Toate erau marcate și etichetate. Sanderson o examină pe cea mai apropiată. Deși cutia era prăfuită, eticheta părea nouă și scrisul recent. Sanderson șovăi – știa că examinarea conținutului cutiei putea fi un izvor de belele juridice – îndeosebi dacă ceea ce descoperea înăuntru avea să fie folosit la vreun proces, dar își spuse că era oricum tardiv, devreme ce intrase aici prin efracție. În afară de asta, Ruby trebuia să fie acum prioritatea lor.

Își puse o pereche de mănuși de plastic și deschise cutia. Ce se așteptase să găsească? Haine pătate de sânge? O trusă de răpitor? O confesiune scrisă cu sânge? Indiferent peste ce sperase să dea, ceea ce găsi o surprinse. Cutia era ticsită de casete. Casete video.

Sanderson fu intrigată, fiindcă deocamdată nu văzuse camere de supraveghere la niciuna dintre proprietățile lui Simpson. Ce citi pe marginea unei casete îi ațâță și mai mult curiozitatea – „septembrie 2013” era scris cu pix albastru. Își aruncă privirea peste încă vreo douăsprezece casete și un tipar începu să se contureze: „iunie 2013”, „august 2013”. Deschise una, examină banda – nu avea etichetă – și se uită apoi în interiorul carcasei.

Și se opri din căutare. Pe carcasă, scris cu pixul, era un singur cuvânt care schimba totul.

„Ruby”.

97.

Din clipa în care intră în casă, Charlie știu că ceva nu era în regulă. Venea de la chioșcul de ziare – ediția din ziua aceea a ziarului *Evening News* conținea un articol lung despre pista „mierlei albastre tatuate”, urmărită în cazul „cadavrelor de pe plajă”, și Charlie era nerăbdătoare să citească detaliile – dar ceva în casă era… nelalocul lui. Să fi fost oare moștenirea anilor cât lucrase în poliție? Sau o urmare a faptului că fusese răpită de către Marianne? Simțurile îi erau acum deosebit de ascuțite și Charlie simțea că nu e singură în casă.

Stătu nemișcată și încercă să-și domolească respirația, care era zgomotoasă și accelerată. Bastonul ei se afla la etaj, pe fundul unui sertar, așa că Charlie se

răsuci și o luă înapoi, către ușa din față pe care tocmai intrase, atentă să nu calce pe dușumeaua scârțâitoare din stânga ei. Mai demult ar fi înfruntat un intrus fără ezitare sau frică, dar acum, cu burta asta mare, nici nu se punea problema. Dar în clipa când puse mâna pe clanță…

— Charlie.

Un glas de femeie. Glasul lui Helen. Charlie se răsuci, gata s-o facă troacă de porci pe șefa ei pentru că o speriase în asemenea hal, dar când văzu îngrijorarea de pe fața acesteia își înghiți cuvintele dojenitoare.

— Iartă-mă. N-am vrut să te sperii. Trebuia să te văd, dar nu puteam risca să te contactez direct.

Intrigată, Charlie o conduse pe Helen în living.

— Ce se-ntâmplă?

Helen făcu un semn să se așeze întâi. După ce luară loc pe canapea, se mută mai aproape de Charlie.

— Harwood i-a chemat pe cei de la Anticorupție. Îmi răscolesc apartamentul chiar în clipa asta.

— Dar de ce…?

— Povestea cu Robert… Helen se întrerupse scurt, copleșită din nou de cruzimea intrigii lui Harwood. Totul a fost o farsă.

Charlie se uita la ea și nu-i venea să creadă.

— Nu cred că a fost vreo bătaie în Northampton, nici măcar nu cred că Robert a locuit vreodată acolo, continuă Helen. Totul a fost scornit pentru a mă ademeni pe mine să pun mâna pe un material secret…

— Să aibă un motiv să te dea afară.

Helen confirmă cu un gest. Charlie clătină din cap – chiar se cobora Harwood la așa ceva?

— Ce au împotriva ta?

— O casetă pe care e înregistrată convorbirea mea cu inspectorul Marsh. Dar nu e suficientă. Îi trebuie dovada că am făcut rost de dosar, de aceea îmi răscolesc apartamentul.

Charlie pricepu acum de ce venise Helen la ea.

— Mă duc chiar acum, spuse Charlie și se ridică.

— Îți mulțumesc, răspunse Helen și se îndreptă spre bucătărie. În pragul ușii se opri: să nu uit, Charlie, în locul tău aș repara broasca de la ușa din spate. E floare la ureche.

Charlie luă cu umor dojana lui Helen și urcă grăbită la etaj. Cei de la Anticorupție puteau să facă sau nu legătura între ea și Helen, dar nu avea sens să rișt. Mulțumi Cerului că Helen considerase nimerit să-i încredințeze ei spre păstrare copia dosarului. Altfel, ar fi fost deja suspendată sau chiar mai rău. Iar Charlie și Sally Mason s-ar fi aflat și ele în vizorul celor de la Anticorupție. Pe

Steve nu l-ar fi deranjat neapărat, dar nu așa voia Charlie să-și încheie cariera. Le-o datora tuturor să rezolve povestea aceea o dată pentru totdeauna.

Cu degete împleticite încercă să aprindă pastilele așezate sub butucii din șemineu. Nu prea era anotimpul potrivit pentru un foc în șemineu, dar dacă așa se cerea… Chibritul sfârâi în sfârșit, parafina se aprinse și, în câteva minute, focul trosnea ușurel. Fără să șovăie, Charlie puse pe foc colile din dosarul fals, apoi și învelitoarea de carton. Urmărea ciudat de încordată cum se aprind și se îndoaie foile, de parcă dintr-o clipă într-alta ar fi dat buzna în încăpere cei de la Anticorupție. Dar în casă – și pe stradă – era liniște și la scurt timp nu mai rămăsese din dosar decât cenușa. Charlie se întreba dacă era suficient. Zădărniciseră prima tentativă a lui Harwood de a o distruge pe Helen, dar cât de complexă era această intrigă? Și mai era ceva ce le scăpase? Gândul că secția centrală de poliție din Southampton ar fi putut rămâne fără Helen era absurd, dar asta părea acum misiunea lui Harwood. Și Charlie știa din proprie experiență că, dacă Harwood își punea un lucru în cap, de regulă îl și obținea.

98.

A fost o ambuscadă. De îndată ce deschise ușa, ea se repezi la el, fluturându-i energic legitimația pe sub nas.

— Bună dimineața, domnule Simpson. Astăzi nu lucrați?

Pe moment Andrew Simpson nu spuse nimic, prea șocat de neașteptata apariție a unei polițiste în pragul ușii sale pentru a răspunde. Se clătină ușor, de parcă n-ar fi stat sigur pe picioare.

— Am trecut pe la biroul dumneavoastră, continuă Sanderson, dar mi-au spus că întârziați. Sper că nu v-am prins într-un moment nepotrivit.

— Nu, nicidecum, se grăbi el să răspundă.

— Bine. Fiindcă mai am niște întrebări legate de Ruby Sprackling. Pot să intru?

O tăcere apăsătoare urmă cererii lui Sanderson. Ce se citea în privirea lui Simpson? Frică? Suspiciune? Sanderson privi pe după umărul lui, pentru a vedea cum era în casă. Era o mare harababură. Era stânjeneala sau ceva mai sinistru motivul pentru care Simpson apropie ușa în urma sa, împiedicând-o pe ea să vadă?

— Aveți un mandat?

— Nu. Dar pot să fac rapid rost de unul…

— Atunci propun să mergem în altă parte.

Sanderson îl țintuia cu privirea – încercând să provoace cu enervarea și suspiciunea ei evidente o reacție din partea lui, dar el nici măcar nu clipea, privind-o la rândul său cu duritate și stăruință.

— Dacă mergem la secție o să avem o grămadă de hârțoage de completat, replică Sanderson. Și asta o să vă coste și mai mult timp. Ar fi mult mai simplu dacă aș intra…

— Mergem la secție. Ați venit cu mașina?

— Da, răspunse Sanderson resemnată.

— Atunci să mergem, spuse Simpson și trânti cu fermitate ușa în urma sa.

99.

Ruby își reveni brusc în simțiri – un zgomot venit de sus o făcu să tresară. Cât timp își pierduse cunoștința? Și ce însemna zgomotul acela?

De când o bătuse, nu mai coborâse aici, lucru care o mira. Ce pune oare la cale? se întreba Ruby. Din ziua în care-l întâlnise – din ziua aceea cumplită – avea sentimentul că el se abține, că ține ceva secret. Uneori îi ghicise emoțiile – scânteieri de dorință, străfulgerări de mânie – dar el reușise întotdeauna să se stăpânească. Să lase impresia că totul se află sub controlul și stăpânirea lui. Nu și atunci. Când se năpustise asupra ei, Ruby văzuse o furie autentică, văzuse dorința lui de a o distruge – și de aceea se mirase când își recăpătase cunoștința și constatase că era încă în viață. Ce îl mai reținea acum, după ce-i spulberase fantezia, după ce-l păcălise?

Un gând o făcea să se cutremure. Nu se mai temea de moarte, dar gândul că va mai avea de suferit o umplea de scârbă. Avea senzația că majoritatea oaselor ei erau deja rupte, dar cine putea ști ce durere era el în stare să-i mai provoace dacă-și punea mintea la contribuție. Ruby închise ochii și încercă să alunge gândul că el avea să se întoarcă ca să se răzbune. Amintirea faptului că el o dorea o făcu să scâncească. Doamne Sfinte, numai asta nu…

Un firicel de aer răcoros o făcu să se întoarcă. În fața ei se afla cărămida spartă. Se trase spre perete și râcâi afară bucățile de cărămidă. Scoase scrisorile și felicitările din ascunzișul lor și le întinse pe jos lângă ea. Nu mai avea nicio îndoială că avea să moară acolo, în beci – nu mai avea altceva de făcut decât să lase un mesaj de orice fel, un semn de orice fel că trăise – și murise – în acel decor bizar. Căută cu degetele carioca, îi scoase capacul și o scutură energic. Apoi găsi o bucățică de hârtie goală și începu să scrie.

Nimic.

Mai scutură o dată carioca şi de data asta îi linse şi capătul. Gustul amar al tuşului o învioră şi Ruby începu să scrie. Dar după trei litere – „Num” – tuşul se termină şi nu mai fu niciun chip să stoarcă ceva din carioca. Se uscase.

Ruby zăcea înconjurată de scrisori, descurajată, furioasă şi profund frustrată. Nu se mai osteni să le ascundă – ce sens avea? Era tot ce-i mai rămăsese. Singura ei legătură cu lumea aflată dincolo de temnicerul ei. Avea să le lase aşa, răsfirate ca un evantai în jurul ei. Avea să-şi petreacă ultimele zile din viaţă în compania celor trei fete moarte.

100.

Femeia intră în baia jegoasă. Încuie uşa şi începu să se dezbrace. Curând, era în pielea goală. Stătea în faţa oglinzii crăpate a dulăpiorului şi se privea. Se apleca în faţă, se întorcea într-o parte şi în cealaltă, căutând vreo imperfecţiune. Apoi, sătulă să se tot examineze, urcă în cadă. Trase perdeaua transparentă de duş şi dădu drumul la apă. Un jet frustrant de subţire ţâşni din capul de duş şi se scurse pe faţa, gâtul şi corpul ei.

Helen opri caseta. Tânăra femeie de pe înregistrare era Ruby. Iar scena fusese urmărită de undeva de sus, dintr-o perspectivă de superioritate totală.

— În toate detectoarele de fum sunt camere de filmat? Sau numai în băi şi dormitoare? îl întrebă Helen cu un ton rezervat, în pofida disprețului pe care-l simţea.

Andrew Simpson, cu avocatul său alături, nu spuse nimic.

— Avem aici o listă completă a proprietăţilor dumneavoastră. Dacă vreţi să mergem noi să verificăm, o vom face. Sunt convinsă că pentru chiriaşii dumneavoastră va fi foarte interesant să afle că-i spionaţi…

— Numai în dormitoare şi băi.

— Câte proprietăţi?

O nouă pauză, apoi:

— Douăzeci.

Helen clătină din cap. Voia ca Simpson să ştie ce părere avea ea despre el, spera să-l facă să-şi piardă calmul. Dar el o privea în continuare cu ochii aceia morţi. Sanderson se tot întrebase de ce nouăzeci la sută dintre chiriaşii lui Simpson erau femei. Acum aveau explicaţia.

— De cât timp durează povestea asta? Şi înainte să vă dea prin cap să mă minţiţi, se grăbi Helen să adauge, să ştiţi că am trimis o echipă la depozitul dumneavoastră din Valmont Road. Deci nu vă faceţi iluzii – cunoaştem amploarea „activităţilor” dumneavoastră.

Simpson se holba la mâinile sale – Helen constată mirată că avea o mulțime de tăieturi mici – apoi ridică privirea.

— De mai bine de zece ani.

— Câte casete aveți?

— Sute.

— De ce faceți chestia asta, Andrew?

Simpson ezită și își privi avocatul, care dădu discret din cap.

— Pentru că îmi place să mă uit la ele, răspunse cu voce joasă.

— Ce simțiți când vă uitați la casetele astea?

— Dumneavoastră ce credeți?

— Vă masturbați în timp ce le urmăriți?

— Uneori.

— Ce vă excită? Corpurile lor? Faptul că ele nu știu că le urmăriți? Sau puterea pe care o aveți asupra lor?

Simpson îi susținu o clipă privirea.

— Niciun comentariu.

— Ba nu, Andrew, va trebui să veniți cu ceva mai mult de-atât, spuse Sanderson preluând ștafeta. Eu am văzut cum arată interiorul depozitului dumneavoastră. Știu cum arată obsesia. De ce faceți chestia asta?

— Clientul meu a refuzat să comenteze, propun așadar să mergem mai departe, interveni avocatul.

Era un bărbat de aproape șaizeci de ani, obez și autoritar – mărturia grăitoare a misoginismului de zi cu zi al lui Simpson. Îi plăcea să se uite la femei, dar era clar că nu și-ar fi luat în ruptul capului o femeie avocat. Sanderson se uită la notițele ei și schimbă tactica.

— Când v-am interogat prima dată în legătură cu Ruby Sprackling, de ce ne-ați trimis la Nathan Price?

— Am răspuns întrebărilor dumneavoastră. M-ați chestionat despre el și v-am spus adevărul. El avea cheile de la apartamentul lui Ruby…

— Dumneavoastră nu v-ați făcut niște cópii? Ca să puteți trece eventual pe-acolo să verificați dacă funcționează detectoarele de fum?

— Nu, răspunse Simpson, refuzând să ia notă de sarcasmul ei.

— În casa dumneavoastră, printre lucrurile dumneavoastră, nu vom găsi cópii ale cheilor?

— Nu, v-am spus doar.

Sanderson se lăsă pe spate în scaun și-l privi pe Simpson. Pe chipul ei se citea neîncrederea.

— Unde ați fost vineri noaptea?

— Acasă.

— Locuiți singur?

— Da.

— Și ați fost singur toată noaptea?

— Exact.

— Ați scos la un moment dat mașina din garaj?

— Nu.

— Mai aveți și alte vehicule?

— Nu.

Dar o spuse cu un aer cam agitat. Helen se uită la Sanderson, care-și notă ceva în carnețel.

— În colecția dumneavoastră am mai găsit înregistrări și cu Roisin Murphy, Pippa Briers și Isobel Lansley. Cele trei femei găsite moarte pe plaja Carsholt. Ați fost vreodată acolo?

— Nu-mi plac plajele, ripostă Simpson.

— Mai vedem noi. Nisipul de acolo conține anumite minerale. Dacă găsim urme în casa sau mașina dumneavoastră, ne vom da seama de unde provin. Câte ore de înregistrare aveți cu Ruby?

Simpson părea surprins de schimbarea bruscă a tacticii lui Helen.

— Puteți să fiți sincer cu mine, Andrew.

Îi zvâcni ușor fața la auzul numelui său. Poate nu-i plăcea ca o femeie să i se adreseze cu prenumele? Sau poate nu-i plăcea numele său? Se ascundea aici ceva mai profund? Helen își propuse să cerceteze acel aspect.

— Nu știu.

— Multe? Puține? Așa și-așa?

— Multe.

— Vă plăcea mai mult decât celelalte?

Andrew își feri privirea.

— Știți, nu-i așa, că are o mamă și un tată, o soră și un frate cărora le este dor de ea? Persoane care o iubesc.

Helen lăsă cuvintele să-și facă efectul.

— Știu că o doreați, Andrew. Știu că ați pus mâna pe ea. Dar acum vă rog să o eliberați. Dovediți că sunteți un om mai generos decât spune lumea. Dovediți că puteți fi îndurător.

Simpson o privi pe Helen ca și cum ar încerca să o citească. Helen ura să-l implore pe un om de teapa lui Simpson, dar dacă lui îi plăcea ca femeile să i se supună, atunci asta era.

— Habar n-am unde e. Nu știu nimic despre fetele astea.

— Ba eu aș crede că știți, i-o întoarse Helen. Aș crede că știți foarte multe despre ele. Cum arată în pielea goală, cum arată când folosesc toaleta. Cum arată când fac dragoste, când se masturbează. Știți toate lucrurile acestea, Andrew. Și încă și mai multe.

Simpson se holba iarăși la mâinile sale, pentru a evita privirea fioroasă a lui Helen. I se păruse ei sau chiar se rușina puțin?

— Și știți ceva? În curând va ști toată lumea. Când vă veți afla în boxa martorilor, n-o să vă mai dea pace, Andrew. O să vă întrebe despre înregistrări, despre desuurile și bijuteriile pe care le-ați furat, despre ce făceați când vă gândeați la fetele acestea. Imaginați-vă pentru o secundă cum va fi. Judecătorul, jurații, presa, publicul de la galerie, toți privind la dumneavoastră, în timp ce vă obligă să vorbiți despre ceea ce vă plăcea să faceți…

— Inspectore Grace, vă rog să nu-mi intimidați clientul, încercă avocatul să intervină.

— Dar eu pot să vă ajut, Andrew, continuă Helen netulburată. Pot să vă scutesc de o investigație atât de minuțioasă. De umilința asta.

Andrew Simpson privea în continuare în jos.

— Dar trebuie să mă ajutați și dumneavoastră pe mine. Trebuie să-mi spuneți unde o găsesc pe Ruby. Dacă e încă în viață, putem ajunge la o înțelegere. Eliberați-o, pledați vinovat și toate detaliile astea vor rămâne între noi. Va fi secretul nostru.

În sfârșit, Simpson ridică ochii. Helen era iritată să-i vadă privirea sfidătoare.

— Nu știu unde e.

— Atâta aveți de spus?

— Nu aveți nimic împotriva mea, îi aruncă el în față.

— Femeile astea au fost chiriașele dumneavoastră. Le-ați urmărit, le-ați spionat – știați totul despre ele. Tabieturile lor, obiceiurile lor, slăbiciunile lor. Au dispărut din imobilele dumneavoastră – fără urme de agresiune sau de efracție – fiindcă dumneavoastră aveați cheile. Ați pus mâna pe ele, le-ați ținut captive și, după ce v-ați săturat de ele, le-ați omorât.

— Nu știți nimic.

— Știu că sunteți un ticălos și un pervers. Mama dumneavoastră mai trăiește, nu-i așa, Andrew? Cum credeți că se va simți când toate aceste lucruri vor ieși la iveală?

— Du-te dracului!

— N-am timp de asta. Și nici Ruby nu are. Așa că vă mai întreb o dată – unde e?

— Am spus tot ce-aveam de zis. Și dacă mă mai amenințI, nenorocito…

— UNDE E?

Helen se întinsese peste masă și-l apucase pe Simpson de guler. Dar Sanderson se ridică imediat în picioare și trase mâna lui Helen de pe Simpson, care ridicase instinctiv pumnul pentru a răspunde.

— Cred că deocamdată ne oprim aici, se grăbi Sanderson să spună, luând-o înaintea avocatului înfuriat. Între timp, v-aș sfătui clientul să se gândească foarte bine să coopereze.

Sanderson luă caseta și dădu să iasă în urma lui Helen, dar se mai opri o dată.

— E singura mutare pe care o mai are.

101.

Când Ceri Harwood ajunse acasă, îl găsi pe Tim așteptând-o. Încercase toată ziua să ia legătura cu ea – Ceri își închisese până la urmă telefonul mobil. Știuse în clipa aceea că amână doar momentul în care va trebui să stea față-n față cu el.

Fusese o zi lungă. Confruntarea avută cu Helen Grace o abătuse și, mai mult de-atât, o îngrijorase. Își imagina momentul de luni de zile – de când pusese în mișcare întreaga acțiune – și se dovedise a fi o mare dezamăgire. În vocea lui Helen fusese prea multă sfidare, prea multă siguranță că va supraviețui acestui atac. Faptul că cei de la Anticorupție nu dăduseră încă de urma dosarului înrăutățea și mai mult situația.

— Te-am sunat.

— Știu, răspunse Ceri fără urmă de entuziasm, trântindu-și geanta pe jos și prăbușindu-se pe canapea.

Știa că era necesar să poarte acea conversație, dar nu se simțea în stare. Era obosită moartă – nu se putea gândi la altceva decât să se bage în pat și să se izoleze complet de restul lumii.

— Trebuie să vorbim.

Existau oare cuvinte mai neplăcute decât acelea?

— Atunci vorbește, spuse Ceri cu privirea ațintită în tavan.

— Îmi pare rău, Ceri. Că a trebuit să vezi asta. Că a trebuit să afli așa. Ar… ar fi trebuit să-ți spun înainte. Am vrut, dar parcă nu ne aflăm niciodată în același timp în același loc.

— Deci e vina mea?

— Bineînțeles că nu. Bineînțeles că nu, draga mea.

— Să nu îndrăznești!

Privirea pe care i-o aruncă Ceri era atât de severă, încât Tim ridică mâinile ca și cum s-ar fi predat, recunoscându-și greșeala.

— Ce vreau eu să zic este că ar fi trebuit să-ți spun. Dar viața noastră de acum ne-a făcut să nu mai petrecem atât de mult timp împreună ca înainte.

Era mai mult decât un sâmbure de adevăr în toate astea, dar a naibii să fie ea dacă avea să recunoască.

— Nu acuz pe nimeni, continuă el. Eu sunt ocupat cu afacerile mele și tu ai un serviciu care îți cere să te implici nespus de mult.

— De ce ai venit cu ea aici? întrebă Ceri, sătulă de justificările lui.

— De prost. Nu știu unde mi-a stat mintea.

— De ce ea?

O pauză lungă. Ceri urmărea atentă cum își căuta soțul ei cuvintele potrivite. Era singura întrebare la care își dorea cu adevărat un răspuns.

— Pentru că-mi place. Și pentru că vrea să-și petreacă timpul cu mine.

— Și faptul că e tânără și frumoasă n-are nicio importanță.

— Nu, nu are. Știu că n-o să mă crezi. Dar să știi că nu eu am umblat după ea. Ea a venit la mine.

— Ce drăguț.

— Te rog, Ceri. Încerc să-ți explic. Nu vreau să te rănesc. Nu ți-am fost niciodată infidel. Ca să fiu sincer, niciodată n-am crezut că-ți voi fi. Nu voiam să fiu genul acela de bărbat.

— Cât de dezamăgit trebuie să fii.

— Dar ea voia să-și petreacă timpul cu mine. Și asta m-a atras foarte mult.

— Și eu nu vreau?

— Vrei?

Ceri era atât de șocată de replica lui, încât preț de câteva secunde nu știu ce să spună.

— Sigur că vreau. Doar ești soțul meu.

— N-am mai fost asta de multă vreme.

— Asta-i clar.

— Nu mă refeream la mine, Ceri.

Ceri se holbă la el. Acum nu mai părea să se căiască, lucru care o scotea și mai mult din sărite.

— În ultimii doi ani, abia dacă ne-am mai văzut. Am locuit împreună, dar… suntem ca două nave care trec una pe lângă cealaltă prin noapte. Ieșim în weekenduri cu copiii, dar *noi doi* când ne vedem cu adevărat?

— Poate n-ai observat, dar anul trecut am avut unul dintre cele mai grele cazuri din cariera mea.

— Știu asta. Ella Matthews a fost un caz important. Dar au trecut zece luni de-atunci. Și nu te văd mai des decât te vedeam la momentul ăla.

— Haide, Tim, știi bine ce s-a întâmplat după împușcarea ei. Ancheta publică, audierea la Comisia pentru plângeri împotriva poliției…

— Toate astea s-au terminat de mult. Problema nu e Ella Matthews. Problema e locul ăsta.

— Casa asta?

— Southampton. De când ne-am mutat aici am avut probleme.

— Credeam că-ți place aici. Suntem aproape de părinții tăi, copiii se simt foarte bine, ție îți place să navighezi…

— Bine, *tu* ai avut probleme.

Ceri îl privea fix. Și-ar fi dorit să-l contrazică, să țipe și să urle în fața aia a lui proastă, cu un aer atotștiutor. Dar ce spunea el era în oarecare măsură adevărat. Privirea îi fugi către geanta din hol, apoi reveni asupra lui Tim.

— Eu am adus o persoană străină în căsnicia noastră. Și îmi asum întreaga răspundere pentru acest lucru și pentru durerea pe care ți-am pricinuit-o. Dar și tu ai făcut la fel.

— Eu n-am făcut așa ce…

— Tu crezi că toată lumea e obsedată de Helen Grace. Tot timpul te plângi de *asta.* Dar tu ești obsedată de ea, Ceri. Din cauza ta ne-am înstrăinat noi doi. Și dacă nu vrei să recunoști asta, nu mai avem nicio șansă.

102.

— Te-am dezamăgit.

Helen era în camera de hotel a lui Daniel Briers.

— Sunt sigur că ai procedat cum ai considerat tu că e mai bine, îi răspunse bărbatul.

Helen înălță privirea, încercând să ghicească dacă era supărat pe ea, dar tonul lui era greu de interpretat. Voia ca el să-i spună că o iartă, să-i alunge sentimentul că nu făcuse tot ce ar fi trebuit să facă, să-i alunge rușinea. Dar el tăcea.

— Mâine îl vom interoga iarăși pe Simpson – să vedem dacă o noapte în celulă va avea vreun efect asupra lui. Se poate aștepta la un proces lung, deci, dacă are minte, o să coopereze…

Dar chiar credea Helen acest lucru? Simpson păruse atât de sfidător, atât de hotărât să nu-și asume nicio vină. Oare chiar avea să reziste și să încerce să iasă basma curată? Sau era altceva la mijloc? Atitudinea lui sfidătoare izvora din *nevinovăție*? Nu părea probabil – corespundea în atâtea privințe profilului lor – dar gândul acesta sâcâitor stăruia în mintea lui Helen, descurajând-o.

Daniel tăcea, așa că Helen continuă:

— Îmi pare rău, oricum, că ți-am înrăutățit situația. Dacă mi-aș fi păstrat calmul, l-aș fi convins, poate, să coopereze. N-am nicio scuză. Uneori… uneori văd roșu în fața ochilor. Nu mă pot abține. E în ADN-ul meu.

Helen nu era sigură cât îi putea împărtăși lui Daniel, cât știa el deja despre ea, dar se simțea obligată să-i explice eșecul din camera de interogatoriu.

— Uneori, când mă aflu în încăperea aia, când stau față în față cu un individ de teapa lui Simpson, mă simt de parcă aș avea iarăși doisprezece ani. Simt neputința, disperarea pe care o trăiește cineva aflat în situația lui Ruby și… mă văd pe mine cu Marianne. În casa aia. Îmi amintesc ce făcea tatăl meu, ce voia să facă, ce a trebuit să facă Marianne ca să mă protejeze pe mine. Îi văd pe bărbații ăia, mă gândesc la ea și… simt că se frânge ceva în mine.

Helen nu ridică privirea, nu voia să vadă reacția lui Daniel. Voia doar să-i spună cine era ea, o dată pentru totdeauna.

— O parte din mine vrea să-i distrugă. Știu că sună cumplit, dar ăsta e adevărul. Aroganța lor, violența lor mă scârbesc. Ar trebui să fiu în stare să mă abțin, dar sentimentele acelea sunt întotdeauna prezente. Am o ură în suflet. Nu o vreau, dar nu pot scăpa de ea. Mă înțelegi cât de cât?

În sfârșit, înălță privirea. La ce se așteptase? La înțelegere? La dojană? La furie? Helen s-ar fi mulțumit cu oricare dintre aceste variante, dar, spre surprinderea ei, Daniel privea pe fereastră. Pe Helen o șocă expresia lui absentă – părea *plictisit.*

Urmă o pauză lungă, după care Daniel se întoarse spre ea, realizând în sfârșit că Helen spusese tot ce avusese de spus.

— Îmi pare rău, nu era nevoie să auzi toate astea, spuse Helen oscilând între furie și un sentiment profund de stânjeneală. Niciodată nu-și mai destăinuise cele mai intime sentimente.

— Ba nu, chiar aș vrea să aflu mai multe despre tine, se grăbi Daniel să spună, dar pentru Helen era limpede că mințea.

— N-ar fi trebuit să vin aici…

— Helen, stai…

Dar ea era deja la ușă. Răsuci mânerul și murmură:

— Îmi pare rău, Daniel.

Și apoi plecă.

103.

Helen se îndepărta de hotel cu pași grăbiți. Ce fraieră fusese! Ce fraieră proastă, naivă, disperată. Ce fel de polițistă era ea? Să se agațe de vulnerabilitatea și durerea unui tată îndoliat și să spere că va avea și ea ceva de câștigat? Voise să profite de pe urma situației. Ba nu. Sperase să găsească o oarecare consolare, o senzație de pace, un refugiu.

Ce gândea el acum despre ea? Helen apreciase total greșit situația, încercase să-i vâre pe gât unui bărbat care nu simțea nimic pentru ea, care nu se gândea la ea, propriile ei nevoi. Era plictisit de slăbiciunea ei și cine i-o putea lua în nume de rău? Avea problemele lui.

Helen se îndrepta spre motocicletă – habar n-avea unde mergea, voia doar să plece de acolo, să se îndepărteze de locul celei mai recente greșeli a ei. Dar, când își luă casca, îl văzu. În oglinda laterală, văzu cum silueta vine grăbită spre ea. Ieșise din umbră, voia s-o ia prin surprindere și era la un pas de ea. Fără să șovăie o clipă, Helen se răsuci, își luă avânt cu un gest hotărât și rapid și-l lovi cu

casca de motociclist. Bărbatul ridică mâinile, dar era prea târziu – casca se ciocni cu toată forța de capul lui. El se dădu câțiva pași înapoi, împleticindu-se, ea dădu drumul căștii și se aruncă asupra lui, trântindu-l pe caldarâm. Helen ridică pumnul încleștat și îl îndreptă ca turbată spre grumazul lui.

Însă lovitura ei pierdu din forță, brațul ei pierdu din elan pe măsură ce-și parcurgea traiectoria în jos, fiindcă Helen îl recunoscuse pe agresor.

Jake.

Pumnul ei alunecă de pe grumazul lui Jake și acesta își duse acum mâinile la față, pentru a se feri de o nouă lovitură. O tăietură adâncă deasupra ochiului stâng sângera deja abundent.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Jake. Ce dracu' faci? Era să te omor.

— Mie-mi spui, răspunse el furios, împingând-o de pe el și ridicându-se, nesigur pe picioare.

— Ce naiba cauți aici? De ce te strecori așa?

— Ai fost cu *el*?

Helen înțelese brusc ce se petrecea.

— Doamne Sfinte – m-ai urmărit?

Jake se uita fix la ea, sfidător, dar fără să nege.

— De când mă…

— De aproape o săptămână.

Helen își plecă privirea în pământ. Simțise că e urmărită? Da, mașina aceea când venise de la Northampton. Alungase vagile semnale de alarmă. Nu le acorda niciodată prea multă atenție – știa ea cum să-și poarte de grijă – și nu se așteptase să fie Jake. Nu ajunseseră la o înțelegere?

— Îl iubești? întrebă Jake, spulberându-i astfel lui Helen orice iluzie.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Jake, nu e nimic de felul…

— *Îl iubești*?

— Du-te dracului, îi aruncă Helen în față, se răsuci și se urcă pe motocicletă.

— Nu pleca, te rog. Trebuie să vorbim.

Helen ezită un moment, după care își așeză casca pe cap.

— Nu mai e nimic de zis.

Se instală în șaua motocicletei și plecă în viteză. În oglindă, Jake se făcea tot mai mic. Dacă în clipa aceea ar fi dispărut cu totul, ea n-ar fi avut nimic împotrivă. Seara aceea îi dovedise un singur lucru. Viața ei era o glumă proastă. Iar zeii nu aveau să se mai sature niciodată să-și bată joc de ea.

104.

Scoase laptopul din husă și îl așeză cu grijă pe masa din bucătărie. Rămăsese singură – casa era învăluită într-o tăcere apăsătoare – totuși ezita. Era o dovadă de slăbiciune să cedeze? Sau era doar recunoașterea unui adevăr fundamental?

Tim plecase cu o oră în urmă. Își recitase textul și plecase. Evenimentele se precipitau și, în pofida nesfârșitelor discuții pe care trebuiau să le poarte – înfrumusețarea de ochii lumii a sfârșitului unei căsnicii –, ea își dădea seama că Tim luase deja o hotărâre. Nu mai era cale de întoarcere. Nu o mai iubea. Părea ciudat să-i treacă prin minte un asemenea gând îndrăzneț și urât, dar asta nu însemna că nu era adevărat. El găsise pe cineva care-l făcea să fie vesel și fericit. Ceea ce soția lui nu mai reușea să facă.

În mod ciudat, Ceri nu simțea nicio dorință de a lupta pentru el. Nu pentru că nu l-ar fi iubit – îl iubea, iar gândul că era o nevastă părăsită o umplea de amărăciune –, ci pentru că întotdeauna se ferise de bătăliile pierdute. De ce să prelungească agonia? Se dojeni în sinea ei pentru resemnare – nu era lucru hotărât ca o femeie înșelată să lupte pentru bărbatul ei? – dar brusc nu mai avea nici energia, nici voința necesare. Ce se întâmpla cu ea?

Se duse la frigider și își turnă un pahar cu apă. În ziua aceea nu reușea să-și controleze emoțiile – o profundă nefericire amestecată cu o ciudată bucurie a așteptării – și voia o clipă să se adune. Se simțea constant pe punctul de a izbucni fie în râs, fie în plâns. Își recâștigă stăpânirea de sine, se întoarse la masă și luă loc.

Apăsă butonul de pornire și laptopul se trezi la viață cu un bâzâit. Imediat se deschise o fereastră de dialog, în care i se cerea parola master. Degetele lui Ceri zăboviră deasupra tastelor. Era rău destul că adusese laptopul lui Helen acasă – îl „împrumutase” de la persoana ei de legătură de la Anticorupție – dar era și mai rău să-i acceseze documentele private.

Helen îi dăduse toate informațiile privitoare la parole, așa că Ceri, cu o ușoară urmă de regret, tastă acum parola master. Desktopul lui Helen se deschise imediat. Ceri dădu clic pe primul document și o nouă fereastră de dialog se ivi și îi ceru un cod de criptare. Harwood îl introduse cuminte și documentul se deschise. Dar nu era foarte interesant – doar o listă de contacte. Clătinând din cap, Harwood perseveră, deschizând și închizând documente, introducând parole după parole, pătrunzând treptat tot mai adânc în sistemul lui Helen.

Acum ajunsese la cele mai bine păstrate materiale, la mecanismele interne ale minții și sufletului lui Helen. Îi sorbi jurnalul detaliat al perioadei când întâi îl urmărise pe Robert Stonehill și apoi se împrietenise cu el. Îi citi numeroasele e-mailuri trimise în încercarea disperată de a-l localiza. La și mai mare adâncime,

Ceri dădu peste adevărata comoară. Un jurnal pe care Helen îl ținuse cu ceva întreruperi de când începuse să lucreze în poliție și care documenta mândria ei de a purta uniformă, sentimentul de siguranță și putere pe care i-l dădea acea poziție, dar și profundele îndoieli pe care le avea despre sine pe măsură ce cariera ei avansa.

Se făcuse târziu, dar Ceri continua să citească, delectându-se cu confesiunile lui Helen privitoare la mânia și scârba de sine, la acuzațiile pe care și le adresa, dar în care se amestecau și momente de fericire și optimism. În pofida succesului ei, Helen chiar era blestemată, gândi Ceri, mânată permanent de dorința de a alunga niște demoni care aveau să-i scape mereu. Toți anii petrecuți întâi în casa aia și apoi în orfelinate îi provocaseră răni și îi lăsaseră tot soiul de cicatrice. Nu mică fu satisfacția lui Ceri când înțelese că unele dintre acele răni nu aveau să se închidă niciodată pe deplin.

Stătea în întuneric, cu paharul de apă neatins, și citea pagină după pagină. Nu mai era atentă la nimic din jurul ei, absorbită fiind de această examinare amănunțită a lui Helen Grace. Schimbul de cuvinte avut cu Tim era de mult uitat și, pe moment, era ca și cum el nici n-ar fi existat.

105.

E greu să treci neobservată când ești de dimensiunea unei mici balene. Acesta și era unul dintre motivele întemeiate pentru care polițistele cu o sarcină avansată erau, de regulă, repartizate muncii de birou.

Era dimineața devreme și locuitorii de pe Georges Avenue începeau să-și facă apariția. Trăgeau perdele, goleau cești de ceai și cei mai matinali dintre ei urcau în mașinile și dubele lor, aruncând uneori câte o privire mirată către străina însărcinată care se sprijinea de un stâlp.

Charlie se simți brusc obosită și neroadă. Ei aveau o singură mașină și, deși lui Steve nu-i trebuia astăzi, ea evitase s-o folosească. Steve iubea mașina aceea și o îngrijea cu meticulozitate. Nu-i stătea în fire să controleze totul, dar ar fi observat totuși o creștere a kilometrajului cauzată de o călătorie până la Northampton și înapoi. Charlie luase așadar un taxi, un tren și încă un taxi – pentru a ajunge în cele din urmă într-un sat din Northamptonshire, unde deocamdată nu avea altceva de făcut decât să aștepte. Cheltuise bani, o dureau picioarele și se mai anunța și o durere de cap, dar… se simțise obligată să vină aici. Fără să vrea, jucase un rol într-o conspirație care pe Helen încă o mai putea costa capul. Dacă exista vreo șansă ca Charlie să influențeze mersul lucrurilor, trebuia să profite de ea.

Auzi cum se închide ușa casei și înălță privirea. Inspectorul Tom Marsh se opri în drum spre mașină, se întoarse și-i făcu semn cu mâna soției sale, care se ivise acum la fereastra dinspre stradă. Charlie porni către el.

— Cu ce vă pot ajuta? Inspectorul Marsh o privea nedumerit. Ați venit la Rose?

— Nu, Tom, am venit la dumneavoastră.

Marsh își pierdu brusc siguranța de sine. Charlie o zări din colțul ochiului pe soția sa, care îi urmărea de la fereastră. Și se întrebă de ce crime amoroase se făcuse Marsh vinovat în trecut și dacă ar fi putut folosi acest lucru în avantajul ei. Să fii acostat de o femeie însărcinată și furioasă nu face o impresie foarte bună asupra nevestei – sau a vecinilor.

— Îmi pare rău, dar nu știu cine sunteți și trebuie să plec la serviciu, spuse el, și dădu să treacă pe lângă ea.

Însă Charlie îl apucă de braț și-l împiedică să-și vadă de drum.

— Dumneavoastră nu mă cunoașteți pe mine, dar eu sunt polițistă și prietenă cu inspectorul Grace.

Charlie observă mulțumită cum pălește Marsh.

— Dumneavoastră v-ați adus contribuția la o mică și urâtă conspirație și eu cu dragă inimă aș informa-o pe soția dumneavoastră despre rolul pe care l-ați jucat – deja pare cam suspicioasă – dar bănuiesc că asta ar presupune ca dumneavoastră să mărturisiți cu cât v-au plătit. Soția dumneavoastră știe că luați mită?

Marsh aruncă o privire îngrijorată în direcția soției sale. Pe fața ei se citeau o mie de întrebări și Charlie constată amuzată că pe fruntea lui Marsh se iviseră broboane de sudoare.

— Dar o să vă scutesc de această umilință, dacă-mi veți spune când și unde v-a contactat Harwood prima oară. Dacă îmi dați această informație și o confirmați în scris…

— Harwood? Nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta.

— Să fim serioși, Tom. Știu că ea v-a contactat, v-a avertizat că Helen va veni la dumneavoastră, v-a cerut să înregistrați…

— Nu m-am întâlnit niciodată cu o femeie, o întrerupse Marsh.

Ușa casei tocmai se deschidea și Marsh aruncă iarăși o privire îngrijorată în acea direcție.

— Atunci cu cine? Cine v-a cerut să înregistrați discuția?

— Mi-a spus că-l cheamă inspector Latham, dar nu l-am crezut. L-aș recunoaște dacă l-aș revedea. Un tip înalt, de culoare, cu un accent de pe coasta de sud.

— Un tip înalt, de culoare?

— Doar m-ați auzit, se răsti Marsh și se întoarse către soția sa îngrijorată.

— Ce se-ntâmplă, Tom? întrebă Rose Marsh cu privirea ațintită asupra lui Charlie și a burții ei proeminente.

— Îmi cer scuze că v-am deranjat. Nu-mi răspunde nimeni la numărul optzeci, poate știți dumneavoastră când se întorc acasă?

Charlie le mulțumi cu un zâmbet fals și plecă, fără să-i mai pese dacă Rose dăduse crezare minciunii ei. O mică neplăcere domestică – măcar atâta merita Marsh. Își scoase mobilul să cheme un taxi, cu gândul deja la următorul pas.

Sosise momentul să poarte o discuție între patru ochi cu Lloyd Fortune.

106.

Cei doi bărbați stăteau tăcuți la masă, cu micul dejun aranjat în fața lor. Lloyd îi pregătea întotdeauna tatălui său micul dejun – ceai, ouă fierte moi, pâine integrală prăjită, zi de zi – și deseori își găsea consolarea în acest tabiet. În ziua aceea, însă, era cu nervii în piuneze.

Abia dacă închisese un ochi toată noaptea. Și nici cu o noapte înainte nu dormise mai bine. De la schimbul de cuvinte avut cu Ceri Harwood acasă la ea îl rodea un sentiment de neliniște. Faptul că ea îi făcuse avansuri sexuale era destul de rău, dar acesta nu fusese decât preludiul unei povești mult mai grave și alarmante. Ceri Harwood, femeia pe care nimic nu părea s-o clatine, care stăruise că el nu va avea decât de profitat de pe urma participării la intriga ei de îndepărtare a „cancerului" Helen Grace din secția lor de poliție, se clătina acum, zguduită atât de traume personale, cât și de dezamăgiri profesionale. Ce prost fusese să o creadă pe cuvânt! Dar păruse atât de sigură pe sine și, pe măsură ce-i vorbise, în fața lui parcă se deschisese un nou drum. Dacă ar fi ocupat postul lui Helen, Lloyd ar fi fost cel mai tânăr inspector din istoria Departamentului de Investigații Criminale Hampshire – în sfârșit și-ar fi putut privi tatăl în ochi cu mândrie.

Lloyd ridică ochii de la micul său dejun neatins și observă că tatăl lui, Caleb, îl fixa cu privirea.

— Ți-e frică de mine, fiule?

— Sigur că nu, se grăbi Lloyd să răspundă, dar nu avea un ton foarte convingător.

— Atunci de ce nu vorbești cu mine?

Lloyd coborî iar privirea în farfurie. Existau un milion de variante de răspuns. Frica de a fi judecat. Frica de a nu se ridica la nivelul așteptărilor. Frica de a nu fi iubit. Dar cum să-i spună toate astea tatălui său?

— De câteva zile tot rumegi problema asta de serviciu. Spune-mi și mie despre ce e vorba. Poate te pot ajuta.

— Tată…

— Te rog, fiule. Nu-mi place să-l văd nefericit pe copilul meu preferat.

Lloyd simți cum roșește – de stânjeneală și de rușine. Nu era corect ca un părinte să aibă un copil preferat și lucrul ăsta îl făcea să se simtă de zece ori mai vinovat.

— Mă tem că ți-am înșelat așteptările.

— N-ai făcut asta niciodată. Poate nu-ți arăt întotdeauna și știu că sunt sever cu tine, dar…

— Te-am trădat pe tine și m-am trădat pe mine.

Amărăciunea din glasul lui era intensă și deslușită. Caleb nu zise nimic, își privi doar bănuitor fiul și pe chipul lui se puteau citi relele presimțiri pe care le avea.

— M-am purtat într-un mod neprofesionist… ilegal. Totul de dragul unui grad superior, pentru mai mult prestigiu. Dar… am greșit, tată. Am sacrificat un om pentru a-mi atinge scopurile.

Dăduse totul pe față.

— Ce-am făcut eu este opusul a tot ceea ce m-ai învățat tu… a tot ceea ce am vrut să fiu. Și acum nu îndrăznesc să te privesc în ochi.

Lloyd se holba în continuare la farfurie, în așteptarea mustrărilor. Dar, spre surpriza lui, simți cum mâna aspră a tatălui său îi ridică bărbia. Se pomeni privind chipul îmbătrânit al tatălui său și citi pe el bunătate, nu critică.

— De ce ai făcut asta, fiule? Pentru mine? Sau pentru tine?

— E același lucru, răspunse Lloyd sincer.

De îndată zări o umbră – ce era? rușine? regret? – traversând fața tatălui său.

— Atunci, dacă vrei să învinuiești pe careva, învinuiește-mă pe mine, spuse Caleb cu blândețe.

— Nu ești tu de vină. Eu am făcut-o.

— Ba nu. Eu sunt de vină. Eu te-am tot presat. Eu am vrut ca tu să fii un om mai bun decât am fost eu.

Spre rușinea sa, Lloyd simți cum i se umplu ochii de lacrimi.

— Ce tot spui? Tu ești cel mai bun om pe care-l cunosc.

— Nu spune asta.

Glasul lui Caleb tremură când rosti aceste cuvinte. Dar supărarea sau altceva îl făcea să tremure?

— Știu că tu m-ai respectat întotdeauna, Lloyd, vorbi Caleb rar, și pentru asta te iubesc. Dar am fost sever cu tine, am așteptat atâta de la tine, numai fiindcă am fost cum am fost.

— Ai muncit zi de zi ca să ne asiguri nouă existența. Ți-ai nenorocit sănătatea, corpul…

— Nu munca m-a nenorocit pe mine, răspunse tatăl și-l reduse pe Lloyd la tăcere. Nu munca.

— Atunci ce? întrebă Lloyd, deodată nesigur şi tulburat.

Urmă o pauză lungă, după care bătrânul răspunse, în cele din urmă:

— N-am mai spus asta nimănui. Nici măcar răposatei tale mame. Am fost un hoţ.

Lloyd se uită la el neîncrezător. Cunoştea semnificaţia acestor cuvinte, dar îi păreau lipsite de sens.

— Pe vremea aia, dacă lucrai la docuri, trebuia să faci parte ori dintr-o echipă, ori dintr-o bandă.

Lloyd se holba la el, întrebându-se ce avea să mai urmeze.

— Eu am optat pentru a doua variantă. Luam puţin de acolo, puţin de dincolo, după cum îmi treceau mărfurile prin mână. Le dădeam mai departe şi căpătăm bani pentru ele. Aveam nevoie de bani pentru voi toţi, dar asta nu înseamnă că nu regret ce-am făcut. Atunci când mi-am rupt spatele, n-am căzut. Am încasat bătaie de la o bandă rivală. Am făcut ce-am putut ca să supravieţuiesc şi, dacă am fost dur cu tine, am făcut-o numai pentru că am vrut ca tu să ajungi mult mai departe decât mine. Înţelegi?

Lloyd dădu din cap, dar sentimentele lui erau mult mai încete decât mintea sa. Nu ştia ce să gândească sau să simtă.

— Şi m-am urât pentru că v-am minţit pe tine şi pe mama ta. Până şi pe puturoşii ăia de fraţi ai tăi. Dar încearcă să înţelegi… uneori îţi dai seama că ai mers prea departe pe un drum şi nu mai există cale de întoarcere. Deci nu te judeca după standardele mele. Tu eşti de zece ori mai bun decât mine.

Acum se iviseră lacrimi în ochii lui Caleb. Lloyd plângea şi el, fără jenă, agăţat de braţul tatălui său. Plângea pentru minciunile care-i fuseseră spuse, pentru sentimentul de ruşine pe care-l avusese atâta vreme. Dar cel mai mult plângea pentru prostia lui, fiindcă acum ştia că-şi sacrificase cariera unui zeu fals.

107.

Helen simţea cum o scanează Sanderson în căutarea vreunui semn de instabilitate sau violenţă. Stăteau din nou faţă-n faţă cu Andrew Simpson şi, deşi nu se rostise niciun cuvânt în acest sens, Helen ştia că subalterna ei era conştientă de pericolul unei noi izbucniri. Nu o acuza pe Sanderson. După o noapte nedormită, Helen arăta şi mai epuizată, şi mai încordată decât cu o seară înainte. Nu era de mirare că Sanderson părea neliniştită.

Simpson era impasibil, ca de obicei, deşi părea mult mai tensionat decât înainte. Îşi tot freca faţa cu mâna şi îşi masa tâmplele: părea stresat, nefericit – de parcă l-ar fi durut ceva.

— Deci vreți să aflați întâi vestea bună, Andrew, sau vestea rea?

Simpson o privi pe Helen bănuitor, nesigur pe ce punea ea la cale în dimineața aceea.

— Vestea bună este că echipele noastre de căutare au cercetat fiecare centimetru pătrat al proprietăților dumneavoastră și nu au găsit nicio urmă a lui Ruby Sprackling. Vestea rea este că au găsit suficiente dovezi de supraveghere ilegală și transfer de fișiere pornografice, pentru ca procurorul să aibă de ce să se bucure.

Se înșela Helen sau zâmbetul implacabil al avocatului tremurase puțin? Spera să nu se fi înșelat.

— Concluzia este că în după-amiaza aceasta vor începe să formuleze capetele de acuzare, asta dacă nu le dau eu un motiv convingător să n-o facă.

— Adică?

În sfârșit vorbise și avocatul.

— Adică dacă cooperați. Vreau să ne uităm împreună la fiecare fișier, la fiecare înregistrare, la fiecare detaliu din viețile acestor fete. Vreau să știu totul despre activitățile lor, dar și ale dumneavoastră. Nu trebuie, bineînțeles, să vă hotărâți chiar în clipa asta. Va trebui să vă sfătuiți cu avo…

— Bine.

Vorbise încet, dar ferm.

— Mai tare, vă rog, domnule Simpson. Să se audă pe înregistrare.

— Bine, o să cooperez, spuse Simpson resemnat.

Helen era mulțumită să constate că atitudinea lui sfidătoare se mai înmuiase. Poate că noaptea petrecută în celulă avusese totuși efectul scontat. Helen se întoarse către Sanderson și îi făcu semn din cap să înceapă. Nici colega ei nu dormise, dar petrecuse noaptea într-un mod mai profitabil, cercetând amănunțit activitatea de urmărire și spionare a lui Simpson din ultimii zece ani.

— Vă plac noutățile, domnule Simpson? Sau preferați lucrurile cu care v-ați obișnuit deja?

Simpson se uită întrebător la Sanderson, pentru ca în final să răspundă:

— Cred că și una, și alta.

— Dar când e vorba de fete?

— Cred că noutățile.

— De ce?

— Mă plictisesc.

— Să vă uitați tot la aceleași fete?

El ridică din umeri, dar nu o contrazise.

— Deci aveți felurite obiceiuri de vizionare. Și mereu o mulțime de chiriașe care se mută în și din locuințele dumneavoastră.

— Sigur.

— Aveți un gen preferat, Andrew?

Întrebarea fusese rostită parcă în treacăt, dar Helen observă că Sanderson îi aștepta răspunsul cu încordare – la fel ca ea.

— În înregistrările dumneavoastră apar tot soiul de fete. Înalte, scunde, cu ten deschis, cu ten închis, brunete, blonde. Preferați un gen anume?

— Nu sunt mofturos… dar probabil blondele. În special cele oxigenate, la care restul părului e, cum să zic…

Amuți, brusc conștient de privirile celor două femei. Era prima oară de când îl interogau când roșea.

Helen se ridică în picioare.

— Menționăm pentru înregistrare că inspectorul Grace iese din încăpere. Va continua agentul Sanderson și nu uitați înțelegerea noastră, domnule Simpson. Toate amănuntele.

Helen îl privi stăruitor, iar el îi susținu privirea, dând ușor din cap. Sanderson reluă interogatoriul încă înainte ca Helen să fi părăsit încăperea, dar aceasta era deja cu mintea în altă parte. Sanderson nu arsese gazul degeaba toată noaptea: un adevăr neplăcut, dar de necontestat ieșise la lumină – Simpson *nu* avea un gen preferat. Ucigașul pe care-l vânau ei era mânat de dorința de a răpi femei cu păr negru și ochi albaștri, în vreme ce Simpson tânjea mereu după ceva nou, fără să-l intereseze în mod deosebit forma corpului, culoarea ochilor sau nuanța părului. Părea chiar că înfățișarea fetelor nu conta pentru el – doar faptul că le putea urmări neobservat. Ceea ce însemna că temerea care o rodea pe Helen avea să se adeverească, probabil – Andrew Simpson nu era vinovat de uciderea fetelor găsite pe plajă. Și nici de răpirea lui Ruby Sprackling.

108.

— Am hotărât să-l eliberăm pe Andrew Simpson pe cauțiune, după ce va fi terminat colaborarea cu noi.

Echipa adunată în centrul de comandă reacționă cu surpriză și neliniște. Auziseră ei zvonuri despre așa ceva, dar anunțul lui Helen îi mira totuși.

— Vom continua să-l urmărim, desigur, și urmează să fie pus sub acuzare. Dacă va coopera cu noi și ne va ajuta să ducem la bun sfârșit ancheta, vom revizui poate capetele de acuzare. Dar, continuă Helen, ignorând privirile dușmănoase ale câtorva dintre polițiste, vreau să știți că, până una, alta, Andrew Simpson nu mai este suspectul nostru principal.

Pe măsură ce-i absorbea cuvintele, echipa se mai foi și mai murmură o vreme. Privirea lui Helen alunecă în direcția lui Lloyd Fortune. În calitate de adjunct, Fortune ar fi trebuit să fie alături de ea, să conducă ancheta împreună cu ea, dar

în ultima vreme fusese ciudat de absent – atât fizic, cât și psihic. Părea și el, la fel ca ea, istovit.

— Andrew Simpson nu a avut preferințe printre fetele pe care le-a urmărit și atât agentul Sanderson, cât și eu credem că nu mai corespunde profilului infractorului nostru.

— Deci ne-am întors de unde am plecat, interveni în mod cu totul inutil agentul Lucas.

— Nu e chiar așa, se grăbi Helen să pareze, conștientă de efectul pe care îl pot avea impasurile asupra moralului echipei. Știm ce gen preferă ucigașul. Și mai știm că le răpește pe aceste fete cu o ușurință datorată experienței, ceea ce indică faptul că avea acces la locuințele lor sau se bucura de încrederea fetelor.

— Ceea ce este puțin probabil, de vreme ce fetele erau atât de diferite, se amestecă în vorbă și agentul McAndrew.

— Haideți să verificăm această ipoteză, continuă Helen. Pippa Briers era o tânără cu o profesie. Roisin era o mamă singură, care trăia din ajutorul social. Ruby Sprackling era o rebelă. Isobel Lansley pare să fi fost o studentă introvertită, care ieșea rareori din casă. Cum stăm cu părinții ei?

— Au plecat azi-dimineață cu avionul. Ar trebui să aterizeze după-amiază, răspunse agentul Edwards.

— Bine. Deci avem patru femei total diferite, care stau la mare distanță una de alta, dar toate locuiesc singure și seamănă ca înfățișare. Cum ajunge ucigașul la ele? Să începem cu Pippa.

— Locuia în Merry Oak, lucra la Sun First Travel în WestQuay. Îi plăcea să iasă în zona Bedford Place, răspunse Lucas ca din pușcă.

— Aflați la ce medic mergea. La ce dentist. Prieteni, colegi, cluburi de lectură, luați-o de jos în sus. Dar Roisin?

— Stătea singură într-o locuință socială din Brokenford. A avut mai mulți iubiți, câteodată chiar și doi în același timp. Lui Roisin îi plăcea să se afle în centrul atenției. N-a lucrat niciodată, mergea uneori la cursuri gratuite mamă-copil, se ducea o dată pe săptămână la poștă să-și ridice ajutorul social. Își petrecea timpul căscând gura la vitrine, bând și visând să se afle altundeva.

— În regulă, verificați-i iubiții – pe fiecare dintre ei. Aflați cine lucra la poștă, cine participa la cursurile astea mamă-copil. Despre Ruby știm, dar haideți să-i mai trecem o dată în revistă: foștii colegi de școală, iubiții lui Shanelle Harvey, toți cei care știau unde locuiește, cum locuiește… Ce știm despre Isobel?

Echipa tăcu încurcată, până când, într-un final, răspunse McAndrew.

— Foarte puțin. Locuia singură, era foarte retrasă. Avea cincisprezece followeri pe Twitter.

Helen observă că doi dintre polițiștii mai tineri rânjeau. Să ai cincisprezece followeri era pentru ei echivalentul morții sociale.

— Era studentă la Centrul de Oceanografie. Când a dispărut, se afla la mijlocul studiilor. O finanțau părinții, așa că nu a fost nevoită să lucreze. Din câteva mărturii, pe care am reușit să le obținem, am aflat că se ducea la cursuri și de acolo se întorcea direct acasă.

— Bine, haideți să ne concentrăm asupra ei. Nu bea, nu umbla prin cluburi, nu socializa. Deci cu reprezentanții căror profesii a intrat ea în contact, care ar putea constitui o legătură cu celelalte fete? Cum procedează el? Cum obține acces la locuințele lor? Isobel avea urme de tricloretilenă în păr – e un amănunt important? Omul nostru are acces la acest anestezic sau la un derivat al său? Verificați fiecare detaliu.

O scurtă moleșeală cuprinse echipa, pe măsură ce Helen se apropia de final.

— Ce mai așteptați?

Echipa trecu la acțiune, grăbindu-se să verifice indiciile pe care le aveau. Helen era furioasă pe sine pentru că pierduse atâta timp cu Price și Simpson. Nu prea avusese de ales, dar pe Ruby lucrul ăsta nu o consola. Helen știa că nu și-ar fi iertat niciodată dacă fata aia murea. Această ultimă aruncare a zarurilor avea să dea în sfârșit rezultate sau era deja prea târziu?

109.

Ușa se deschise cu o smucitură și Ruby tresări din somn. Cât timp dormise? Ce zi era? De ce se întorsese *el*?

Brusc, începu să se clatine patul. El îl apucase de margini și îl răsturnă acum într-o parte, dând-o la iveală pe Ruby, care se ghemuise dedesubt. Ruby clipi, orbită de lumina puternică, descoperită, lăsată fără adăpostul ei. Ochii i se obișnuiră treptat cu lumina și, surprinsă, constată că el tremura de furie. Parcă n-ar fi trecut niciun pic de timp.

— Ascultă-mă cu atenție, Summer, fiindcă asta e ultima ta șansă.

Vocea lui era aspră și neplăcută.

— M-ai dezamăgit rău de tot. Chiar foarte rău. Dacă aș avea minte, aș uita de tine. Dar sunt dispus să te iert. Știu că-ți regreți greșeala.

Ruby nu spuse nimic. Nu știa unde voia el să ajungă cu vorbele acelea de om nebun și brusc se simțea sătulă de jocul lui.

— Dar n-o să-ți permit să mă mai rănești. Dacă mă mai dezamăgești o dată, vei *fi* pedepsită. Mă înțelegi?

— Cum o să mă pedepsești? se trezi Ruby întrebându-l cu un ton sfidător.

Ea vorbise, într-adevăr, dar habar n-avea de unde veniseră acele cuvinte.

— Nu întrece măsura. Ai făcut destul că…

— O să mă pedepsești și pe mine cum ai pedepsit-o pe Roisin?

Ruby ridică de jos felicitarea de Crăciun desenată grosolan de către Roisin și o zvârli în direcția lui.

— Sau cum ai pedepsit-o pe Pippa?

Copleșită de o furie sălbatică, Ruby aruncă spre el și jurnalul improvizat al Pippei. El se dădu imediat înapoi, de parcă hârtiile acelea ar fi fost otrăvite.

— Ea a fost o greșeală…

— Dar eu ce sunt?

— Nu încerca să mă păcălești, Summer.

— Numele meu este Ruby Sprackling…

— Numele tău este Summer…

— Numele meu este Ruby Sprackling și te urăsc, rahatule.

Mâna lui țâșni și o împinse pe Ruby înapoi, înapoi, înapoi, până când ea se izbi violent de perete. I se tăie respirația, mâna lui apăsa tot mai strâns.

— Dacă mai scoți un cuvânt, te omor. Îți jur, spuse el răgușit, împroșcând-o cu stropi de salivă pe față.

— Nu mai ai cu ce să mă amenințI, ripostă Ruby. Pentru tine, eu sunt deja moartă.

Cumva, nu știa nici ea cum, reuși să-și smulgă un rânjet victorios. Care avu efectul scontat. El îi dădu drumul, așa cum lași o piatră să-ți cadă din mână, și o privi cum se prăbușește.

Se îndepărtă de ea cu pași grăbiți, apoi se opri, se întoarse și veni iute înapoi – și o lovi de trei ori brutal cu piciorul în coaste. Ruby se rostogoli pe jos. El se aplecă și o apucă de guler.

— O să regreți asta.

Îi dădu iar drumul, se duse la noptieră și îi înșfăcă inhalatorul.

— Nu.

Ruby se târa acum spre el, cu mâna întinsă, implorându-l. Dar el era prea rapid pentru ea. Traversă grăbit încăperea și descuie ușa.

— Adio, Ruby.

Ușa se trânti în urma lui.

110.

Se îndepărta de celula ei, mormăind obscenități. Trecu de a doua ușă, o luă pe coridorul din stânga și ajunse la a treia și ultima ușă. O descuie, o încuie la loc și urcă scara care ducea la parter.

În casă era o dezordine și mai mare decât de obicei, care se potrivea perfect cu dispoziția lui. Își simțea creierul parcă împrăștiat, capul îi bubuia dureros. Trase cu sălbăticie un șut scaunului de bucătărie, după care, fără să știe ce face, îl luă

de jos și-l dădu de perete. Scaunul se rupse în mai multe bucăți, dar el nu simțea nimic. Doar un gol apăsător.

Vedea deja cum îl împresoară întunericul. Acel sentiment familiar de dezolare. De adâncă, profundă singurătate. Era blestemat din naștere – știa asta. Se născuse dintr-o curvă, în niște condiții mizerabile și nu ar fi supraviețuit primilor ani de viață dacă nu ar fi avut-o pe Summer. O adorase întotdeauna – pentru dragostea, răbdarea și bunătatea ei. Acum regreta amarnic mila ei – de ce nu-l lăsase să moară? De ce îl condamnase la *asta*?

Era iubirea lor un blestem? Ea fusese întotdeauna prezentă în viața lui, îl învățase cum să se ferească de nenumăratele primejdii ale vieții, îl învățase să dea și să primească dragoste. În ultima vreme fusese absentă, desigur, dar întotdeauna se întorcea la el. În cele din urmă, se întorcea la el.

În timp ce strângea bucățile rupte din scaun și le înghesuia în coșul de gunoi deja arhiplin, din care se revărsau gunoaie pe jos, realiză cât de prost fusese. De ce se lăsa atât de ușor păcălit? Ea era acolo, undeva, întotdeauna atât de aproape de el, astfel încât, atunci când una dintre fetele astea ajungea din întâmplare în viața lui, pretinzând că era ea, el se lăsa amăgit. El *credea.* Dar era posibil să se fi înșelat iarăși? Pe asta o urmărise luni de zile, văzuse cât de goală era viața ei, asistase la certurile cu așa-zisa ei familie. Ei nu o cunoșteau, nu o înțelegeau ca el – și el văzuse cum îl căuta ea. Cum își căuta jumătatea. Dar dacă *într-adevăr* se înșelase? Fusese atât de sigur…

Gândul acela îl slei de puteri și deodată se prăbuși pe podea. Cu trupul făcut ghem, înconjurat de bucăți de lemn, praf și resturi mucegăite de mâncare, începu să plângă. Nu plângea *niciodată,* dar în ziua aceea nu se putea abține. Plângea pentru toate dezamăgirile și chinurile din toți acei ani. Pentru toate începuturile false și toți idolii falși. Și pentru fata pe care o iubise și pierduse.

111.

Emilia Garanita apăsă butonul de închidere al computerului și își luă geanta. Era deja târziu – acasă era fără îndoială un haos total – și ea își petrecuse ziua într-un mod nesatisfăcător, încercând să rescrie povestea „Cadavrelor de pe plajă" după principiul „aceeași Mărie cu altă pălărie", pentru a da impresia că s-ar fi aflat lucruri noi.

Se îndrepta deja spre ușă, când sună telefonul de pe biroul ei. Era foarte tentată să-l ignore – era o zi oricum ratată – dar vechile instincte nu mor așa ușor. Pentru un jurnalist, un apel telefonic este o poveste care așteaptă să se întâmple. Traversă așadar încăperea și ridică telefonul.

— Garanita.

— Am un apel pentru tine. De la o femeie. În legătură cu tatuajul mierlei albastre.

Asta îi strică Emiliei și mai mult dispoziția. De când publicaseră povestea aia în *Southampton Evening News*, nenumărați țicniți, oportuniști și pseudo-detectivi le luaseră cu asalt linia telefonică, oferindu-le „indicii" false. O păcăleală după alta – Emilia sfârșise prin a regreta că se declarase de acord s-o ajute pe Helen Grace.

— Fă-mi legătura, mârâi Emilia, nerăbdătoare să scape odată de farsa aceasta.

— Alo?

Vocea de la capătul firului era stridentă și tremurată.

— Emilia Garanita. Cu ce vă pot ajuta?

— Tu ești jurnalista?

— Eu sunt.

— Pe care o interesează tatuajul ăla cu mierla albastră?

— Da.

Urmă o pauză, după care:

— Se dă recompensă?

Emilia își înăbuși un oftat. Conversația aceea lua același curs deprimant ca toate celelalte.

— Doar dacă informațiile oferite duc la o condamnare.

— Da sau ba?

Glasul căpătase acum o notă ascuțită, care atrase atenția Emiliei.

— Da.

— Cât?

— 20 000 de lire.

— Când i-aș căpăta?

— Putem discuta chestiunea aceasta când veniți la mine la birou. Dar, înainte de a ne întâlni, ar trebui să știu de ce natură este informația dumneavoastră.

— Fata mea avea așa un tatuaj. Acum e moartă. Dar îl avea, sunt sigură de asta.

Emilia se așeză la birou, scoase din buzunar telefonul mobil și deschise aplicația pentru notițe.

— Cum arăta?

— Slabă, nițel vulgară, aș zice, dar avea ceva. Ca mă-sa.

Glasul strident chicotea acum, dar fără veselie, mai degrabă cu amărăciune.

— Culoarea părului? Ochii?

— Era o fată impresionantă. Păr negru și ochi mari, albaștri.

Emilia amuți, cu un deget suspendat deasupra ecranului telefonului.

— Cum ziceați că o chema?

— O chema Summer, Dumnezeu s-o odihnească.

— Și spuneați că a murit?

— Supradoză. Frate-su a găsit-o.

— Avea un frate? întrebă Emilia cu o voce care nu reușea să-i ascundă tulburarea. Cum îl chema? Și unde e acum?

Urmă o lungă pauză, după care femeia spuse:

— Îți zic eu când ne întâlnim. În viață nimic nu-i pe gratis, draga mea.

Și-apoi închise.

112.

Ruby zăcea nemișcată pe podea. Tremura incontrolabil, dar nu făcea nicio încercare de a se deplasa în direcția patului. Îi ardeau plămânii, avea un nod în gât și se simțea prea slăbită pentru a sta în picioare.

Lupta se încheiase, de asta era sigură. De ce îl atâtase? Crezuse că-l va putea frânge? Nu, Ruby știa că atacul verbal asupra răpitorului ei fusese ultimul act al unei fete disperate. Ultimele zvâcniri ale opoziției ei. Nu avea să-și mai revadă niciodată părinții. Nici pe Cassie sau Conor. Dacă ei aveau s-o mai vadă vreodată pe ea, o vor găsi aici, putrezind în locul acela oribil.

Dificultățile de respirație o panicau de obicei – urmarea acelor șederi în spital din copilărie – dar acum era o senzație binevenită. Nu ceruse multe de la viață – nu așteptase multe – dar acum spera să i se acorde o ultimă favoare. Asfixierea treptată ar fi fost o binecuvântare, o cale de a-i zădărnici lui alte pedepse și umilințe. Ar fi fost o victorie modestă, dar oricum o victorie.

Dacă s-ar fi stins treptat din viață aici, pe această podea, și-ar fi revăzut poate familia. Poate exista o viață de apoi sau un loc în care să-și găsească pacea. Nu era imposibil, nu? Înainte nu crezuse în așa ceva, dar acum…

Dar *nu* credea. Nu crezuse niciodată. Și viața o învățase să nu se aștepte la finaluri fericite. În adâncul sufletului ei, Ruby știa că va continua să sufere până la ultima suflare. Nu exista scăpare și locul acela – casa aceea bizară pentru păpuși – avea să fie mormântul ei.

113.

Lloyd se îndrepta spre mașina lui, frământat de o mie de gânduri. Deși cei de la Anticorupție o cercetau pe Helen, ea era încă prezentă – încă responsabilă de anchetă, conducând-o cu încredere și vigoare. Ceri Harwood, în schimb, era absentă, anunțând că era bolnavă. Lui Lloyd îi trecuse prin minte să o sune, dar se răzgândise. Câtă vreme nu se știa nimic sigur, cel mai bine era să păstreze

distanța. Dar lipsa de certitudine îl neliniștea profund. Pariase pe calul greșit? Alungându-și îndoielile, Lloyd descuie portiera – aveau lucruri importante de făcut în cazul Ruby Sprackling.

Trânti portiera și răsuci cheia în contact. Dar, înainte de a se urni din loc, portiera din stânga lui se deschise și o femeie urcă în mașină. Lloyd se întoarse și nu mică îi fu surpriza când o văzu pe Charlie, care se instală comod pe scaun și închise fără zgomot ușa în urma ei.

— Facem o plimbare, Lloyd?

•

Charlie așteptă să se îndepărteze de secție înainte de a începe. În tăcerea apăsătoare care precedă cuvintele ei, Lloyd încercă să-și dea seama dacă era posibil ca ea să fi aflat – și dacă da, de unde – dar în zadar. Un lucru știa însă cu certitudine, și anume că Charlie venise pentru a lansa contraatacul. Era – fusese întotdeauna – o aliată fidelă a lui Helen Grace și apariția ei neașteptată nu putea însemna decât că începea o fază nouă, poate decisivă, în acest război secret.

— Eu nu cred că tu ești un om rău, Lloyd. Cel puțin, sper că nu ești. Dar ce-ai făcut te înjosește pe tine și profesia ta.

Lloyd nu spuse nimic, ci se mulțumi să-i arunce o privire piezișă. Era posibil ca Charlie să poarte un microfon – despre asta era vorba?

— Nu știe nimeni că mă aflu aici, adaugă Charlie, ca și cum i-ar fi ghicit gândul. Și nu te înregistrez. Cred că e mai bine să rezolvăm problema neoficial, nu ești de-aceeași părere?

Lloyd ezită și dădu apoi afirmativ din cap. Părea sinceră, dar putea avea încredere în ea?

— Nu știu ce ți-a oferit ea, bani sau o promovare, sau mai știu eu ce, și nici nu mă interesează, ca să fiu sinceră. Dar nu mai e mult și afacerea asta o să bubuie – o să bubuie strașnic – așa că toți trebuie să-și aranjeze până atunci ploile. În astfel de situații, se obișnuiește ca toți cei aflați pe o treaptă inferioară să suporte consecințele incompetenței sau corupției celor aflați mai sus. Dar eu nu vreau să se întâmple așa. Știu cine a pus totul la cale. Ea e singura care mă interesează.

— Ok, răspunse Lloyd prudent.

— N-o să te mint, Lloyd, poziția ta e cam precară. Dar există o cale să te salvezi și poate să-ți păstrezi insigna. S-ar putea să consideri că e lipsă de loialitate, dar asta e singura mutare posibilă. Trebuie să o dai pe mâna celor de la Anticorupție și să le spui tot ce știi. Spune-le că te-a obligat, spune-le că te-a amenințat că te dă afară dacă nu-i faci jocul. Dacă e nevoie să înflorești puțin ca să-ți salvezi pielea, înflorește, dar trebuie să le spui adevărul despre *ea*. Când ți-a spus ea de treaba asta, ce ți-a cerut să faci, când ai luat legătura cu inspectorul Marsh.

Asta era. Prima dovadă incontestabilă. Amintită în treacăt de către Charlie, dar cu un efect devastator asupra lui Lloyd.

— Am stat de vorbă cu Tom Marsh. M-am dus acasă la el în Bugbrooke. Am cunoscut-o și pe nevastă-sa – Rose, o doamnă drăguță. El va coopera, ca să-și salveze pielea și ție îți recomand insistent să faci la fel. Ai timp până diseară să te hotărăști. Poți să mă lași aici.

Lloyd frână brusc și opri pe banda pentru autobuze. La coborâre, Charlie mai spuse:

— A, să nu uit, discuția asta n-a avut loc.

Charlie trânti portiera și înconjură grăbită mașina, pentru a se așeza la coadă la autobuz. Lloyd demară în viteză, scanând strada după vreo cameră de supraveghere care ar fi putut înregistra întrevederea lor. Când se afla sub presiune, Lloyd rămânea în mod normal calm, dar de data aceasta constată că avea cămașa udă de transpirație.

În timp ce conducea, își imagină tot soiul de situații, una mai proastă decât alta. Harwood îl amenințase că-l distruge dacă nu-i face jocul. Acum Charlie voia să-l sacrifice dacă nu o demasca pe Harwood. Era o situație din care el nu avea decât de pierdut, dar Charlie forțase acum lucrurile și el trebuia să se hotărască de partea cui era.

Sosise momentul unei decizii.

114.

Era un spațiu pe care îl domina de regulă el. Un spațiu asupra căruia el avea controlul absolut. Tocmai de aceea era o senzație atât de ciudată să se afle în defensivă, să stea față-n față cu ea, stânjenit și intimidat.

Când auzise sunetul familiar al soneriei, țârâind de trei ori scurt, Jake se repezise să deschidă ușa. Se așteptase ca Helen să-l evite o vreme, să-l pedepsească prin absența ei, dar iată că venise la el chiar în dimineața următoare. Când intră, dispoziția ei era greu de ghicit – privea în jos – dar cel mai mult părea s-o preocupe dacă el se simțea bine, lucru care îl înveseli. Helen îl întrebă despre rănile pe care i le făcuse și el îi povesti despre vizita nocturnă la Urgențe. Avusese nevoie de câteva copci deasupra ochiului, dar rana avea să se vindece repede și fără urme permanente.

Helen era în mod evident nerăbdătoare să plece, așa încât Jake nu se miră că ea trecu imediat la subiect și vru să afle de la el cât timp o supraveghease. Jake se hotărî să nu-i ascundă nimic – măcar atâta merita, o confesiune sinceră și completă – dar pe măsură ce detaliile ieșiră la lumină, le deveni amândurora dureros de clar ce sentimente profunde nutrea el față de ea. Jake nu-și propusese să se atașeze atât de mult de ea – dar o făcuse – și rezultatul era că Helen nu mai voia acum să aibă de-a face cu el.

— Jake, îți sunt profund recunoscătoare pentru tot ce ai făcut pentru mine…

— Te rog, nu face asta, Helen.

Jake înțelegea unde voia ea să ajungă și ar fi vrut s-o oprească înainte ca ea să dea glas hotărârii ei.

— M-ai ajutat mai mult decât îți poți imagina, continuă Helen netulburată. Mai mult decât am meritat. Dar știm amândoi că povestea aceasta trebuie să se încheie.

— Sigur că da. Putem să fim iar ca la început, strict profesio…

— Vreau să zic că trebuie să se încheie cu „noi", îl întrerupse Helen. Am depășit o limită pe care n-ar fi trebuit s-o trecem.

— De ce să n-o depășim? ripostă Jake, furia care clocotea în el învingând în cele din urmă sentimentul de rușine.

— Fiindcă nu vreau eu. Și nu e corect față de tine să pretind altceva.

— Rahat. Eu te cunosc, Helen. Nu ești altfel decât restul lumii, dar insiști să-i alungi pe toți din preajma ta.

Helen se uita la el ca la un țicnit, dar el îi văzuse punctele vulnerabile, nevoia de a fi alinată și iubită – deci *ea* era țicnită, nu?

— Îmi pare rău, Jake, dar m-am hotărât. Nu vreau să te rănesc – n-am vrut asta niciodată – dar n-o să mai vin la tine.

— Atunci nu vei avea niciodată pe cineva, îi aruncă el în față.

Nu avusese de gând să i-o spună cu atâta amărăciune, dar o făcuse totuși.

— Din cauza orgoliului tău, din cauza fricii tale, vei rămâne singură toată viața.

În timp ce vorbea, Jake deschise ușa cu o smucitură. Resimțea acum simpla ei prezență ca pe o batjocură și nu voia altceva decât ca ea să piară din ochii lui. Și când ea plecă, dispărând pentru totdeauna din viața lui, Jake nu se abținu să-i mai trântească una:

— Noroc, Helen. O să ai nevoie.

115.

Charlie închise ușa în urma ei și se rezemă de ea. Toată ziua se simțise ciudat – năucă – și acum era pur și simplu istovită. Fusese o prostie să-l atace așa direct pe Lloyd? Nu-l cunoștea bine și de unde-ar fi putut ea să știe că el nu avea să reacționeze cu furie, poate chiar cu violență, la acuzațiile ei? Era bucuroasă că nu stătuse să se gândească mai bine, fiindcă atunci probabil n-ar fi făcut-o. Și asta ar fi fost greșit – jucase și ea, fără să știe, un rol în atacul asupra lui Helen și era ferm hotărâtă să îndrepte situația. N-ar fi vrut ca lașitatea sau prudența să o

împiedice. Bineînțeles că, dacă i s-ar fi întâmplat ceva, Steve ar fi privit altfel lucrurile.

Acum nu-și dorea altceva decât să se trântească pe canapea, dar picioarele ei nu voiau, în mod ciudat, să se miște. I se descărnaseră bateriile, cum obișnuia să spună tatăl ei, așa că rămase pe loc, sprijinită de ușa casei. Un lucru era cert: ceva nu era în regulă. Acum avea o senzație mai mult decât ciudată, una de-a dreptul dezagreabilă. Bebelușul fusese mai puțin activ astăzi, lucru care la început o îngrijorase și apoi, când se iviseră crampele, o nedumerise. Erau contracțiile Braxton-Hicks sau era ceva mai serios? Nu-i stătea ei în fire să se pripească, dar în ziua aceea chiar se simțea altfel.

Privi în jos și rămase surprinsă când văzu niște pete întunecate pe colanții săi. Își așeză mâinile pe coapse și constată că avea picioarele ude. Verifică și mai sus și nu mai avu nicio îndoială. I se rupsese apa. Sosise momentul.

Bebelușul pe care-l dorea de atâta timp venea în sfârșit pe lume.

116.

Nu se așteptase la un eșec. Nu concepuse așa ceva. Astfel încât acum, când într-adevăr se întâmpla, nu era sigură cum să se poarte.

Soneria zbârnâia insistent, dar Ceri Harwood o ignorase inițial. Tim venise acasă, mânat de un sentiment de vinovăție sau nesiguranță, să mai poarte una dintre „discuțiile” lor și, deși Ceri nu prea trăgea nădejde că era mai mult decât o încercare de a salva aparențele, nu voia totuși ca un poștaș sau agent de vânzări să-i întrerupă tocmai atunci, când stăteau de vorbă fără ascunzișuri.

Dar soneriei îi luară locul bătăi repetate în ușă. Era limpede că erau acasă, fiindcă ferestrele de la etaj erau deschise și în cameră se vedea lumina, așa că n-avea niciun sens să se ascundă. Ceri își pregătise câteva cuvinte cu care să-l trimită pe oaspete la plimbare, dar când deschise ușa nu mai fu în stare să spună nimic. Deși îi recunoscuse după costumele prost croite și expresiile sumbre, rămase șocată când îi spuseră:

— Anticorupție. Putem intra?

Ceri Harwood. Purtătoarea de cuvânt a elevilor. Fruntașa clasei la Hendon. Cel mai tânăr inspector principal de sex feminin din istoria Poliției metropolitane. Față-n față cu eșecul și poate, mai rău de-atât, ruina.

— Tim, hai s-o lăsăm pe altă dată. Trebuie să rezolv niște chestiuni procedurale care nu suportă amânare.

Dar el își dădu seama că mințea. Oare pălise? Așa avea senzația. Sau poate era doar o actriță proastă – incapabilă să ascundă teama care o cuprinsese?

— Putem rezolva aici? întrebă Ceri sub privirile soțului ei, care nu dădea semne că ar vrea să plece.

— Mai bine la secție, i se răspunse sec.

— Chiar e necesar? i-o întoarse Ceri, care redevenise conștientă de gradul ei superior și care îi pironea acum cu privirea.

— Da, i se răspunse simplu și cu părere de rău. Am prefera să veniți de bunăvoie, dar dacă va trebui să vă arestăm…

— Bine, bine.

Acum, că se ajunsese la așa ceva, nu avea niciun sens să mai amâne. Își luă geanta, îi făcu un semn din cap lui Tim – și constată surprinsă că avea lacrimi în ochi. Când pusese în mișcare povestea aceea fusese atât de sigură că avea să obțină rezultatul dorit, că avea s-o alunge pe Helen Grace din secția centrală de poliție din Southampton și că avea să fie din nou în vârf. O femeie de succes, intangibilă, învingătoare. Se opri în prag și-i trimise lui Tim un zâmbet sfios de rămas-bun și în clipa aceea știu – înfrângerea ei era totală. Ajunsese la capătul drumului.

117.

Manevra cu furie aparatul, fără să ascundă faptul că era mânios pe sine – și pe restul lumii. Oameni intrau și ieșeau, ca de obicei, dar dacă altă dată ar fi schimbat amabilități cu ei, astăzi îi servea în tăcere, mâna lui sumbră înăbușind din față orice conversație degajată.

O durere îl săgetă și îl făcu să coboare privirea. Fiind cu mintea în altă parte, nu se uitase la aparat și lama acestuia îi despicase degetul mare.

— Futu-i.

Înjurase cu năduf, dar asta nu-l făcu să se simtă mai bine. Din tăietura adâncă se scurgea sânge. Opri aparatul și se duse grăbit în spate, unde își înfășură degetul rănit în șervete de hârtie. Sângele îmbiba hârtia verde-pal, dar părea mai degrabă negru decât maroniu.

De ce era el așa un ratat? De ce făcea umbră pământului degeaba? Călătoria asta a lui avea să dureze la nesfârșit? Mereu căutând – și negăsind altceva decât nefericire și o singurătate apăsătoare? Cum de se înșelase atât de amarnic? Acum își dădea seama că ea nu era Summer. Încercase să se convingă pe sine, sperând împotriva oricărei evidențe că răceala și purtarea ei dură erau expresia unei supărări ascunse, fiindcă fuseseră atâta vreme despărțiți. Dar în realitate era o netrebnică, o târfă de cea mai joasă speță. De ce-i acordase el atâta grijă și atenție și – da – iubire, când ea nu făcea altceva decât să-l respingă și nu-și dorea altceva decât să se întoarcă la familia ei vitregă, arțăgoasă și meschină, pentru care ea nu

era decât o sursă de bătăi de cap? O cunoștea destul de bine pentru a ști că-i respingea și-și bătea joc de cei care încercau s-o ajute – de ce nu recunoscuse semnele? De ce mersese atât de departe?

Din rană încă mai curgea sânge. În ziua aia nu mai avea cum să lucreze, așa că cel mai bine era să închidă magazinul. Era mult prea devreme pentru a închide și nu încăpea îndoială că unii clienți aveau să fie surprinși de absența lui neobișnuită. Primul lui impuls a fost să-și zică „ia, mai dă-i dracului", dar prudența – deviza lui – învinse și de data aceasta. Astfel încât, după ce încuie casă, se apucă să scrie un bilet prin care anunța că magazinul e „închis pe motiv de boală". Nu-i venea ușor – nu era obișnuit să scrie cu mâna stângă – și încă se mai căznea, când clopoțelul de la ușă îi anunță sosirea unui nou client.

— Am închis, i se adresă răstit, fără să ridice privirea.

— Tăblița de la ușă zice că aveți deschis și n-o să vă rețin decât un minut.

Glasul ei era catifelat și blând. Dar el nu ridică privirea, concentrându-se și mai abitir asupra biletului.

— Vă rog, nu vă puteți face puțin timp și pentru mine?

Oftă și lăsă pixul din mână. N-avea rost să dea naștere la întrebări, când nu era mare scofală s-o servească și să scape de ea. Ridică privirea și întinse mâna.

— O, dar sângerați. Sunteți bine?

Glasul ei se potrivea cu trăsăturile ei delicate și drăgălașe. Vorbea cu un ușor accent local și pe fața ei se citea o bunătate care te făcea imediat să te simți în largul tău.

— Pot să vă ajut cumva?

Încă nu-și recăpătase glasul. Părea imposibil – și totuși era adevărat. De parcă l-ar fi auzit universul. Fata aia drăguță și amabilă, care îi oferea prietenia ei, intrase în magazinul lui, intrase în viața lui. Așa cum își imaginase el dintotdeauna. O lăsă să-i examineze rana, dar în tot acest timp nu-și desprinse privirea de ea, cucerit de nasul ei delicat, de părul lung, negru, de ochii aceia albaștri, pătrunzători.

118.

Alastair și Gemma Lansley stăteau nemișcați, abia în stare să respire. Helen îi observa atent. Pricepu că și ei, la fel ca Daniel Briers, refuzaseră să dea crezare veștii despre moartea fiicei lor. Dar făcuseră singurul lucru nimerit și veniseră de la Windhoek pentru a se confrunta cu macabra realitate a uciderii lui Isobel. Tânăra se afla în fața lor, întinsă pe masa de autopsie, cu corpul acoperit discret, dar cu fața palidă și slabă dezvelită. Ochii ei opaci se holbau la părinții ei, refuzându-le iubirea după care tânjeau. Era moartă de mai bine de un an.

Helen constată surprinsă că, în vreme ce ochii lui Alastair se scăldau în lacrimi, ochii Gemmei erau uscați, de parcă n-ar fi asimilat încă imaginea pe care o vedeau. De obicei era invers, soțul se străduia cu disperare să fie puternic pentru soția lui. Nu și în cazul lor. Helen aflase deja din discuțiile lor preliminare că Alastair fusese foarte apropiat de fiica lui – de unica lui fiică. După ce el și soția lui se retrăseseră la pensie în străinătate, Alastair sperase că Isobel avea să li se alăture la un moment dat – pentru a trăi undeva la soare – dar ea refuzase să se desprindă de orașul Southampton și de studiile ei. În tweet-urile și SMS-urile ei recente, Alastair detectase o notă de cinism, ba chiar de plictis, care indica poate o schimbare în atitudinea ei față de mediul în care trăia și asta îi sporise speranțele într-o reunire. Dar se dovedise că altcineva fabricase acele mesaje – o descoperire oribilă, care depășea puterea de înțelegere a acestui cuplu mai vârstnic.

După ce terminară cu identificarea, Helen îi conduse în încăperea rezervată aparținătorilor.

— Știu că e greu, dar trebuie să-mi spuneți cât de multe puteți despre Isobel. Prietenii ei, orarul ei, obiceiurile ei. Noi pornim de la ipoteza că atacatorul lui Isobel nu era o cunoștință a ei, ci mai degrabă cineva cu care a intrat în contact în viața de zi cu zi.

— Asta puteam să v-o spunem și noi, răspunse Gemma Lansley tăios. Isobel nu avea prieteni.

— Gemma…, murmură soțul ei cu o notă de avertizare blândă în glas.

— Au nevoie de date concrete, Alastair, răspunse ea iute și, pentru prima dată, îi tremură glasul. N-are rost să înfrumusețăm lucrurile.

Urmă o pauză, după care Alastair o privi pe Helen în față.

— Când Isobel… în adolescență, Isobel a fost victima unui agresiuni sexuale.

— Continuați.

— Se întorcea acasă de la școală. A luat-o pe o scurtătură, peste câmp. Bărbatul… bărbatul vinovat a fost prins și băgat la închisoare.

— Opt ani, eliberat mai devreme pentru bună purtare, adăugă Gemma cu amărăciune.

— Dar incidentul a avut urmări permanente pentru Isobel. Ura spațiile deschise, ura să se afle afară. Abia dacă ieșea din casă și nu voia să împartă nimic cu nimeni. Avea probleme cu încrederea, cred că așa a spus psihiatrul. De aia trăia singură.

— Avea un cerc social limitat? întrebă Helen.

— Limitat e bine spus, răspunse Gemma. Se izola în mod deliberat de familia ei, de prieteni…

— Gemma, te rog, nu ajută să…

— Se izola de oricine ar fi putut s-o îndrăgească.

Gemma Lansley amuți, copleșită de nefericire și tristețe.

— Deci nu ar fi permis unui necunoscut să intre în casa ei?

— Nu m-ați înțeles bine, inspectore Grace? replică Gemma caustic. Nu permitea nici persoanelor *cunoscute* să-i intre în casă. Nu se simțea în siguranță decât atunci când era singură în spatele unei uși încuiate.

Helen dădu din cap, cuprinsă brusc de o imensă simpatie pentru această femeie tăioasă. Amărăciunea ei era rezultatul faptului că fiica ei îi închisese ușa în nas. Sperase și ea într-o reconciliere, într-o mai mare apropiere cândva în viitor?

— Acorda multă atenție măsurilor de siguranță? continuă Helen cu blândețe.

— Bineînțeles. Nu extreme – nu avea banii necesari – dar avea o încuietoare foarte rezistentă și un vizor pentru eventualitatea în care cineva i-ar fi sunat la ușă. Și curierilor le spunea întotdeauna să-i lase pachetele în pragul ușii. Nu suporta ideea de a intra în contact cu necunoscuți.

— Și totuși, în drum spre cursuri și înapoi, trebuie să fi intrat în contact cu persoane pe care nu le știa, nu?

— Da, dar ea stabilea condițiile. Mergea întotdeauna pe același drum, la aceeași oră din zi, cunoștea foarte bine toate fețele pe care le întâlnea pe parcurs – bineînțeles că nu stătea de vorbă cu nimeni.

Helen se încordă. Simțea că sunt pe cale de a face descoperirea decisivă.

— Vă mai amintiți traseul ei?

— Sigur că da. L-am parcurs de câteva ori împreună, când am venit aici în vizită. Am stat la hotel – bineînțeles.

— Asta ne va folosi foarte mult și, dacă se poate, v-aș ruga să vă întâlniți cu unul dintre colaboratorii mei și să reconstituiți acel traseu. Ar putea fi crucial să știm pe unde mergea și la ce oră din zi trecea pe-acolo.

Gemma dădu afirmativ din cap, dar fără niciun entuziasm.

— Credeți că cel care a făcut asta… a văzut-o când se ducea și se întorcea… glasul lui Alastair se frânse, nu era capabil să continue gândul acela neplăcut.

— Dacă avea puțini prieteni și era atentă la siguranța ei, atunci da, e posibil ca el s-o fi urmărit până acasă.

Alastair închise ochii – nu voia să-și imagineze – dar Gemma o privea pe Helen în față. Ea voia – ea avea nevoie – să afle detaliile.

— A lovit-o? A avut loc o… bătaie?

— Noi credem că nu. Când i-am interogat pe ceilalți locatari, niciunul nu și-a amintit să fi auzit ceva de felul ăsta. Nu am găsit urme de intrare prin efracție, nici urme de agresiune…

— Dar e absurd, interveni Alastair. N-ar fi lăsat pe nimeni înăuntru. Trebuie să fi forțat cumva ușa.

— Sau poate avea cheia.

Cuvintele Gemmei plutiră o vreme în aer. Helen ajunsese și ea la aceeași concluzie, dar nu voise să-i dea glas.

— E posibil să fi dat ea cheia cuiva? Unui prieten în care avea încredere? Unei persoane cu autoritate? întrebă Helen.

— În niciun caz. Nici dacă ar fi amenințat-o că o dă afară din locuință sau de la facultate – nu și-ar fi periclitat în ruptul capului siguranța, spuse Alastair cu un ton aspru. Cred că vă înșelați…

— A schimbat broasca, spuse Gemma deodată.

— Când? se grăbi Helen să întrebe.

— Cam… cam cu șase luni înainte să…

— Dispară. De ce a schimbat broasca?

— Cineva o stricase. Băgase lipici în ea. La vremea respectivă, noi am crezut că au fost niște copii, dar acum…

Totul începea să capete sens.

— Deci a schimbat broasca?

— Da. Îmi amintesc că a fost o întreagă tevatură. A rugat un profesor să vină acasă la ea, pentru că nu voia să fie singură cu lăcătușul. El s-o fi gândit că era nebună, dar a venit oricum.

— Vă amintiți cine a schimbat broasca?

— Nu, dar chitanța ar trebui să se găsească printre lucrurile ei. Era foarte grijulie cu așa ceva.

— Mai știți câte chei a primit?

— Cred că două. Pe una o ținea pe legătura ei de chei, pe cealaltă o purta la gât, de rezervă.

— Dormea cu cheia la gât?

— Nu, așa de nebună nu era. De ce?

— Ar putea fi important, dar haideți să ne concentrăm asupra cheilor. Deci dumneavoastră credeți că au fost două și că amândouă se aflau în posesia ei.

— Nu, n-a fost chiar așa, interveni Alastair.

Helen își mută privirea asupra lui.

— A mai făcut niște cópii. Știu asta fiindcă pe una ne-a trimis-o nouă. Pe cealaltă cred că i-a dat-o proprietarului. Deși era împotriva convingerilor ei, astea erau regulile.

— Și știți unde a făcut aceste cópii?

Urmă o pauză lungă, în timpul căreia părinții lui Isobel își scormoniră memoria după o amintire pe jumătate uitată, micile evenimente ale anilor trecuți, după care Alastair ridică în sfârșit privirea și spuse resemnat:

— Mă tem că nu știm.

119.

Când Helen dădu buzna în încăpere, Andrew Simpson ridică speriat privirea. Se afla deja de câteva ore împreună cu Sanderson într-una din acele camere de interogatoriu mai retrase – Helen își dădu seama de aceasta după mirosul de mosc al corpului său, care umplea încăperea – și hârtiile lui zăceau răsfirate ca o ciupercă care se întindea.

Helen se sprijini de masă și, sărind peste formalități, trecu direct la subiect.

— Isobel Lansley și-a schimbat broasca de la ușă.

Simpson se holba la ea, încă speriat de apariția ei bruscă, apoi dădu încet din cap.

— Avea lipici în broască, mi se pare. Și atunci a schimbat-o. Ce-i cu asta?

Era deja în defensivă, presimțind un nou atac.

— Cum se face că vă amintiți?

— Poftim?

— Vă doare-n cot de viețile chiriașilor dumneavoastră și de maghernițele în care locuiesc. Cum se face că vă amintiți un detaliu atât de neînsemnat?

— Fiindcă e în registru, în registrul financiar, vreau să zic. De fiecare dată când se întâmplă așa ceva, percep o… mică taxă. Pentru deranjul administrativ.

„Nu mă îndoiesc de asta", comentă Helen în sinea ei, dar se abținu să rostească insinuarea cu voce tare.

— E foarte important, Andrew. Și-a mai schimbat la un moment dat broasca de la ușă vreuna dintre celelalte fete – Ruby, Roisin sau Pippa?

Andrew rămase o vreme pe gânduri.

— Roisin cu siguranță da. Parcă i-a cerut-o iubitul ei de la vremea respectivă. Și am putea să verificăm în actele celorlalte două…

Helen constată mulțumită că Sanderson răsfoia deja dosarul Pippei Briers. Degetul ei parcurgea cu o viteză amețitoare coloanele.

— Uite. Taxă administrativă de 25 de lire. Asta e? întrebă Sanderson întorcându-se către Simpson.

El se uită în dosar.

— Da, asta e.

— Datată cu o lună înainte de dispariția ei.

— Din cauza lui Nathan Price, spuse Helen, în mintea căreia piesele începeau să alcătuiască un întreg. Îi era frică de fostul iubit, așa că a schimbat broasca pentru ca el să nu poată intra.

— Și uite aici.

Sanderson ținea în mână dosarul lui Ruby.

— O taxă administrativă de 25 de lire. De acum șase săptămâni. Cu o lună și ceva înainte să dispară.

— Nu mă mir, zise Simpson cu o voce pițigăiată. Fata aia era incredibil de căscată. Probabil le-a pierdut sau i le-a furat careva. Era zăpăcită rău.

— El și-a păstrat o copie.

Helen se cutremură când își rosti gândul cu voce tare.

— Să zicem că toate și-au făcut cheile în același loc, un loc central, un loc pe care-l știau toate. Ce l-ar fi împiedicat pe el să-și facă și lui o copie, dacă tot le făcea lor?

— Absolut nimic.

— Și când au venit să-și ia cheile, el n-a trebuit să facă altceva decât să-și închidă dugheana și să le urmărească până acasă.

— E un hărțuitor ca la carte, spuse Sanderson, continuând firul lui Helen. Așa a aflat unde locuiesc și le-a putut urmări după bunul lui plac. A aflat care e situația lor familială, dacă au parteneri de viață, colocatari, care e rutina lor de zi cu zi…

— Dar ce-l deosebește pe individul acesta de un hărțuitor obișnuit e faptul că el are o cheie, interveni Helen. A putut să intre în casele lor când a avut el chef. A putut chiar să sondeze terenul când ele erau plecate, ca să se asigure că răpirea lor se va derula fără impedimente.

— Nicio urmă de agresiune, nicio urmă de intrare prin efracție.

— N-a fost nevoie, răspunse Helen, impresionată de cumplita simplitate a poveștii. *Fiindcă se afla deja în locuințele lor când s-au întors ele acasă.* Le aștepta – ascuns într-un dulap, în pod, într-o încăpere separată. Le aștepta să se întoarcă acasă și să se ducă la culcare.

Lui Helen mai că nu-i venea să creadă, dar totul căpătase acum sens.

— Ele credeau că sunt în siguranță acasă la ele. Dar în realitate au căzut în capcana pe care le-o întinsese el.

120.

Se ținea la oarecare distanță în urma ei, pentru ca ea să nu-i remarce prezența. Își recăpătase într-un final glasul și răspunsese la grija ei față de degetul lui rănit, înainte de a-i prelua comanda – doar niște flecuri la pantofi – și a-i promite că va fi primul lucru de care avea să se ocupe a doua zi dimineață, în semn de recunoștință față de bunătatea și compasiunea ei.

După plecarea ei, el rămăsese în atelier și numărase în gând până la douăzeci, după care stinsese luminile, atârnase tăblița pe care scria „Închis” și ieșise în grabă, încuind ușa în urma sa. Experiența îl învățase că nu era bine să piardă

timpul în faza aceea – dacă era prea prudent, risca să-și piardă prada în mulțimea de cumpărători. Trebuia doar să aștepte ca ea să se depărteze din imediata vecinătate a magazinului.

Se uită în stânga și-n dreapta și o zări la distanță de vreo sută de metri, căscând gura la vitrine. Taiorul bleumarin bine croit și părul prins cu eleganță la spate o distingeau din mulțimea de trândavi și pierde-vară care populau de regulă locul acela. Sătulă de visat cu ochii deschiși, fata își văzu iarăși de drum. Și el merse după ea, păstrând ca de obicei o distanță discretă.

Ea se îndrepta agale spre casă. Își terminase treburile pe ziua aceea – chiar părea o fată deșteaptă, cu o ocupație serioasă – dar era limpede că acasă nu o aștepta nimeni și nu avea de ce să se grăbească. Zăbovi în fața câtorva vitrine, cumpără o revistă *Big Issue*, dar în general părea că pierde timpul. Ca și cum ar fi așteptat să se întâmple ceva. Sau să apară careva.

Trecură prin Bedford Place, apoi prin Portswood, îndreptându-se către locuințele ieftine care se aflau în împrejurimile universității. Deși era bine îmbrăcată, era limpede că nu era înstărită, de vreme ce locuia în mijlocul scursorilor societății. Tipic pentru ea, comentă în sinea lui și își reținu un zâmbet. Degeaba îmbătrânești, de schimbat tot nu te schimbi.

Se opri brusc. Se lăsase absorbit de amintiri și, fără să vrea, se apropiase prea mult de ea. Ea se oprise în fața unei uși – la nici zece metri de el. Dacă se întorcea acum, îl vedea. Grăbi așadar pasul și trecu pe lângă ea fără să-i trezească interesul, din fericire. Traversă strada și îndrăzni să arunce o privire în urmă – la timp pentru a o vedea intrând în jalnica ei locuință.

Dădu colțul străzii și găsi un punct de observație numai bun, în spatele unui gard viu. Urmări cu interes cum se aprind luminile la etajul întâi. Nu știa dacă să rămână sau să plece. Ziua de lucru era pe sfârșite și curând străzile aveau să se umple de slujbașii care se întorceau acasă – nu putea risca să fie observat sau, și mai rău, reclamat la poliție. Dar, ca întotdeauna, hotărî ea în locul lui și se ivi la fereastra de la etajul întâi.

Nici nu se mai punea problema să plece. Avea un punct de observație perfect – pentru a o urmări, pentru a o admira, pentru a se delecta cu fiecare detaliu din viața ei. Fata nu trase perdelele în fața ferestrei, ci se mulțumi să privească afară, în stradă. În căutarea speranței. În căutarea iubirii.

În căutarea lui.

121.

— De ce m-ai mințit?

— Cum adică?

— Te-am întrebat în față dacă Roisin și-a schimbat vreodată broasca de la ușă și tu ai spus că nu. Dar nu era adevărat, nu-i așa, Bryan?

Stânjenit, fostul iubit al lui Roisin încerca s-o conducă pe Helen într-un loc mai retras al atelierului auto, dar ea nu se mișca din loc.

— De ce ai mințit?

Bryan aruncă o privire înspre colegii lui de la service, care se holbau cu o curiozitate deloc discretă la femeia extrem de atrăgătoare care venise să-l ia la rost pe ucenicul lor. În privirile lor se citea un oarecare respect?

— Din cauza lui Jamie, mormăi Bryan într-un final.

— Cine e Jamie?

— Fostul iubit al lui Roisin. Înaintea mea, vreau să zic. Locuise la ea. Încă mai avea cheile. Eu… eu am aflat că mai trecea pe acolo, intra cu cheia lui, mă înțelegeți…

Nu era nevoie să-i explice pe larg. Roisin avea nevoie de afecțiune și era evident că nu o deranja prea tare de unde o căpăta.

— Deci ai convins-o să schimbe broasca.

— Nu puteam s-o împiedic să se întâlnească cu el, dacă asta era ceea ce voia. Dar nici nu voiam ca el să creadă că poate să vină și să plece după cum avea chef, că poate să intre cu cheia lui în casă la orice oră din zi și din noapte.

— Știi că e o chestie destul de gravă să minți poliția.

— Știu, bineînțeles… Nu asta mi-a fost intenția, dar nu voiam să zic nimic cu *ea* alături.

Se referea la mama lui Roisin – fosta lui soacră. Își ținuse gura pentru a nu părea caraghios sau pentru a-i ascunde lui Sinead Murphy faptul că fiica ei era infidelă și generoasă cu favorurile ei? Helen spera că al doilea motiv era cel adevărat.

— Cine a schimbat broasca?

— Un amic al meu – Stuart Briggs de la LockRite.

— Am nevoie de datele lui de contact.

— Sigur, dar el n-are niciun amestec.

— Vom vedea. Ai mai făcut și alte cópii?

— Sigur că da. N-am primit decât două chei cu broasca și mai avea și mama ei nevoie de una, așa că…

— Unde? Unde le-ai făcut?

Helen nu izbuti să ascundă caracterul urgent al întrebării ei.

— Roisin le-a făcut. Dar banii tot mie mi i-a cerut.

— Unde, Bryan?

— Mi-a arătat chitanța, dar nu se vedea decât prețul – vreo cinci lire. Era un simplu bon de casă.

Helen nu-și dezlipea privirea de Bryan, știind că nu avea să afle mai multe de la el. Indiferent cine era ucigașul lor, proceda cu meticulozitate, precizie și

prudență maximă. Un profesionist. Dar asta o făcea pe Helen să fie cu atât mai hotărâtă să-l prindă. Și, pe măsură ce fiecare piesă mică a puzzle-ului se așeza la locul ei, Helen simțea că se apropie momentul în care avea să fie în sfârșit față în față. În astfel de clipe, Helen nu se gândea deloc la siguranța ei – știa că într-o bună zi avea să moară făcându-și meseria – și ardea de nerăbdare să-l înfrunte. Povestea se apropia de punctul ei culminant – Helen era convinsă de asta – și era hotărâtă să fie martoră la încheierea ei.

122.

— Nu-ți cer să mă ierți și știu că nu o merit. Aș putea să încerc să-ți explic motivele mele, dar nu vreau să mă pun într-o situație penibilă. Ce-am făcut a fost pur și simplu greșit, așa că o să-mi strâng lucrurile, o să-mi scriu cererea de demisie și-o să dispar din ochii tăi.

Spunându-i lui Helen toate acestea, Lloyd Fortune nu ridicase nici măcar o singură dată privirea, cuvintele revărsându-se din gura lui ca o cascadă. Era limpede că voia ca povestea să se încheie cât mai repede cu putință.

Deși se retrăsese împreună cu Helen în biroul acesteia, Lloyd era conștient că, afară, echipa urmărea din colțul ochiului ce se întâmpla și voia să scape de curiozitatea și critica lor.

— Aș vrea să știu de ce, Lloyd, vorbi Helen rar. Fiindcă eu te consider un polițist bun și, în general, un tip cumsecade, deci aș vrea să știu de ce.

Lloyd coborî privirea în pământ – tocmai de asta se temuse, că Helen avea să-l ia în felul ăla.

— Dar acum n-avem timp de asta. Am mai avut colegi care și-au dat demisia din cauza unor indiscreții personale, colegi care-mi lipsesc acum, așa că o să te rog să nu-ți scrii cererea de demisie.

Lloyd se uită la ea și brusc se simți prins pe picior greșit.

— Avem o anchetă importantă în desfășurare, pe care tu ar trebui să mă ajuți s-o conduc. Tu ți-ai concentrat în schimb atenția asupra unui alt lucru – și asta consider eu de neiertat.

Lloyd încasă lovitura – știa că era justificată.

— Dar acum avem nevoie de toți colegii disponibili. Și eu cred într-o a doua șansă. Deci, întâi o găsim pe Ruby. Și pe urmă ne ocupăm de tine. Bine?

•

— Cheile. Să ne concentrăm asupra cheilor.

Întreaga echipă fusese convocată în centrul de comandă. Helen conducea discuția, flancată de către Lloyd Fortune și agentul Sanderson.

— Credem că așa a intrat, deci va trebui să-i verificăm pe toți proprietarii de ateliere de copiat chei din Southampton. E o treabă de mare amploare, dar nu avem de ales. Începem în centru și ne extindem către periferie. Pentru a îngusta puțin aria de căutare, haideți să începem cu magazinele pe lângă care trecea Isobel Lansley în drumul ei spre facultate și înapoi. McAndrew?

— Deci avem aici o expunere detaliată a traseului ei, răspunse agentul McAndrew, o persoană pe care te puteai întotdeauna bizui, și împărți echipei coli A4 prinse cu capse. Aveți listată separat fiecare stradă de pe traseu, plus o hartă pe care am marcat cu roșu traseul. Pleca de la ea de-acasă din Dagnall Street, o lua la dreapta pe Chesterton Avenue, trecând pe lângă un șir de magazine. Se îndrepta apoi spre centru luând-o pe Paxton Road, după care scurta prin centrul comercial WestQuay și de acolo pe Lower Granton Street. Pe urmă…

McAndrew le prezentă tot restul traseului, atrăgându-le atenția asupra eventualelor puncte de interes. Helen obținuse concursul a doi angajați de la Analiza de date, care acum se dovedeau a fi o binecuvântare. Tastau cu iuțeală și indicau posibile ateliere de copiat chei de pe traseu. Sanderson le scria pe tablă și repartiza polițiști care să le verifice. Deși înaintau cu viteza melcului, Helen era mulțumită să vadă că echipa își unea în sfârșit forțele. Până și Sanderson și Lucas păreau să se înțeleagă bine.

După ce polițiștii selectați își înșfăcară hainele și o luară din loc, Helen se adresă celor rămași.

— Voi, ceilalți, vă veți concentra acum asupra celorlalte fete. Trebuie să găsim suprapuneri cu traseul lui Isobel, ca să micșorăm și mai mult aria de căutare. Pippa e posibil să fi mers pe Chesterton Avenue spre centru și știm că lucra în centrul comercial WestQuay, deci avem două zone cu care putem începe. Haideți să le examinăm de-a fir a păr obiceiurile și să vedem dacă putem afla ceva. Roisin nu lucra, nici Ruby, deci unde mergeau, ce făceau?

Mulțumită de atitudinea hotărâtă care se citea pe fețele celor din echipa ei, Helen făcu o scurtă pauză înainte de a încheia:

— Găsiți legătura și ne-am găsit omul.

123.

— În primul rând, nu vreau ca numele meu să apară pe undeva. Am și-așa destule probleme.

— Sigur. Nu publicăm nimic fără voia ta.

Emilia rostise minciuna aceea nevinovată de nenumărate ori în cariera ei. În mod ciudat, de data aia nu mințea – dacă indiciul acela avea să se dovedească esențial pentru rezolvarea cazului „Cadavrelor de pe plajă”, sursa ei urma să aibă

parte de un tratament regal. Emilia o studie pe femeia din fața ei. Bănuia că avea cincizeci și ceva de ani, dar arăta mai în vârstă. Avea o față de bețivă – buhăită, cu vinișoare roșii – și degetele și dinții îngălbeniți ai unei fumătoare. Era ușor supraponderală, cu o voce groasă, dar ceva în privirea ei – o șiretenie vulgară, o scânteie de umor răutăcios – te atrăgea totuși. Dacă ar fi întâlnit-o pe femeia aceea pe stradă, Emilia și-ar fi strâns poșeta la piept și s-ar fi depărtat în grabă, dar în clipa aceea Emilia avea o expresie sobră, de profesionistă, și părea foarte mulțumită să stea împreună cu ea în pub-ul acela mizer, de pe o stradă lăturalnică.

— Mai bei ceva, Jane?

Jane Fraser dădu afirmativ din cap și Emilia se întoarse în scurt timp cu o halbă de bere și un whisky dublu. Femeia dădu whisky-ul pe gât, după care atacă berea.

— Povestește-mi despre tatuaj.

— Ce zici întâi de niște parale? ripostă iute Jane.

Emilia se așteptase la asta și-i împinse imediat peste masă un plic maro.

— Cinci sute de lire. Mai mult nu pot deocamdată.

Jane tăcu o vreme și o privi pe Emilia cu impertinență. O clipă, Emilia se gândi cu groază că Jane se va ridica în picioare și va ieși. Dar când luă totuși plicul și începu să numere bancnotele, Emilia știu că totul era în ordine.

— Tatuajul, Jane.

Jane își băgă banii în buzunar, își trase nasul cu un sunet neplăcut, după care spuse:

— Și l-a făcut când avea unșpe ani. S-a dus la studio împreună cu frate-su – banii mi-i șutise probabil mie – și l-au făcut amândoi. O căcăcioasă de mierlă albastră pe umăr. Numa bună pentru cele două turturele.

Emilia cercetă din priviri monstruoasa paradă de tatuaje care acoperea brațele și umerii lui Jane. Nu erau drăguțe – erau agresive și cu un conținut sexual destul de explicit.

— De ce o mierlă albastră?

— Naiba știe. Nu i-am întrebat. Poate voiau să-și ia zborul împreună?

Râse răgușit, după care reîncepu să tușească. După ce-i trecu accesul de tuse, își aprinse o țigară. Fumatul era interzis, desigur, dar în bomba aceea nimeni nu avea de gând s-o împiedice să fumeze.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— Summer a mea a murit. Supradoză de heroină. Ben s-a dus s-o caute, când a văzut că nu mai vine acasă. A găsit-o în parc. Era acoperită de vomă, ochii îi avea închiși. Prostănacul a crezut că doarme. Până la urmă, a trebuit să-l desprindă poliția de ea – el era convins că se va trezi și va reveni la normal. N-a vrut să-i dea drumul, așa mi-au spus.

— Ben? El e fiul tău?

Jane mormăi un da.

— Era și el dependent de droguri?

— Doamne, nu. Fratele ei era prea fricos pentru așa ceva și-apoi era mic când a murit ea. Avea vreo doișpe ani.

Emilia își notă toate lucrurile acelea și se gândi ce să o întrebe în continuare.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— A mai rămas o vreme la mine, dar noi doi niciodată nu ne-am înțeles, așa că, după câteva săptămâni, a șters-o.

Emilia avea presimțirea urâtă că se apropiau de final – și că nu va mai afla nimic folositor.

— Și de atunci nu l-ai mai văzut?

— N-am zis asta. L-am văzut acum câteva luni – în oraș.

— Și unde locuiește?

— Habar n-am.

— Haide, Jane. Doar adineaori ai spus că…

— N-a vrut să-mi zică. Mă gândesc că n-are chef să-i bat la ușă.

Emilia nu o zori – își dădea seama după expresia ei vicleană că mai era ceva. Jane Fraser o trase pe Emilia mai aproape, atât de aproape că-i simți duhoarea de tutun din respirație, și-i șopti:

— Dar știu unde lucrează.

124.

Stătea întins pe patul jegos, cu mintea asaltată de gânduri ciudate și captivante. Fusese orb atâta vreme, încercase să vadă ceva prețios în inima unei târfe netrebnice. Acum, când își recăpătase văzul, zâmbea întruna. Se simțea ușor ca un fulg. Stătuse să o privească pe Summer, până când aceasta trăsese perdelele și dispăruse înăuntru. Apoi dăduse două ture de stradă, uitându-se după camere de supraveghere, după lumini, dar și la numele de la soneriile casei ei. Ca toate clădirile din zonă, și casa ei fusese împărțită în numeroase apartamente. Mulțumit, constatase că numele de la soneriile de deasupra și de dedesubt erau străine. Era mult mai puțin probabil să facă scandal în cazul în care auzeau sau vedeau ceva. Dar el avea să se asigure că nu va fi așa. La urma urmei, dobândise deja oarecare experiență.

Se întorsese acasă pe jos, cu mintea plină de imaginea ei. Ochii aceia fermecători, tandrețea atingerii ei, accentul subtil de pe coasta de sud – identic cu al lui, desigur. Își sărutase vârfurile degetelor și își atinsese tatuajul – extravaganța acelui omagiu îl făcuse să chicotească. Lumea credea probabil că e nebun.

Copleșit de gândul la ea, își desfăcu fermoarul de la pantaloni și își strecură mâna înăuntru. Se abținuse atâta vreme, dar acum i se părea ceva firesc, ceva nimerit. Închise ochii și se lăsă purtat de gânduri, se revăzu împreună cu ea, doi conspiratori ascunși în cămăruța din pod. Când mama lor se întorcea acasă, ei dădeau fuga sus, pentru a se pune la adăpost de limba ei ascuțită și de mâna ei grea. Era micul lor refugiu – mama lor era o fumătoare înrăită, nici dracu' n-o putea convinge să urce după ei – și împărăția lor magică. Era plină de boarfe, dar era lumea lor. Deschideau casa pentru păpuși și se jucau cu cele două figurine crăpate, imaginându-și tot felul de scenarii în care ei doi trăiau fericiți, în splendoare și confort. Mizeria și umezeala din pod nu contau în acele momente – ei erau în siguranță, ascunși în coconul imaginației lor.

Uneori fantezia funcționa, alteori intervenea realitatea – de regulă din cauza zgomotelor de jos. Locuiau la nivelul superior al unei case vechi și dărăpănate, iar treptele șubrede și scârțâitoare din spațiile comune îi anunțau de fiecare dată când se apropia mama lor. Dacă venea cu pași apăsați însemna că-i venise o toană sau că avea unul dintre episoadele ei. Dacă pașii erau rari și neregulați însemna că era drogată. Dacă se auzeau mai multe picioare însemna că „avea companie".

Ben ura drogurile, nu se atingea de ele, dar mama lui nu se mai sătura de ele. Își finanța dependența prin escrocherii, furturi sau aducând uneori acasă marinari străini din crâșmele de pe docuri. Nu plăteau mult, dar veneau și plecau repede. Când ea avea „oaspeți", Ben și Summer stăteau întinși pe jos, neclintiți și se zgâiau printre dușumele în singurul dormitor al apartamentului. La început nu prea înțeleseră ce vedeau – credeau că bărbații îi fac rău mamei lor – dar la final toată lumea părea mulțumită. Dar după o vreme începură să priceapă că bărbaților care grohăiau pe jumătate dezbrăcați le plăceau aceste acte și că uneori îi plăceau și mamei lor.

Abia mai târziu – când Summer avea paisprezece și Ben unsprezece ani – au înțeles pe deplin. El se mirase când Summer își strecurase mâna în pantalonii lui, dar nu-l deranjase.

Mai târziu, merseseră mai departe, își explorau unul altuia corpurile în timp ce mama lor îi distra pe bărbații aceia de jos. Era micul lor joc, de care nu știa nimeni. Suspectase mama lor ceva? Dacă da, nu a spus niciodată nimic. Atâta timp cât Summer era dispusă să dea fuga până în parc, să-i aducă ei punguța, nu o interesa altceva.

Gândul acesta îl înfurie. Încercă să se concentreze asupra fanteziei sale, dar simțea deja cum i se stinge dorința. Furia pe mama lui, care i-o smulsese pe Summer și o ademenise în lumea ticăloasă a drogurilor, clocotea încă în el. Nu trecuseră nici trei luni de când o revăzuse pe femeia aceea oribilă. Îl șocase s-o vadă și prima lui reacție fusese s-o zvânte în bătaie. Acum era mai în vârstă, mai mare – n-ar fi avut nicio șansă împotriva lui. Dar nu merita, iar el avea oricum

chestii mai importante de rezolvat, așa că îi adresase câteva vorbe și o trimisese la plimbare.

N-avea niciun rost să continue, era prea furios pentru a se concentra asupra plăcerii sale. Își trase fermoarul, se dădu jos din pat și coborî la parter. Cu senzația că i se învârte capul, se duse direct în fosta debara. Arăta ca un laborator școlar de chimie și puțea la fel de nasol. Dar lui întotdeauna îi plăcuse aici. Când se retrăgea în încăperea aceea strâmtă, avea întotdeauna sentimentul că făcuse ceva important. Îi trebuise mult timp să învețe cum se distilează tricloretilena, dar, când reușise, fusese încântat ca un copil. Își aminti când o mirosise întâia oară – senzația plăcută de amețeală pe care i-o dăduse. Îl pufni chiar râsul când își aminti experimentele făcute cu dozajul. În casă erau nenumărați șobolani și el nu le descuraja prezența, fiindcă erau folositori pentru experimentele lui. Omorâse, bineînțeles, câțiva înainte să descopere nivelul optim de îmbibare a cârpei, dar experiența îl făcuse să se perfecționeze.

Gândul acela îl trezi brusc la realitate. Pe cât de încântat era el de viitorul care-l aștepta, mai avea de rezolvat o problemă din prezent. Acum, când se întorsese adevărata Summer, *ea* era de prisos și el nu mai voia altceva decât să scape de ea. Adunându-și toată energia, descuie ușa de la subsol și coborî în beznă.

125.

— Crezi că spune adevărul?

Lui Helen îi bătea inima mai repede, tonul ei era stăruitor.

— Ca să fiu sinceră, e atât de ciudat, încât trebuie să fie adevărat.

Emilia și Helen se retrăseseră în curtea interioară atât de îndrăgită de către fumătorii secției centrale de poliție din Southampton. Din fericire, în ziua aceea erau singure.

— Nu cred că Jane Fraser are suficientă imaginație pentru a născoci o asemenea poveste. Se pare că cei doi copii erau foarte apropiați. Au dormit întotdeauna în același pat, nu s-au dus niciodată la școală, erau tot timpul bot în bot. Dar nu pot să le-o iau în nume de rău, ca să fiu sinceră – mama lor nu-i iubea. Nu știa nici măcar cine erau tații lor, așa că…

— Deci însemnau totul unul pentru celălalt.

Emilia dădu din cap și continuă:

— Se pare că băiatul – Ben – a devenit de necontrolat după moartea lui Summer. Poliție, medici, direcția socială – nimeni n-o scotea la capăt cu el.

— Fiindcă era înnebunit de durere.

— Încă e înnebunit de durere, adăugă Emilia, dând glas gândurilor lui Helen.

— Și ești sigură de adresa asta?

— Păi, n-am fost acolo, dar știu unde e.

— Bine. Îți mulțumesc, Emilia.

Helen se îndrepta spre ieșire, când Emilia strigă în urma ei:

— Aceleași reguli?

— Vei avea exclusivitate, îi spuse Helen peste umăr și se grăbi să se întoarcă la secție.

•

— Așadar, adresa este a unui atelier de copiat chei și reparat încălțăminte din centrul comercial WestQuay. Se numește WestKeys.

Nimeni nu făcu haz de neinspirata similitudine fonetică a celor două denumiri. Echipa îi sorbea lui Helen cuvintele, încercând să proceseze această importantă informație de ultimă oră.

— Am nevoie de voluntari pentru o echipă de supraveghere, care să meargă acolo.

Helen se bucură să vadă douăsprezece mâini ridicate.

— Dar, înainte de a merge acolo, haideți să mai verificăm o dată datele. Pippa Briers lucra în centrul comercial WestQuay, deci îi era la îndemână să-și dea cheile la copiat acolo. La fel și Isobel Lansley, care trecea prin centru în fiecare zi în drum spre facultate.

— Roisin Murphy mergea la un curs gratuit pentru mame și copii, care se ținea în creșa din acest centru, interveni McAndrew.

— Dar Ruby?

— Ruby pierdea timpul în centru împreună cu prietenele ei. Căscau gura la vitrine, tăiau frunză la câini.

— Atunci totul se potrivește. Și-au luat cheile de la Ben Fraser și au intrat astfel în viața lui. Arătau exact ca sora lui, deci el și-a păstrat o cheie, le-a urmărit, apoi le-a răpit.

— Dar pentru a le face să fie perfecte – o replică a surorii lui – a trebuit să le „personalizeze”, o întrerupse agentul Sanderson.

— Tatuajul, continuă Helen, și poate mai mult de-atât.

— Dar de unde face rost de substanța asta, de tricloretilenă? întrebă agentul Grounds.

— Haideți să ne amintim ce a spus Jim Grieves, replică Helen. Tricloretilena se folosește în produsele de curățare, în dizolvanți, dar și în crema de ghete, de unde o poți eventual extrage…

— Fără să atragi atenția asupra ta. Fără să lași vreo urmă.

— Dar de ce le înfometează? Dacă le iubește pe fetele astea?

Întrebarea lui Lucas pluti o clipă în aer, după care Helen replică:

— Haideți să mergem să-l întrebăm chiar pe el.

126.

— Bună, Ruby.

Ruby se târâse într-un colț și își privea acum răpitorul cu o frică nu prea grozav disimulată.

— Nu-ți fie teamă. Nu-ți fac niciun rău.

Ruby nu-și putea desprinde privirea de el. Cu cât insista el mai mult că nu avea să-i facă niciun rău, cu atât mai convinsă era ea că exact asta urma să i se întâmple.

El se așeză pe patul aflat la mică distanță de ea și își plimbă privirea prin încăpere, ca și cum ar fi văzut-o pentru prima oară.

— Trebuie să-ți mărturisesc ceva.

Acum zâmbea, având aerul că e cel mai fericit om din lume.

— M-am înșelat.

Ruby se holbă la el. Ce punea la cale? Unde aveau să ducă toate acestea?

— Am luat fata greșită. N-ar fi trebuit să te iau pe tine. Îmi pare rău.

Părea să regrete sincer. Și părea ciudat de relaxat.

— Ce-o să faci cu mine? întrebă Ruby cu glasul tremurând de frică.

— Tu ce crezi c-o să fac cu tine?

Era cât pe-aci să-l pufnească râsul când îi adresă această întrebare, de parcă nebună era ea, nu el.

— O să-ți dau drumul.

127.

— Mai există și o altă intrare? urlă Helen și o trase pe Sanderson deoparte, dând în cele din urmă frâu liber enervării sale.

— După planurile arhitectului, nu, răspunse Sanderson.

Sosiseră cât se poate de discret la centrul comercial WestQuay – cincisprezece polițiști, toți în civil, ca și cum ar fi venit la cumpărături – și se răspândiseră, pentru a ocupa diverse puncte de observație. Trecuseră de câteva ori pe-acolo și ce fusese evident din capul locului li se confirmase. Deși era abia ora cinci după-amiaza, WestKeys era închis.

Nu puteau forța obloanele fără să provoace zarvă și eventual să atragă atenția suspectului – sau a unor posibili prieteni ai acestuia. Prin urmare, Helen ținea neapărat să găsească o altă intrare. Însă atelierul era mic – mai degrabă un chioșc

înghesuit între niște outlet-uri mai spațioase, mai luminoase – și nu avea intrare de serviciu.

— Să nu-l scăpați din ochi, spuse Helen și-i încredință lui Sanderson coordonarea supravegherii, pentru ca ea însăși să se apropie cu pași apăsați de McAndrew, care stătea cu telefonul mobil lipit de ureche.

— Ce-ai aflat?

McAndrew acoperi cu mâna microfonul telefonului și răspunse:

— Proprietarul atelierului WestKeys e un oarecare Edward Loughton.

— Deci Ben Fraser e doar un angajat. Cum ajungem la Loughton? Dacă ne dă adresa de acasă a lui Ben Fraser, mai avem timp s-o salvăm pe Ruby.

— Loughton a murit acum trei ani. Are o soră care locuiește undeva prin zonă, încercăm să dăm de ea.

McAndrew își reluă convorbirea telefonică, silabisind acum numele femeii pe care o căutau. Helen se fâțâia de colo-colo. Din momentul acela, orice întârziere, orice impediment avea să-i coste scump. Erau pe punctul de a-l demasca, dar totul să fi fost degeaba? În minte îi veni imaginea lui Alison și a lui Jonathan Sprackling – le simțea disperarea, dorința de a fi iarăși împreună cu fata pe care o salvaseră cu atâția ani în urmă. Helen refuza să accepte că bunătatea lor fusese fără rost, că și lui Ruby i se va curma viața cu tot atâta cruzime ca și celorlalte fete. Dar în clipa aceea era neputincioasă și faptul că atelierul închisese mai devreme o alarma. Orice abatere de la obiceiurile lui era o veste proastă pentru ei.

Și o veste proastă pentru Ruby.

128.

Helen se opri din mers de îndată ce intră în holul hotelului Great Southern. Se aflase într-o lume a ei, se îndreptase automat către lift, dar faptul că-l văzu pe Daniel Briers la recepție o făcu să se oprească. Avea un geamantan la el și era însoțit de o doamnă înaltă și elegantă, cu păr negru lung și o burtă proeminentă.

— Daniel?

El se întoarse și zâmbi când o recunoscu pe Helen – dar era un zâmbet forțat și neconvingător.

— Pleci?

— Da, răspunse el, ferindu-și privirea de a ei. Am vrut să stau până la capăt, după cum știi. Dar e limpede că mai am și alte responsabilități, așa că… Ea e Kristy, soția mea.

— Inspector de poliție Helen Grace. Eu conduc ancheta…

— Știu cine sunteți, răspunse Kristy Briers și-i strânse mâna în treacăt lui Helen.

— Ai toate datele noastre de contact, nu-i așa, în caz că aflați ceva…, continuă Daniel.

Grija și interesul lui erau sincere, dar Helen își dădu seama că abia aștepta să încheie conversația.

— Sigur. De fapt, de-aia am și venit, să te pun la curent. Am aflat niște lucruri impor…

— Întotdeauna îi puneți pe oameni la curent în camere de hotel? Noaptea?

Kristy îi adresase întrebarea cu calm, dar glasul ei avea o nuanță usturătoare care nu-i scăpă lui Helen.

— Nu, dar i-am promis soțului dumneavoastră că-l anunț de îndată ce aflăm ceva nou. Și mi-am respectat promisiunea.

Tonul lui Helen era calm, dar ferm. Era limpede că se pusese într-o situație stânjenitoare luând hotărârea de a se ocupa personal de Daniel Briers, dar ei doi nu făcuseră nimic greșit, așa că de ce să fie ea pedepsită pentru compasiunea arătată?

După ce-i trase pe cei doi deoparte, Helen le spuse că poliția îl căuta pe Ben Fraser și că ea spera să-l aresteze curând. Daniel îi mai puse câteva întrebări, dar conversația se apropie foarte curând de finalul ei firesc. Nu mai era nimic de spus.

— Îți mulțumesc, Helen. Pentru tot. Nu-mi doresc nimic mai mult decât să se facă dreptate.

Cuvintele lui erau sincere, dar în urechile lui Helen sunau totuși ciudat. În seara aceea, totul era puțin *aiurea.* Daniel îi strânse mâna cu un aer oficial și, după ce privi scurt în urma lui, se îndreptă către mașina care-i aștepta. Kristy dădu să plece și ea, dar se răzgândi și se întoarse spre Helen.

— Să nu fii dezamăgită. Tuturor li se întâmplă așa în cele din urmă.

— Poftim?

— Trăiesc cu Daniel de peste zece ani. Știu cum e…

— Kristy, chiar nu înțeleg ce vrei să…

— Problema lui Daniel este că-i place să i se acorde atenție. Îi place să aibă în preajmă o față drăgălașă, care să se uite la el cu admirație, un braț care să-i cuprindă umerii. Sau pe cineva care să-i țină noaptea de cald. E ca un drog, altă explicație nu există. Dar n-o lua personal, ce-l interesează pe el nu ești tu. E propria lui persoană.

Kristy o țintuia cu privirea pe Helen. Ieșise victorioasă, dar era o victorie cu un preț mult prea mare, victoria unei femei care părea să se fi obișnuit cu trădarea.

— Probabil ar fi mai bine să-l părăsesc, dar acum e puțintel cam târziu, nu?

Își lovi ușor burta și o privi pe Helen în ochi.

— Să nu-l mai contactezi direct. Dacă aveți vești, pune pe altcineva să-l sune. De preferință un bărbat.

Se răsuci pe călcâie și porni către mașină. Daniel îi ținu portiera deschisă și o închise apoi cu delicatețe în urma ei. O scurtă privire, prin care părea să-și ceară scuze, după care dispăru. Lăsând-o pe Helen singură și mai stingheră decât se simțise vreodată.

129.

Indiferent de vreme, o dimineață de vineri e întotdeauna plăcută. Norii întunecați care atârnau deasupra orașului Southampton scuipau cu dispreț asupra angajaților care străbăteau grăbiți, dimineața devreme, străzile către magazinele și birourile lor. Și totuși, lui Ben Fraser i se părea că citește optimism și fericire pe fețele lor. Mai erau câteva ore și începea weekendul. Cui să nu-i vină să zâmbească la gândul ăsta?

Și el purta speranță în suflet în dimineața aceea. Mai erau multe de făcut, desigur – unele plăcute, altele mai puțin – dar, când înaintea ta se întinde un drum fără obstacole, viața e ușoară. Se trezise devreme, pe la ora șase era gata spălat și îmbrăcat și, la scurt timp, umbla pe străzi. În acele expediții timpurii de recunoaștere purta întotdeauna uniforma angajaților urbani pe timp de vară – jeanși, tricou, ochelari de soare și o geantă aruncată lejer peste umărul drept. În ochii lumii arăta ca un tânăr care-și vedea de treburile sale. Dar el nu avea decât o singură treabă.

Blenheim Road din Portswood era și mai mohorâtă la lumina zilei. Cu o seară înainte avusese un oarecare farmec șters, dar acum se înfățișa în adevărata sa „splendoare” – un loc de refugiu pentru studenți și trândavi. Tinerilor angajați cu venituri mici – de felul lui Summer – le plăcea, deoarece chiriile erau scăzute, dar toată strada emana lâncezeala unui loc înțesat de studenți. Când mergi pe stradă, mai că-ți intră în nas fumul de marijuana, gândi Ben.

Nu se afla de nici cinci minute în punctul lui de observație, când se ivi Summer. Zeii chiar îi erau favorabili în ziua aceea. Era și mai drăguță decât și-o amintea el. O bluză albă bine croită, un taior elegant gri-închis și cizme înalte de piele întoarsă, care se îndepărtau de el scoțând sunete ascuțite pe trotuar.

Ben ieși din ascunziș și se luă după ea, aparent prins într-o convorbire telefonică – la un iPhone care-și dăduse duhul cu ani în urmă. Bolborosea absurdități în telefon, distrându-se cu ciocnirile întâmplătoare de cuvinte. Nu-i păsa ce spunea, obiectul atenției lui se afla la cincizeci de metri în față.

Ea se opri la o cafenea Costa din apropiere, unde își luă un latte macchiato și un croissant, iar pe acesta din urmă și-l puse în poșetă, ca să-l mănânce mai

târziu la birou. Ben se întrebă dacă acolo obișnuia ea să se oprească pentru micul dejun – cu timpul avea să afle. Ea se duse apoi în stația de autobuz, el ținu pasul și se strecură în urma ei în autobuzul 28.

Privind-o de aproape, Ben se simțea binecuvântat, cum nu se mai simțise niciodată. Trecuse atâta timp, dar iată că se întorsese. Acolo unde-i era locul. Ben se desfăta cu fiecare detaliu al părului, feței, hainelor, gesturilor, obiceiurilor ei. Observă că-și lăsase poșeta deschisă după ce scosese telefonul pentru a trimite un SMS. Cam nechibzuit, dar lui îi era de folos – înăuntru îi zări cheile. Se întrebă ce altceva mai avea în poșetă.

Fata coborî în Nicholstown și Ben o urmă, memorând traseul ei până la agenția de recrutare unde lucra. Cum ea nu-i acorda pic de atenție, el reuși chiar să zărească ce cod tastase pentru a intra în clădire – informații folositoare pentru viitor.

Curând dispăru din raza lui vizuală, dar Ben nu se simțea descurajat. Fusese o expediție încununată de succes. De mult mai mult succes decât avea el dreptul să aștepte. Dar norocul era acum de partea lui și el avea să pătrundă încet, dar sigur în viața ei.

130.

Ruby stătea întinsă pe pat și zâmbea. Nu închisese un ochi toată noaptea – nici nu se pusese problema, așa agitată cum fusese după vizita lui Ben. Avea să se întoarcă acasă. La deznodământul acesta nu se așteptase chiar deloc în tot acest timp de când o ținea captivă – și totuși era adevărat. Curând avea să-i revadă pe mama, tata, Cassie și Conor. Avea să se întoarcă acolo unde-i era locul.

I se închideau ochii – corpul și mintea îi cereau să doarmă – dar Ruby se opunea. Înainte, își dorise să se refugieze în vise, să scape de chinurile cumplite pe care le trăia zi de zi aici, în pivniță. Dar acum se temea de somn. Dacă adormea, era posibil să viseze că se află încă aici, cu el, captivă în acest infern cufundat în beznă.

Se ciupi dureros, de două ori. „Nu mai e mult, Ruby”, își spuse, se dădu jos din pat și se sili să facă câțiva pași. Să stea trează, să fie vigilentă, căci în curând avea să revadă lumina zilei. Gândul o făcu să râdă, deși în realitate o și speria puțin – lumina avea s-o orbească, atât de mult se obișnuise deja cu acea obscuritate fără viață. Dar avea să fie un preț modest pentru recâștigarea libertății.

Ce-l făcuse să se răzgândească? Se plictisise de ea? Sau se întâmplase ceva acolo, sus? Fusese contactat? Se plătise o răscumpărare? Părea puțin probabil,

dar mai exista vreo altă explicație plauzibilă? Poate purta chiar acum tratative cu ei, negociindu-și propria libertate în schimbul celei a lui Ruby?

Gândul o încânta pe fată. Poate nici nu avea să se mai întoarcă acolo. Era mai sigur să le spună unde se afla ea și s-o ia din loc înainte ca ei să-l poată prinde sau urmări. Asta ar face el, nu? Ea, una, asta ar face.

Pentru prima dată, absența lui nu o deranja. De obicei, se întreba ce mai punea la cale – ce gândea și ce făcea – și ce urmări ar fi putut avea lucrul acela asupra ei. Dar în ziua aceea nu-și mai punea astfel de întrebări. Doar ședea tăcută și mulțumită, visând la viitor. Visând la viitorul *ei.*

131.

Helen traversa în viteză centrul orașului, tăind cu motocicleta ei Kawasaki o breșă în traficul care stagna. În sfârșit, obținuseră adresa surorii lui Edward Loughton și Helen se îndrepta acum spre ea. Dacă îi ajuta să-l localizeze pe Fraser, mai exista speranța s-o salveze pe Ruby.

Helen ar fi trebuit să ia o mașină de serviciu – cu girofar și sirenă – dar cu motocicleta mergea mai repede și instinctul îi spunea să se ocupe de problema aceea de una singură. Era posibil ca Ben Fraser să locuiască împreună cu Alice Loughton – nu-și puteau permite să-și anunțe sosirea. Sanderson, McAndrew, Lucas și Edward aveau s-o urmeze la scurt timp, în mașini nemarcate, dar Helen avea să preia conducerea.

Frână brusc lângă bordură. Melrose Crescent era o stradă impunătoare, de-a lungul căreia se aliniau vile frumoase din perioada victoriană. Strada supraviețuise în mod miraculos bombelor din timpul celui de-Al Doilea Război Mondial – o falnică mărturie a trecutului arhitectonic al orașului Southampton. Edward Loughton fusese proprietarul mai multor magazine și era evident că adunase o avere frumușică. Neavând soție și copii, îi lăsase totul moștenire surorii sale mai tinere – deși acum, la vârsta de șaptezeci și patru de ani, Alice Loughton nu prea mai putea fi considerată tânără.

După ce-și scoase casca și își scutură părul lung, Helen urcă treptele late de piatră care duceau la impunătoarea ușă a casei. Sună la sonerie, dar se abținu să bată în ușă. Nu avea rost – încă – să alarmeze pe nimeni. Așteptă răbdătoare, mutându-și greutatea de pe un picior pe celălalt, în vreme ce corpul i se încorda tot mai mult.

Fiindcă înăuntru nu se mișca nimic, Helen mai apăsă o dată soneria. Doamne, dă să fie acasă. Tot nimic. Se întoarse cu fața spre stradă și constată surprinsă că Sanderson și McAndrew opreau deja la o distanță de cincizeci de metri. Ajunseseră repede, dar să fi venit oare degeaba?

Un zgomot o făcu să se răsucească. Ce se-auzea? Paşi. Da, nu încăpea îndoială, paşi rari, măsuraţi se apropiau de uşa casei. În spatele sticlei mate se ivi o siluetă. Cineva îşi făcea de lucru la încuietori şi pe urmă uşa se întredeschise, dând la iveală, deasupra lanţului de siguranţă, faţa unei femei în vârstă.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă aceasta suspicioasă.

— Inspector Helen Grace, răspunse Helen şi îi arătă legitimaţia.

— Ce pot face pentru dumneavoastră? spuse Alice fără să-şi ia ochii de la legitimaţie.

— Aş vrea să stăm de vorbă despre fratele dumneavoastră. Şi despre Ben Fraser.

Ochii femeii se îngustară. Ce exprimau? Suspiciune? Mânie? Femeia o privi pe Helen câteva clipe, care ei îi părură o veşnicie, după care scoase lanţul şi deschise uşa.

— Atunci intraţi, mai bine.

Dând din cap în semn de mulţumire, Helen intră şi uşa masivă se trânti cu zgomot în urma ei.

132.

Ben se îndrepta spre WestQuay cu paşi săltăreţi. După toate necazurile recente, situaţia începea să se îndrepte. Summer părea ea însăşi, aşa cum fusese întotdeauna, iar în ceea ce-o privea pe Ruby, ei bine… nu avea să mai reprezinte multă vreme o problemă. Ea credea că avea să fie eliberată, ceea ce lui îi oferea un răgaz de o zi, două, înainte să înceapă ţipetele şi gemetele. Când îşi va da seama că a fost abandonată? Şi cum va reacţiona? Prima dintre ele rezistase aproape două săptămâni, bătând în uşă, ţipând şi urlând. A treia fusese la fel de rea. A doua era mai molâie şi renunţase mai iute, ceea ce fusese mult mai puţin distractiv. Lui îi plăcea când făceau ca toţi dracii şi-l implorau. De sus nu putea să le audă, desigur, deci trebuia să coboare în pivniţă când voia să le asculte. De îndată ce-i auzeau paşii, începeau să se roage de el. El nu deschidea niciodată uşa, dar uneori le necăjea şi băga cheia în broască, pentru ca imediat să o tragă iar afară. Gândul acesta încă îi mai aducea lui Ben zâmbetul pe buze.

De data asta însă, avea să fie, bineînţeles, mai greu să scape de ea. Plaja Carsholt fusese ideală pentru el în sălbăticiunea şi izolarea ei – dar evenimentele recente impuneau o schimbare. Se hotărâse deja să o îngroape pe Ruby în Pădurea Nouă. Dacă o ducea acolo în miez de noapte, nu avea să-l mai deranjeze nimeni – şi apoi trebuia să admită că exista o plăcută simetrie în faptul că avea de gând s-o îngroape acolo unde îi arsese hainele. Vegetaţia era atât de deasă în locul acela, încât şansele ca să dea cineva peste ea erau infime.

Ben era atât de absorbit de gândurile sale, încât abia atunci își dădu seama că trecuse pe lângă atelierul lui și ajunsese la capătul galeriei comerciale. Clătinând din cap, se întoarse și porni înapoi către WestKeys. Trecuse deja ora deschiderii – nu voia să trezească suspiciunea nimănui venind…

Brusc rămase ca țintuit. Instinctul îl făcu să privească în vitrina magazinului de încălțăminte de alături. Pe frunte i se iviseră deja broboane de sudoare și, surprins, constată că îi tremurau mâinile. Exagera? Avea vedenii? Intră în magazinul de încălțăminte să-și adune gândurile, apoi se întoarse și privi prin vitrină afară, în galerie. Tânărul bărbat de culoare, în cămașă și sacou, ședea la o masă a cafenelei aflate vizavi de WestKeys, dar atenția lui era îndreptată mai degrabă asupra atelierului decât asupra ziarului care zăcea necitit pe masă în fața lui.

Când își înălță privirea, Ben o mai descoperi pe una. Una tânără, aflată la galeria de sus. Părea să scrie un SMS, însă privirea ei se tot abătea către intrarea atelierului. Ben ieși acum din magazin și trecu pe lângă WestKeys cu pași siguri, dar grăbiți. În drumul său îl mai zări pe unul – un tânăr care ședea lângă fântâna arteziană și se uita la ceas de parcă ar fi așteptat pe cineva.

Ben știa exact pe cine aștepta și nu avea de gând să-i acorde satisfacție. Îndreptându-se grăbit către ieșirea de urgență, ieși valvârtej pe casa scării și începu să fugă către ieșire.

133.

Centrul de comandă era pustiu, ceea ce părea în perfectă concordanță cu situația. Ceri Harwood era singură și își plimba privirea deasupra tablei, uitându-se la fotografiile Pippei, ale lui Roisin, Isobel și Ruby. Toată echipa ieșise să-l vâneze pe Ben Fraser – operațiunea aceea importantă se apropia de punctul ei culminant. Cu puțin noroc, Fraser avea să fie în scurt timp în custodia poliției, dar gândul acela nu o mulțumea pe Harwood. Ea nu avea să mai ia parte la triumf, izolată în înfrângerea ei.

Cum de judecase situația atât de greșit? Mai existaseră și alți inspectori, femei îndeosebi, care îi amenințaseră poziția. Îi zdrobise cu ușurință, îi alungase din secția ei și îi înlocuise cu polițiști ambițioși, supuși, care jucaseră după cum le cânta ea. Dar Helen Grace refuzase să se supună, găsise întotdeauna o cale de a evita capcanele care i se întindeau. Poate venise momentul să admită că îi lipsea imaginația necesară pentru a-i face față lui Helen Grace. Poate era prea limitată de etichetă, de reguli și regulamente, pentru a face față unui adversar care te lua mereu prin surprindere. În concluzie, era pur și simplu prea slabă pentru a o înfrânge.

Trebuia să meargă la Fisher. Își redactase deja cererea de demisie, își pregătise explicația – minciuna facilă că dorea să petreacă mai mult timp cu familia. Chestia aia mai c-o făcea să râdă. Le avea pe fete, desigur, dar familia lor se destrămase – vizitele pe care urmau să le facă tatălui lor în weekend aveau să-i reamintească mereu acest lucru. Chiar și în clipa aceea îi părea un gând absurd. Veniseră la Southampton cu atâta optimism, dar rezultatul final era catastrofal pentru toată lumea. Ea trebuia să-și reclădească altundeva cariera, viața – altcineva avea să preia conducerea. Spera ca Fisher să nu-i dea postul lui Grace, îi trecu lui Ceri Harwood prin minte când ieși din centrul de comandă. Suferise deja suficiente umilințe.

134.

Alice Loughton se holba la Helen Grace. Privirea ei trăda suspiciune? Sau, mai rău, neînțelegere? Nu scosese un cuvânt de când începuse Helen să-i explice motivul urgent al vizitei ei, iar Helen avea bănuiala neplăcută că Alice Loughton nu pricepea semnificația cuvintelor pe care i le spunea. Dar bătrâna deschise într-un final gura și croncăni în șoaptă:

— Sunteți sigură?

— Da.

— Și de când…?

— Nu știm cu siguranță, dar credem că urmărește femei din regiunea Southampton de aproape cinci ani.

— Nu cred.

Exact de asta se temuse Helen.

— Știu că pentru dumneavoastră e dificil să înțelegeți – și aș dori să subliniez că nu vă acuzăm de nimic nici pe dumneavoastră, nici pe fratele dumneavoastră – dar avem nevoie de ajutor…

— Eu nu l-am întâlnit decât o dată sau de două ori, dar mi s-a părut întotdeauna un băiat atât de blând.

— Apreciez asta…

— Edward l-a găsit dormind în centrul comercial. Pe una dintre rampele de descărcare a mărfii. Era încă mic – avea vreo paișpe ani. Edward s-a oferit să-l ducă înapoi la mama lui, dar băiatul l-a implorat să nu o facă. Atunci l-a dus la un hostel…

— Unde locuiește acum, Alice?

— Lui Edward a început să-i pese de soarta lui, răspunse femeia, care părea să nu fi auzit întrebarea lui Helen. L-a angajat la atelier. Lucrează acolo –

Dumnezeu știe – de mai bine de zece ani. Edward avea *încredere* în el. Îl el puteai avea mult mai multă încredere decât în alți angajați din atelierele lui.

— Înțeleg asta, Alice, dar este extrem de important să stăm acum de vorbă cu el. Dacă e nevinovat, îl putem exclude din ancheta noastră și mergem mai departe…

— Edward i-a fost ca un tată, de aia a și fost atât de generos cu el în testament.

— I-a lăsat bani?

— Nu! Lui Edward nu-i plăceau banii – nu în sensul la care vă referiți dumneavoastră. Lui îi plăceau bunurile – imobile, afaceri și altele.

— Deci i-a lăsat lui Ben Fraser o proprietate?

— De ce vă mirați? E o casă dărăpănată, într-o zonă dubioasă a orașului, dar casele astea se vor dovedi la un moment dat valoroase, nu-i așa, când orașul se va extinde. Edward s-a gândit că îi va fi de folos lui Ben pe termen lung.

— Și dumneavoastră știți unde se află?

— Sigur că știu, nu sunt complet ramolită, răspunse femeia și o privi pe Helen cu severitate.

— Atunci vă rog să-mi spuneți. E în joc viața unei tinere.

Bătrâna o măsura pe Helen din priviri, de parcă ar fi încercat să-și dea seama dacă putea avea încredere în ea sau nu, pentru ca, în cele din urmă, să zică:

— Locuiește pe Alfreton Terrace numărul 14. Nu sunt nici cinci minute de aici.

135.

Ben scoase un urlet și lovi cu pumnul în sticlă. Oglinda se sparse și căzu pe podea, în vreme ce din încheieturile rănite ale degetelor sale curgea sânge. Fără să stea pe gânduri, călcă oglinda în picioare, izbind-o ca turbat cu bocancii.

Cum? Cum? Cum?

Cum îl găsiseră atât de repede? Nu trecuse nicio săptămână de când dezgropaseră cadavrele acelea și deja îi supravegheau atelierul. Numai datorită norocului său – și incompetenței lor – nu puseseră mâna pe el atunci și acolo. Răcni de durere și se lovi cu capul de zidul din cărămidă aparentă. Nu se putea întâmpla tocmai acum, când Summer se întorsese în viața lui, când era atât de aproape…

Cât le va trebui să descopere unde locuia? Să descopere căminul pe care el îl clădise cu atâta dragoste pentru fericirea lor viitoare? Nu mult. De îndată ce aveau să afle cui îi aparținea atelierul, aveau să stea de vorbă și cu hoașca. Dacă

avea noroc, poate era deja dusă cu pluta, dar nu putea să riște. Nu avea altă soluție decât să dispară.

Mai avea duba. De ea nu avuseseră cum să afle. Iar plăcuțele false de înmatriculare aveau să le îngreuneze căutarea. În seara aceea plănuia s-o viziteze pe Summer. Nu o abordase încă pe niciuna atât de direct, dar acum nu avea încotro. Dacă reușeau să fie împreună înainte de difuzarea știrilor de seară, era posibil să dispară împreună o dată pentru totdeauna.

Se duse în debara și înșfăcă sticluța. Dopul de cauciuc era la locul lui și constată că înăuntru mai era exact atâta lichid incolor cât îi trebuia lui. Mai luă și două cârpe vechi și le îndesă în buzunar. Dădu să iasă, dar se opri. Când aveau să apară polițiștii, spațiul acela avea să fie o adevărată comoară. Instalația lui de distilare, tot ce-i amintea de Summer, ca să nu mai vorbim de chestia aia de jos, din casa pentru păpuși. Îl cuprinse mâhnirea la gândul că polițiștii aceia fără chip aveau să-l judece, în vreme ce i-ar fi pipăit în tihnă lucrurile…

Brusc, știu ce avea de făcut. Zvârli la o parte cutiile de carton, scormoni printre boarfele care umpleau debaraua și găsi ceea ce căuta. O cutie mare cu terebentină. Și alături, pe raft, un vestigiu de pe vremea când fuma – o brichetă veche.

Le luă pe amândouă cu el, se apropie tiptil de chepeng și îl deschise cu o smucitură.

136.

Plină de speranță, Ruby ridică privirea când se deschise ușa. Sosise momentul? Dar, de îndată ce-i zări expresia, toate speranțele ei se spulberară. O privea cu un dispreț prea puțin ascuns și, mai rău chiar, cu un plan în minte. Când veni spre ea, Ruby coborî anevoie din pat și încercă să ajungă de cealaltă parte a mesei. Dar nu fusese suficient de rapidă, fiindcă pumnul lui stâng o lovi în stomac de i se tăie suflarea.

Când ea se chirci, genunchiul lui îi izbi violent nasul și, vreme de câteva clipe, Ruby își pierdu cunoștința. Când își reveni, își dădu seama că zăcea întinsă pe podea. O dureau încheieturile mâinilor, ceva i le strângea – se răsuci și văzu că el îi prindea de fierăria patului mâinile legate.

— Te rog.

El o ignoră și scoase în schimb la iveală o cutie veche de tablă, al cărei conținut îl vărsă pe podea în jurul ei. Era un lichid limpede, cu un miros pătrunzător. În mintea lui Ruby se ivi o bănuială cu privire la intențiile lui – dar nu avea niciun sens. Era casa *lui* pentru păpuși. De ce să distrugă ceva ce el însuși crease? Ce se întâmplase între timp?

— Te rog, nu face asta. Fac tot ce vrei tu. Te rog, nu mă omorî.

Cutia era acum goală și el o zvârli cât colo. Rugămințile lui Ruby nu păreau să aibă vreun efect asupra lui – acum scoase din buzunar o brichetă.

— O să fiu Summer a ta. *Sunt* Summer a ta, nu-mi face asta, te rog.

El își ferea în continuare privirea de ea și scăpără bricheta. Se uita la flacăra care dansa în mâinile lui și un zâmbet tăios i se ivi pe față. În sfârșit, înălță privirea, ochii lui străpungând-o pe Ruby:

— Ne vedem dincolo.

Și cu asta, aruncă bricheta în direcția ei.

137.

Helen răsuci spre ea maneta de accelerație și motocicleta țâșni din loc. Scurtă drumul luând-o pe Queen's Drive, ieși cu un viraj strâns în șoseaua de centură și imediat accelera la 150 km/h. În sfârșit, aveau indiciul pe care și-l doreau – descoperiseră urma pe care o căutau de când găsiseră cadavrul Pippei – și totuși, Helen era convinsă că acum fiecare secundă conta. Avea senzația că timpul începuse să se scurgă mai repede, împingându-i către un final extrem și incert.

O urmau șase mașini fără însemne. Aveau să ajungă la fața locului pe tăcute – fără sirene, fără girofaruri – și apoi, de îndată ce avea să sosească echipa specială de polițiști înarmați, să le acorde asistență, aveau să intre rapid și în forță. Nu puteai ști cum ar reacționa un psihopat ca Ben Fraser dacă și-ar da seama că universul lui, clădit cu atâta grijă, era pe cale să se năruie. Mulți ucigași în serie își ucideau întâi victimele și apoi pe sine. Alții încercau să ia câțiva polițiști cu ei. Niciodată nu puteai prevedea cum aveau să reacționeze.

Ceea ce văzu Helen în clipa următoare îi făcu inima să-i stea în loc. Un fir subțire de fum se ridica spre cer. *Știa.* Helen habar n-avea de unde, nici măcar nu putea fi sigură, dar fumul venea de pe Alfreton Terrace – ce altă explicație putea exista pentru această privelițte bruscă și neașteptată într-o parte izolată a orașului?

Prin zonă nu erau nici mame care să-și ia copiii de la școală, nici alți pietoni, astfel încât Helen mări și mai mult viteza și, gonind dinspre Constance Avenue, intră în Alfreton Terrace. Iată casa – numărul 14 – spectrul oribil, decăzut al unei clădiri victoriene. Lipsită de viață, mucegăită, fără chip – cu excepția fumului care se strecura pe la ferestrele prost izolate.

Helen sări încă din mers de pe motocicleta ei Kawasaki, care alunecă, aplecată într-o parte, pentru a se opri apoi într-o curte. Sanderson se afla într-o mașină la numai un minut sau două în urma ei, așa că Helen alergă spre casă ținând strâns în mână stația de emisie-recepție.

— Cheamă pompierii. Eu intru.

Sanderson scoase un țipăt de protest, dar Helen nu-i răspunse, ci își băgă stația în geaca de piele și zori către intrare. Fără să se oprească din alergat, se aruncă în ușă. Când se izbi de ușa masivă din lemn, durerea îi săgetă umărul. Ușa se clătină, dar nu cedă, refuzând să-i permită lui Helen accesul în casă. Jos era un zăvor tras, care o împiedica să intre. Ceea ce sugera că ucigașul lor era grijuliu cu măsurile de siguranță – și, mai mult de-atât, că era înăuntru.

Helen își scoase bastonul și lovi în zăvorul îndărătnic. Bocancii ei cu vârfuri de oțel loviră cu agresivitate și, după vreo două șuturi, zăvorul și ușa zburară din țâțâni. Ușa se prăbuși pe podea, ridicând un nor de praf. Helen intră grăbită, în vreme ce Sanderson și McAndrew parcau în fața casei și abia mai apucară s-o vadă dispărând în casa în flăcări.

În încăperea dinspre stradă, Helen căută din priviri vreun semn de viață, dar nu văzu pe nimeni. Trebuia să găsească accesul la subsol – numai la asta se gândea. El își ținuse victimele în întuneric, deci dacă exista o pivniță…

Băgă capul în living, conștientă de pericolul unui atac prin surprindere, dar camera era pustie. Trase la o parte covorul jegos, dar negăsind nimic dedesubt, se duse direct în bucătărie. Pe jos era un linoleum soios, care părea intact, așa că îl ignoră și se îndreptă către partea din spate a casei.

Și acolo îl găsi. Un chepeng. Avea două zăvoare pe partea exterioară, ca să poată fi închis de sus, dar nu fuseseră trase. Era ca o invitație. Pentru prima dată, Helen avu un moment de șovăială. De jos se înălțau rotocoale de fum și cine putea ști ce se afla dedesubt – Ruby mai era oare acolo? Sau era o capcană – un ultim act de opoziție al lui Ben Fraser împotriva celor care nu voiau să-l lase să-și trăiască fantezia?

Pe urmă se auzi un strigăt. Slab, dar insistent. Și venea de la o femeie, nu încăpea îndoială. Helen nu mai șovăi, deschise chepengul și se avântă în abis. Treptele de metal ale scării începuseră deja să se încingă, însă Helen era în oarecare măsură protejată de mănușile ei de piele și astfel ajunse rapid jos.

Își ridică viziera aburită a căștii și privi în jur. Era o priveliște uimitoare – un labirint de coridoare înguste care duceau Dumnezeu știa unde. Din loc în loc erau fixate în zid, în spatele unor protecții din plastic, niște becuri care luminau calea. Totul era atât de bine pus la punct, încât aveai senzația că te afli într-o mină, era mărturia șocantă pentru cât de pedant și calculat era Ben Fraser în nebunia lui. Gândul acela o cutremură pe Helen, care strânse puțin mai tare în mână bastonul.

Încă un țipăt, de data asta mai aproape. Helen se năpusti înainte, dând zadarnic din mână pentru a risipi fumul care o înconjura. Îi umplea nările, îi pătrundea în ochi, era de-a dreptul insuportabil. Un incendiu în condițiile acelea de umezeală producea un fum gros. Helen își trase iarăși viziera peste ochi – avea să vadă mai puțin, dar altfel nu-și putea ține ochii deschiși.

Mergea după sunete, se lăsa condusă de vaietele lui Ruby. Primul impuls fu să strige ceva către ea, să o asigure că-i va veni în ajutor, dar el era pe-acolo pe undeva. Iar Helen nu îndrăznea să-şi facă cunoscută prezenţa.

Helen se izbi de un zid zgrunţuros de pământ, care îi tăie brusc şi cu brutalitate avântul. Cu mâna liberă îşi bâjbâi calea după colţ, înaintând cu prudenţă, dar şi cu hotărâre. Avea senzaţia că acolo, în fum, mai era cineva, chiar în spatele ei. Se întoarse şi vântură energic în aer bastonul pentru a se apăra. Dar acesta nu se lovi de nimic şi, în bezna care o înconjura, Helen văzu doar atât cât să-şi dea seama că încă era singură.

Porni iarăşi înainte. Nu-şi dorea altceva decât s-o găsească pe Ruby şi să iasă de acolo. Aerul era tot mai încins şi ei îi venea tot mai greu să respire. Deodată se trezi pe jos, piciorul i se lovise de ceva tare. În aerul mai limpede de la sol, Helen observă că se împiedicase de pragul unei uşi.

Se întoarse şi întrezări la câţiva metri în faţa ei o altă uşă deschisă. Jos, dogoarea era mai suportabilă şi vizibilitatea ceva mai bună, astfel încât, în pofida pericolelor evidente, Helen se târî mai departe în patru labe, trecu de prag şi pătrunse în încăperea de dincolo.

Priveliştea care i se oferi îi tăie respiraţia. Încăperea era cuprinsă de flăcări. Focul mistuise deja o masă şi un scaun de lemn, iar toate celelalte lucruri – un aragaz vechi, scheletul metalic al unui pat – urmau să cadă şi ele pradă focului. Legată de fierăria masivă a patului, agonizând, se găsea silueta delicată a lui Ruby Sprackling. O înconjura un cerc de foc trasat cu precizie, metoda de execuţie sadică şi premeditată a ucigaşului, dar Helen îşi jură că nu avea s-o lase pe sărmana fată să moară în văgăuna aia, aşa că sări peste flăcări şi se grăbi să ajungă la ea. În momentul acela o lovi un nou val de arşiţă. Focul izbucnise de curând, dar ardea cu înverşunare şi ele mai aveau doar câteva secunde înainte de a fi cuprinse de flăcări.

Mâinile lui Ruby erau legate cu o sfoară de nailon şi prinse de pat cu un nod strâns. Încheieturile ei erau deja sângerii. Nu avea cum să şi le elibereze din strânsoarea sforii, iar fierăria patului era prea dură şi groasă pentru a fi tăiată.

Căutând cu disperare un mijloc de a o elibera pe Ruby, Helen zări în peretele opus o mică porţiune unde cărămizile erau sparte. Fără să şovăie se năpusti într-acolo. În câteva secunde era înapoi lângă Ruby, ţinând strâns în mână bucata de cărămidă şi lovea în scheletul metalic al patului. Bara de care era legată Ruby protestă, se îndoi şi se frânse în cele din urmă în două. Helen o ajută pe Ruby să se ridice în picioare, trase puţin câte puţin de nod în sus şi îl desprinse într-un final de pe bară. În clipa următoare, Ruby se prăbuşi în braţele ei, dar Helen o susţinu şi o lovi uşor, dar ferm peste faţă.

— Să nu leşini, Ruby.

Când târând-o, când ajutând-o să meargă, Helen o conduse pe Ruby prin flăcări către uşă.

— Mergi, Ruby.

Ruby își dădea ochii peste cap, fumul îi umplea plămânii, îi înceţoşa mintea. Helen îşi dăduse seama că era pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa, de a adormi, dar trebuia neapărat să meargă mai departe. O ciupi cu duritate – provocându-i o slabă reacţie – şi mai înaintară puţin.

— Nu mai e mu…

Helen îngheţă, cuvintele îi rămaseră nerostite în gură. Luminile se stinseseră brusc, cufundându-le într-o beznă totală.

El era totuşi acolo, în pivniţă.

138.

— Dă-te la o parte!

— Nu intri acolo.

— Pentru ultima dată, dă-te la o parte, că altfel te *arestez.*

Agentul Sanderson răcnea acum, ochi în ochi cu pompierul care-i stătea în cale. În spatele lor se ridicau coloane de fum negru din interiorul casei lui Ben Fraser.

— Aici eu decid, ripostă pompierul, ţipând pentru a fi auzit pe fondul sirenelor şi al tumultului. E incendiul *meu.* Şi până nu avem focul sub control, tu n-ai niciun cuvânt de spus aici. Aşa că te-aş sfătui să te dai înapoi…

Dar Sanderson îl ocolise deja şi alerga acum spre casa incendiată. Nici nu se punea problema s-o lase pe Helen singură acolo înăuntru. Şefa ei intrase deja de zece minute. Era destul de rău şi aici afară cu tot fumul ăla, cum trebuia să fie înăuntru, în apropierea sursei incendiului? Helen n-ar fi rămas atâta vreme în casă dacă nu s-ar fi întâmplat ceva foarte rău.

Sanderson puse piciorul pe pragul uşii, dar în aceeaşi clipă simţi cum zboară înapoi, îndepărtându-se de casă. Două mâini grosolane o apucaseră de umeri. Dădu din braţe, încercând să intre cu forţa în casă, dar mâinile grele, înmănuşate ale pompierului o traseră înapoi, îi imobilizară braţele şi o siliră să îngenuncheze. Sanderson continua să se zbată, dar genunchiul lui îi apăsa acum şalele, făcând zadarnică orice încercare de împotrivire.

Stând acolo, ţintuită şi gâfâind, faţa mânioasă a pompierului coborî la nivelul ei.

— Dacă nu stai locului, o să le ordon colegilor tăi să te aresteze, m-ai înţeles?

Sanderson se holba la el, refuzând să accepte ultimatumul lui. Bărbatul îşi făcea doar meseria, dar, din perspectiva ei, o condamna pe Helen la o moarte cumplită. Astfel încât, atunci când deschise într-un final gura, Sanderson îi răspunse scurt şi cu ciudă:

— Du-te dracului.

139.

Întunericul le împresura. Fumul le umplea plămânii. Dogoarea devenea de nesuportat. Cea mai mică mișcare risca să-i dezvăluie bărbatului care le vâna acum locul unde se aflau. Dar nu aveau de ales – trebuia să iasă de aici.

Mutând-o pe Ruby în partea ei stângă, Helen își pregăti iarăși bastonul. Merse înainte și dădu peste pragul celei de-a doua uși. Dar nu șovăi. Continuau să înainteze, așteptându-se ca Ben Fraser să se năpustească din clipă-n clipă asupra lor. O schimbare de temperatură o făcu pe Helen să se oprească. Întinse brațul. Atinse un zid masiv de pământ, cu spațiu liber în dreapta și în stânga. Era limpede că ajunseseră la o răscruce. Când coborâse, nu-și amintea să fi trecut pe lângă vreuna. Cotise la un moment dat greșit?

Ruby atârna acum, grea ca un trup neînsuflețit, de brațul dureros al lui Helen. Aceasta se aplecă, o prinse de glezne și o ridică, săltându-și-o peste umăr. Clătinându-se din pricina greutății suplimentare, cu umărul sfâșiat de durere, Helen luă o decizie spontană și porni cu pași împleticiți pe culoarul din stânga.

Lovitura o făcu să se clatine într-o parte. Fusese atât de neașteptată și violentă, încât Helen se izbi de perete și o scăpă pe Ruby din strânsoare. Primei lovituri îi urmă imediat o a doua, într-o parte, care îi tăie respirația și-i fractură câteva coaste. Atunci îl văzu venind spre ea, cu un ciocan în mână și o expresie de cruntă înverșunare. Helen ridică bastonul – dar era prea târziu – ciocanul se prăbuși cu toată forța în capul ei, dând-o câțiva pași înapoi și spărgându-i viziera. Încă o lovitură și Helen era întinsă pe jos, cu casca crăpată.

El ridică iar ciocanul, hotărât să-i spargă capul, dar Helen se repezi de data asta asupra lui și-l lovi din plin cu bastonul în mărul lui Adam. Cum el rămase o clipă încremenit, Helen reuși să-și ia avânt și să-i arunce cu o lovitură de baston ciocanul din mână. Acesta căzu pe jos cu o bufnitură surdă.

Helen se ridică rapid în picioare, dar nimeri direct în pumnul lui, care se repezi asupra ei cu o iuțeală nimicitoare. Capul ei se izbi de solul dur și casca crăpată se desfăcu precum o nucă spartă, lăsând-o pe Helen fără apărare.

Mâinile lui fierbinți îi căutară gâtul, îl cuprinseră și începură să strângă cu toată forța. Fumul era atât de gros acum, încât nu se mai vedeau unul pe celălalt, dar la o asemenea apropiere oricum nu mai conta. Se țineau unul de celălalt, încleștați într-o luptă pe viață și pe moarte.

Helen îi înfipse bastonul în cot, încercând cu disperare să-i slăbească strânsoarea, dar el strângea parcă și mai tare. Din clipă-n clipă avea să-i

zdrobească laringele și atunci totul era terminat. Helen îl lovi cu bastonul într-o parte a capului, dar fără niciun folos. Ucigașul ei nu voia să se lase.

Ca o măsură disperată, Helen își încordă puterile, se rostogoli într-o parte și îl izbi pe Ben de perete. Mâinile lui slăbiră puțin strânsoarea, iar Helen, proptindu-se cu un picior în perete, se împinse cu toată forța înapoi. Și în sfârșit obținu efectul dorit: Ben se răsturnă pe podea. Înainte ca el să apuce să se ridice, Helen se cățără deasupra lui și, ținând bastonul de ambele capete, îi apăsă pe beregată bara subțire de oțel, cu toată forța de care era capabilă.

Ea apăsa cât de tare putea, dar pumnul lui țâșni către ea și o atinse deasupra ochiului stâng. Helen nu se lăsă impresionată și spori presiunea. El se sufoca deja, dar Helen continua să apese. Degetele lui îi căutau acum fața, o zgâriau pe ochi, încercau să se afunde în orbitele ei. Helen își răsuci capul, pentru a scăpa de mâna lui, dar el o prinse atunci de păr și îi smuci capul mai aproape de fața lui.

Helen simți cum o mușcă de urechea stângă și urlă de durere, înghițind o cantitate mare de fum. Își înfipsese dinții cu atâta înverșunare în urechea ei – nu mai era mult și avea să i-o rupă de tot. Helen simțea cum i se prelingea sângele pe o parte a feței și pe gât.

Dar el își slăbi deodată strânsoarea. Întâi doar puțin, dar suficient pentru ca Helen să-și dea seama că ea ieșea învingătoare. Apăsându-i și mai tare beregata, îl simți deschizând gura și suflând o dată slab, în vreme ce dinții i se descleștară din ureche. Lupta se încheiase.

Ridicând cu un gest smucit capul, Helen se îndepărtă cu pași împleticiți de cadavrul lui, dar tunelul începu imediat să se rotească în jurul ei. Se simțea lipsită de vlagă, îi era greață, fumul îi umplea gura și plămânii, făcând ca victoria ei să-și piardă orice sens.

Se prăbuși la pământ. Ruby era la numai treizeci de centimetri de ea, dar dintr-odată Helen nu mai avea energia necesară pentru a se mișca. Întunericul se rotea în jurul ei și, pentru o clipă, nu mai știu unde se află. Fața ei se lovi de pământul rece și rămase nemișcată.

Pleoapele lui Helen se închideau. Chipul nevinovat al lui Ruby avea să fie ultimul lucru pe care-l va mai vedea. Ultimul lucru pe care avea să-l mai vadă vreodată.

140.

Agentul Sanderson stătea în dreptul barierei de protecție și îl săgeta cu privirea pe pompierul care, la rândul său, își ferea privirea de a ei, în vreme ce coordona acțiunile echipelor de pompieri care tocmai intraseră în casa incendiată. Sanderson se blestema în sinea ei pentru prostia și lașitatea de care

dăduse dovadă. De ce o lăsase pe Helen să intre singură? Doar își cunoștea șefa – știa că avea să dea buzna înăuntru fără să se gândească o clipă la propria siguranță. De ce nu deschisese gura mai devreme – de ce nu insistase ca Helen să vină cu ei cu mașina – în loc să-și înghită îngrijorarea? O făcuse din respect față de șefa ei, după cum își spusese la momentul respectiv, sau din slăbiciune?

Aruncă o privire înspre McAndrew, să vadă dacă se simțea și ea vinovată, dar deodată văzu mișcare la ușa casei. Sări peste barieră și fugi încolo, la timp pentru a vedea o echipă de pompieri ieșind din casă cu Ruby în brațe și, câteva secunde mai târziu, cu Helen. Ignorându-le avertismentele repetate de a sta pe loc, Sanderson continua să înainteze, căutând cu disperare semne de viață pe chipurile lor. Ruby suferise arsuri grave și era evident că își pierduse cunoștința. Dar Helen?

Șefa ei era mânjită de funingine și pământ. Partea stângă a feței era acoperită de un strat gros de sânge care se scurgea dintr-o rană adâncă de la ureche. Avea ochii dați peste cap – își pierduse cunoștința și părea că nu mai respiră.

— Ce este? Ce se-ntâmplă?

Paramedicii care o luară în primire pe Helen ignorară întrebările lui Sanderson. Aceasta urmări neputincioasă cum îi administrează lui Helen oxigen, cum încearcă s-o resusciteze, cum îi caută pulsul. De ce naiba nu făceau decât atât? De ce erau atât de rezervați? Doi paramedici schimbară apoi o scurtă privire – calmă și gravă. Ce naiba însemna?

Le puseră ambelor femei măști de oxigen, după care le întinseră pe tărgi și le așezară pe fiecare într-o ambulantă. Ambele vehicule demarară în viteză, iar Sanderson, care rămase să le privească dispărând în depărtare, simți cum i se umplu ochii de lacrimi. Deci asta era. Viața lui Helen atârna acum de un fir de păr. De ce *nu făcuse* ea, Sanderson, mai mult?

141.

Lumina era de-a dreptul orbitoare. Își feri ochii cu mâna de sclipirile țipătoare, dar încă i se mai părea că vede forme multicolore dansând în fața ei. Își întoarse iute fața dinspre apa care parcă ardea reflectând razele unui soare prea puternic pentru anotimpul acela, și o întoarse înspre plaja din spatele ei.

Venise toamna și Steephill Cove era aproape pustiu. Pe fondul mării învolburate nu se zărea decât silueta solitară a lui Ruby. În viața ei anterioară, pustietatea aceasta stranie ar fi descumpănit-o – unde erau vilegiaturiștii? Unde era distracția? Unde erau râsetele? – dar acum îi convenea de minune.

Veniseră aici aproape imediat după ce o externaseră pe Ruby, atât de mult își dorise ea să scape de agitația mediatică din Southampton, să se retragă într-un

loc în care se simțea în siguranță. Arsurile erau pe cale să se vindece, dar Ruby încă se mai simțea stingherită din pricina bășicilor care-i acopereau brațele și a părului scurt, ciopârțit. Acolo se putea îmbrăca așa cum voia ea, se putea duce unde voia ea, fără să riște să dea nas în nas cu persoane binevoitoare, care îi zâmbeau și se holbau la ea. Oriunde altundeva continua să fie un titlu de ziar – aici era doar ea, Ruby.

Privind la plaja splendidă, perfect încadrată de stâncile colțuroase, Ruby își aminti fără voia ei nopțile acelea de singurătate din perioada captivității, când se imaginase în locul acela, când fusese tot mereu smulsă cu brutalitate din visele ei. Faptul că cel care o răpise murise de două ori – o dată de mâna lui Helen Grace, a doua oară în cumplitul incendiu – nu o făcea pe Ruby să se simtă nici mai bine, nici mai în siguranță. Amintirile izolării și disperării ei erau încă suficient de vii pentru a o face să tremure când se gândea la el și la supliciul ei. Încă îl mai vedea noaptea – în coșmaruri intense, cumplite – și, drept urmare, abia dacă reușea să închidă un ochi. Deși trecuseră câteva săptămâni de la eliberarea ei, Ruby încă se mai simțea slăbită, vătămată și confuză.

Dar răpitorul ei nu ieșise învingător și, cu timpul, Ruby spera să-l poată alunga definitiv din viața ei. Avea să fie o cale lungă – îndepărtarea în spital a tatuajului fusese partea cea mai ușoară – și greul abia urma. Dar *ea* câștigase – trebuia să-și spună asta tot timpul – și mărturia cea mai elocventă a acelui fapt era priveliștea care i se înfățișa acum: locul acela, golful, care nu mai era un refugiu imaginar pentru mintea ei răvășită, ci era ceva real și consolator. Ruby se aplecă și, lăsând nisipul ud să i se scurgă printre degete, se strădui să-și înăbușe lacrimile de ușurare.

Un strigăt o făcu să ridice privirea. Iată-i – mama, tata, Cassie, Conor – venind spre ea. O lăsau să aibă clipele ei de solitudine, dar aveau grijă ca ea să se simtă iubită și susținută în fiecare moment al fiecărei zile. Ruby își șterse lacrimile, se ridică și porni spre ei. Acela era acum viitorul ei, aceea era fericirea ei.

În sfârșit, ajunsese acasă.

142.

Helen nu mai văzuse pe nimeni atât de fericit. În timp ce se plimbau prin parcul Common, cu căruciorul roșu brăzdând frunzele căzute, Charlie îi vorbea cu însuflețire despre venirea pe lume a micuței Jessica. Râdea de caracterul umilitor al unei nașteri în spital, de groaza care o stăpânise în primele zile, precum și de numeroasele minciuni care ți se spun despre ce va însemna să fii părinte. Era limpede că întregul proces fusese tulburător, înfricoșător, dureros,

dar în oarecare măsură și minunat. De nașterea aceea se făcuse mai mult caz decât s-ar fi făcut în mod normal, dat fiind trecutul lui Charlie, iar Helen era nespus de mulțumită că totul se sfârșise cu bine.

Helen nu aflase imediat că Charlie a născut, fiindcă totul se petrecuse chiar în timpul operațiunii de salvare a lui Ruby. De fapt, Helen aflase despre fericitul eveniment în timp ce se afla în același spital cu Charlie, așteptând să fie operată la ureche. Rana se dovedise a nu fi foarte adâncă și – deși arăta încă oribil – avea să se vindece cu timpul. Charlie o întrebase pe Helen despre rană, dar ea schimbase rapid subiectul. După incidentele ultimelor săptămâni, Helen voia să se gândească la lucruri mai plăcute.

Se schimbaseră atâtea într-un timp atât de scurt. Ceri Harwood demisionase și de atunci nu o mai văzuse nimeni. În prezent i se căuta un înlocuitor – îi oferiseră deja lui Helen postul, dar ea îl refuzase. Acum, după dispariția lui Harwood, locul în care se afla Robert rămânea un mister neelucidat – când se gândea la supărătoarea intrigă a lui Harwood, Helen nu era deloc furioasă, doar profund întristată că femeia aceea se folosise de un gol din viața ei pentru a-și atinge propriile scopuri egoiste.

Helen alungă gândul acela. Știa că avea tendința să se lase obsedată de lucruri dureroase și dificile, dar acum refuza să cadă pradă deprimării. Era ziua ideală pentru a sărbători lucrurile frumoase din viață. De pildă, bucuria enormă a lui Alison Sprackling în momentul reîntâlnirii cu fiica ei. Sau iubirea tăcută, dar tot enormă a lui Charlie față de fetița ei.

Helen nu avea o familie adevărată și, în situații ca aceasta, simțea de obicei nevoia de a se distanța de tot ceea ce însemna viața, de a se retrage, de a se ascunde. Nu și de data asta. Era o zi splendidă și ea se simțea împăcată cu lumea. Mai mult de-atât, se simțea conectată cu lumea, fiindcă în cursul dimineții petrecute împreună Charlie îi pregătise două surprize de mare însemnătate pentru ea. Întâi o rugase să fie nașa Jessicăi, o rugăminte care inițial o lăsase pe Helen fără grai. Acceptase, desigur, cu multă bucurie, rolul, de îndată ce-și revenise din șoc – și bine făcuse – căci, ca semn al prieteniei lor tot mai strânse, Charlie îi făcuse cea mai mare surpriză posibilă când îi dezvăluise al doilea prenume al fetiței.

Helen.

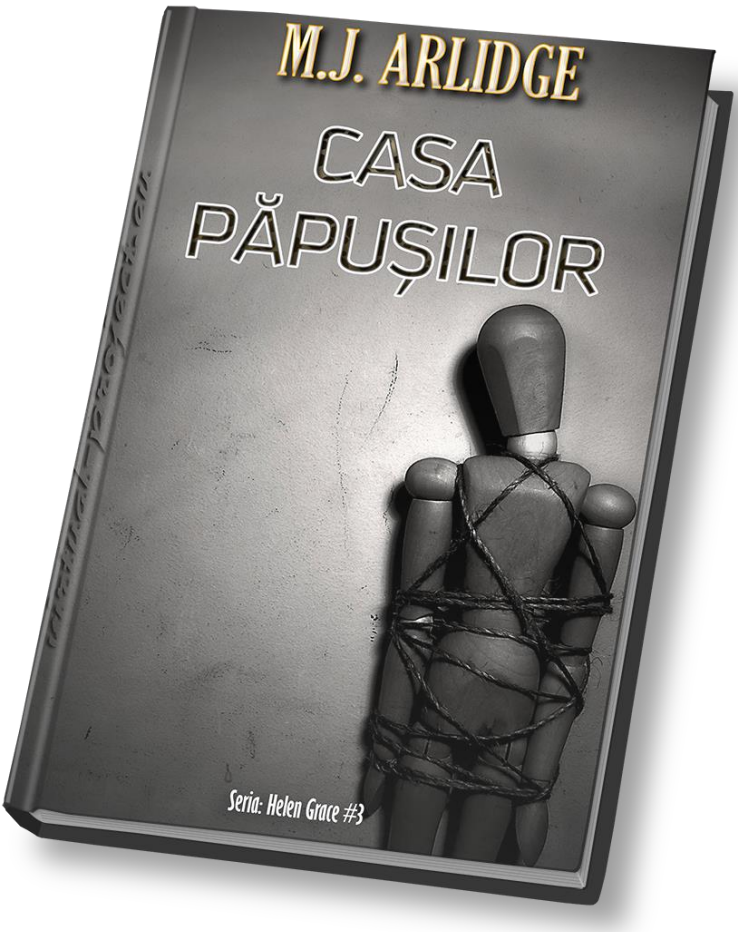

virtual-project.eu